

DOLORES CANNON

ENOLA
GAY

OUTER

39)

of Missions: 9 August 1945

See Below

off Weather: 0510

Strike: 0510

1010

A SOUL REMEMBERS

HIROSHIMA

ThuVienSach.vn

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Giới Thiệu

Dữ liệu xuất bản trong danh mục của Thư viện Quốc hội: Cannon, Dolores, 1931-Một linh hồn nhớ về Hiroshima của Dolores Cannon

Một trường hợp luân hồi, nơi một cô gái trẻ người Mỹ sống lại cuộc đời và cái chết của một người đàn ông Nhật Bản thông qua thuật thôi miên hồi quy.

1. Thôi miên
2. Tái sinh
3. Liệu pháp tiền kiếp
4. Bom nguyên tử
5. Chiến tranh thế giới thứ hai
6. Hiroshima
7. Nhật Bản

“Tôi trở thành Thần chết, Kẻ tan vỡ thế giới.” – Bhagavad Gita

TỪ KHÓA VÀO BÌA

(Rút ra từ hình ảnh báo trong sự kiện lịch sử.)

1. Albert Einstein, nhà khoa học có phương trình $E = mc^2$ đã khiến giới vật lý học thế giới phải suy ngẫm về cách giải phóng năng lượng bị khóa trong vật chất, do đó tạo ra lực hủy diệt ở quy mô chưa từng thấy cho đến nay.
2. “Little Boy”, quả bom hạt nhân đã phá hủy Hiroshima.
3. Người Nhật khóc khi nghe Thiên hoàng Hirohito truyền tin qua mạng không dây, thông báo rằng Đế quốc đã đầu hàng.
4. “Mái vòm Nguyên tử”, trước đây là Hội trường Xúc tiến Công nghiệp, ở Hiroshima, đã bị bỏ lại trong đống đổ nát như một lời nhắc nhở về sự kiện này.
5. Đám mây hình nấm do “Little Boy” tạo ra khi nó rơi xuống Hiroshima.
6. Đại tá Paul Tibbets đánh sóng từ con tàu Enola Gay của mình ngay trước khi cất cánh để thả quả bom chí mạng.

7. Một trong những xác chết bỏ lại hiện trường. Những người khác đã hoàn toàn tan rã.
8. Một người phụ nữ Nhật Bản đào bới đồng đồ nát của ngôi nhà của mình ở Hiroshima.
9. Tổng thống Hoa Kỳ Harry Truman, người đã ra lệnh thả bom cuối cùng.
10. Một chiếc đồng hồ Nhật Bản ngừng hoạt động lúc 8:15 sáng, khi bị sóng xung kích từ quả bom làm nổ tung.
11. Em bé nhỏ, Kathryn Harris, người được sinh ra với những ký ức của trải nghiệm.

Lời nói đầu

TÔI LÀ MỘT TRẺ EM trong Thế chiến II và những ký ức của tôi về nó được tô màu bởi quan điểm của một đứa trẻ. Tôi nhớ phản ứng của người Mỹ đối với cuộc tấn công lén lút ở Trân Châu Cảng là coi người Nhật như những con quái vật không có linh hồn. Và tôi nhớ những lễ kỷ niệm vào ngày VJ (Chiến thắng ở Nhật Bản), sau vụ ném bom ở Hiroshima và Nagasaki.

Nogorigatu Suragami là một người đàn ông lớn tuổi ở Hiroshima vào ngày định mệnh năm 1945 khi "Enola Gay" thả trọng tải nguyên tử xuống thành phố đó của Nhật Bản. Tôi "gặp" anh ấy chỉ gần đây – hơn 40 năm sau khi anh ấy qua đời.

Nogorigatu chỉ là một trong số rất nhiều tính cách mà tôi phát hiện ra trong quá trình thôi miên thoái lui của một phụ nữ trẻ mà tôi tình cờ gặp tại một bữa tiệc. Là một nhà nghiên cứu về tiền kiếp, tôi đã thực hiện hàng trăm buổi thôi miên – đủ để thuyết phục tôi về giá trị của luân hồi và nhiều kiếp mà hầu hết chúng ta đã từng dẫn dắt. Nhưng tôi chưa bao giờ phải đối mặt với một thử thách mà một thực thể như Nogorigatu sẽ đưa ra.

Mục tiêu chính của tôi, với tư cách là một nhà nghiên cứu, là luôn luôn khách quan, báo cáo sự thật khi chúng xảy ra, không cảm xúc. Câu chuyện của

Nogorigatu sẽ kiểm tra mục tiêu đó, cũng như làm lung lay nhiều niềm tin lâu nay, trước khi đi đến kết luận bi thảm.

Những lời nói của Nogorigatu, xuất thân từ một phụ nữ trẻ nhỏ nhắn, cho thấy anh ta là một người đàn ông tốt bụng, chu đáo, thông minh, hóm hỉnh và quyến rũ. Tôi coi anh ấy là bạn của mình và tôi sẽ học, anh ấy cũng nghĩ như vậy về tôi. Lắng nghe khi anh ấy mô tả cái chết của chính mình, giữa những tiếng kêu sợ hãi và bối rối, không dễ dàng và nó ảnh hưởng sâu sắc đến tôi.

Đã có rất nhiều câu chuyện đau thương, chết chóc và tàn phá được kể lại bởi những người sống sót sau vụ ném bom ở Hiroshima. Đây là lời kể của nhân chứng về một người đã không sống sót.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 1: Sự khởi đầu của cuộc phiêu lưu

“TÔI BIẾT BẠN ĐẾN TỪ ĐÂU, phải không?” Tôi vừa nói vừa được giới thiệu với một cô gái trẻ đẹp. “Chúng ta đã gặp nhau ở đâu?” Khi chúng tôi nhìn vào mắt nhau, cô ấy cũng cảm nhận được điều đó. Đó là một sự công nhận ngay lập tức, một sự “biết” ngay lập tức. Khi nói chuyện, chúng tôi nhận ra rằng điều đó là không thể. Chúng tôi không thể gặp nhau trước đây, vì cô ấy chỉ mới chuyển đến khu vực của chúng tôi từ Texas.

Năm đó là năm 1983. Tôi đang tham dự một bữa tiệc do những người bạn quan tâm đến siêu hình học và các hiện tượng tâm linh tổ chức và Kathryn Harris đã đến với một trong những người bạn của cô ấy. Sau khi làm suy yếu bộ não của tôi, cảm giác thông thường đã chiếm ưu thế và tôi phải đồng ý rằng đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Tuy nhiên, khi tôi nhìn cô ấy đi vòng quanh căn phòng lầy nhĩm cho mọi người với tính cách dễ lầy lan của cô ấy, tôi không thể

nào lay chuyển được cảm giác rằng tôi biết cô ấy. Cô ấy dường như rất quen thuộc.

Liệu cảm giác này có được kích hoạt bởi ký ức tiền kiếp về một thời điểm khác khi chúng tôi có thể đã quen biết hay là điềm báo về sự kết hợp trong tương lai của chúng tôi với nhau, tôi sẽ không bao giờ biết được. Tôi chỉ biết rằng cuộc gặp gỡ của chúng tôi tại bữa tiệc đó hẳn đã được định trước, bởi vì đó là khởi đầu của một cuộc phiêu lưu kỳ thú cùng nhau. Không ai trong chúng tôi biết được điều gì sẽ xảy ra trong năm tới. Tôi biết bây giờ chúng tôi đã được định sẵn để làm việc cùng nhau và gặp nhau tại bữa tiệc là bước đầu tiên trên con đường đi vào con đường vô định-một con đường mà từ đó không có đường quay lại.

Tôi đã bắt đầu nghiên cứu về thôi miên hồi quy về tiền kiếp vào năm 1979 và đã làm việc với hàng trăm đối tượng ham học hỏi và có thiện chí. Trong thời gian đó, tôi không biết mình sẽ tìm được một người như Kathryn, với khả năng cung cấp chi tiết đáng kinh ngạc của cô ấy, hóa ra lại là giấc mơ của một nhà nghiên cứu. Khi cuộc nói chuyện vào buổi tối giới thiệu về công việc mà tôi đang làm, nhiều người tỏ ra tò mò và muốn hẹn gặp để khám phá tiền kiếp của họ. Kathryn là một trong số này và khi chúng tôi sắp xếp ngày hẹn hò, tôi không biết cô ấy sẽ khác với nhiều người khác mà tôi đã làm việc cùng.

Kathryn, hay Katie, như được biết đến với bạn bè của mình, khi đó mới 22 tuổi. Cô ấy thấp và khá bụ bẫm so với tuổi của mình, với mái tóc vàng cắt sát và đôi mắt xanh lấp lánh như nhìn thấu sâu vào lòng người khác. Tỏa ra sức hút từ từng lỗ chân lông trên da, cô ấy trông thật hạnh phúc và tràn đầy sức sống, rất quan tâm đến mọi người. (Sau đó, tôi phát hiện ra rằng, thông qua sự liên kết của chúng tôi, đây thường là một mặt tiền để che đậy sự nhút nhát và bất an cơ bản của cô ấy. Dù sao thì cô ấy cũng thuộc cung Cự Giải, và những người sinh ra dưới dấu hiệu chiêm tinh đó thường không thích giao du như vậy.) Nhưng Kathryn có một sự chân thành về cô ấy, một cảm giác khôn ngoan bẩm sinh đã phủ nhận tuổi thật của cô ấy. Đôi khi, khi những dấu hiệu của sự non nớt xuất hiện, nó dường như lạc lõng. Tôi phải liên tục nhắc nhở bản thân rằng cô ấy chỉ

bằng 22 tuổi với con trai tôi, mặc dù hai người không có gì giống nhau. Cô ấy dường như là một linh hồn rất già trong một cơ thể trẻ trung đầy lừa dối. Tôi tự hỏi liệu có ai khác có cùng ấn tượng không.

Kathryn sinh ra ở Los Angeles vào năm 1960 với cha mẹ là những người có công việc đòi hỏi phải đi lại nhiều và thường xuyên phải di chuyển. Họ là thành viên của một nhà thờ Ngũ Tuần, vì vậy nền tảng tôn giáo của Katie chắc chắn không phải là thứ khuyến khích những suy nghĩ về luân hồi và thôi miên. Cô ấy nói rằng cô ấy luôn cảm thấy lạc lõng trong gia đình này, và cha mẹ cô ấy không thể hiểu được sự miễn cưỡng của cô ấy khi phải giống họ. Cô ấy yêu cầu được giấu tên trong cuốn sách này chủ yếu là vì lo lắng cho cảm xúc của cha mẹ mình. Cô cảm thấy họ sẽ không bao giờ hiểu được ý tưởng của nhiều kiếp người, mặc dù đó là một khái niệm dễ dàng để cô nắm bắt. Cô cũng không muốn mạo hiểm với khả năng cuộc sống riêng tư của mình bị xáo trộn. Tôi đã đồng ý tôn trọng mong muốn của cô ấy và giữ bí mật danh tính của cô ấy.

Gia đình cô chuyển đến nhiều tiểu bang cuối cùng đã đưa họ đến Texas khi Katie 16 tuổi. Bị buộc phải chuyển nơi ở hai lần vào năm thứ hai ở trường trung học và một lần nữa vào đầu năm học cơ sở, Katie cảm thấy mệt mỏi khi phải liên tục thích nghi với các trường học mới, cách giảng dạy khác nhau. phương pháp và những người bạn tạm thời. Trước sự phản đối của cha mẹ, cô đã bỏ học sớm từ năm học cấp 2, kết thúc chương trình học chính thức. Điều này đã trở thành một tài sản trong công việc của chúng tôi. Katie là một cô gái cực kỳ thông minh, nhưng kiến thức của cô không đến từ sách vở.

Sau khi nghỉ học, và với sự tự do rõ ràng, Katie phát hiện ra rằng cô không thể dễ dàng tìm được việc làm nếu không có bằng tốt nghiệp trung học hoặc đào tạo chuyên ngành. Sau một năm làm việc thất vọng, cô quyết định, ở tuổi 17, tham gia một kỳ thi tương đương trung học và sau đó gia nhập Lực lượng Không quân, nơi cô đã dành hai năm chuyên về máy tính. (Một điểm quan trọng đối với công việc của chúng tôi là cô ấy chưa bao giờ rời Hoa Kỳ trong thời gian làm việc cho Không quân.)

Sau khi rời dịch vụ, cô ấy và gia đình di chuyển lần cuối đến thành phố miền Trung Tây nơi tôi gặp cô ấy. Sử dụng kỹ năng máy tính của mình trong công việc văn phòng, Katie dường như đã điều chỉnh tốt và có một cuộc sống xã hội bình thường. Thời gian rảnh rỗi của cô dành để đọc những cuốn tiểu thuyết giả tưởng và lãng mạn nổi tiếng. Ý tưởng nghiên cứu thông tin lịch sử hoặc địa lý trong thư viện hoàn toàn không hấp dẫn cô.

Khi tôi và Kathryn Harris gặp nhau lần đầu, không ai trong chúng tôi có bất kỳ ý tưởng nào về cuộc phiêu lưu mà chúng tôi đang tham gia. Nó tiếp tục trong suốt một năm và bao gồm những khoảng thời gian và trải nghiệm ngoài sức tưởng tượng. Tại bữa tiệc, cô ấy chỉ là một trong số rất nhiều người đã bày tỏ sự tò mò về việc bị thôi miên hồi sinh về tiền kiếp. Những hồi quy này, đối với tôi, đã rơi vào một mô hình có thể dự đoán được và dường như tôi càng làm vậy, kết quả càng trở nên dễ đoán hơn. Tôi không có lý do gì để mong đợi bất cứ điều gì khác biệt từ cô gái trẻ hoạt bát, nhiệt tình này khi tôi sắp xếp cuộc hẹn đầu tiên của chúng tôi.

Nói chung trong lần thôi miên đầu tiên, đại đa số mọi người sẽ chỉ vào trạng thái thôi miên nhẹ hơn. Đây là lúc các mô hình có thể đoán trước xuất hiện. Chúng gợi lại một cuộc sống hàng ngày buồn tẻ, buồn tẻ, nơi không có gì thú vị xảy ra – chỉ là những sự kiện hàng ngày tương tự như những sự kiện xảy ra trong hầu hết cuộc đời chúng ta.

Vì một số lý do, nhiều người sẽ quay trở lại cuộc sống ở Miền Tây Cổ, trong những ngày đi tiên phong và những ngày đầu định cư. Mặc dù dường như có một sự hấp dẫn đối với khoảng thời gian đó, nhưng tất cả các đối tượng bị thôi miên đều báo cáo điều gì đó khác với những gì họ đã tiếp xúc cả đời trong các bộ phim và chương trình truyền hình, và nhiều người đã nhận xét về điều này. Khi những khác biệt này nhất quán giữa các đối tượng, xác minh câu chuyện của nhau trong mô tả của họ về các khu vực và khoảng thời gian, đối với tôi, điều đó chứng minh tính hợp lệ của luân hồi trong khi cung cấp những gì tôi tin là một bức tranh chân thực hơn về lịch sử.

Tôi đã hình thành quan điểm của riêng mình về lý do tại sao các buổi học đầu tiên này lại theo các mô hình cụ thể. Tôi tin rằng khi đối tượng liên quan đến một cuộc sống không bình lặng, đó là bởi vì tiềm thức của anh ta đang kiểm tra anh ta hoặc tôi. Đối tượng không thực sự biết tôi, khiến tiềm thức miễn cưỡng tiết lộ những bí mật quan trọng và sâu thẳm nhất cho một người lạ. Đây cũng là một trải nghiệm mới cho đối tượng và trong khi phương pháp của tôi có thể khiến tiềm thức tiết ra thông tin, nó vẫn là người bảo vệ thông tin đó. Bởi vì vai trò của nó chủ yếu là bảo vệ, tiềm thức sẽ chọn thứ gì đó dễ dàng – một cuộc sống đơn giản từ nhiều tập tin của nó – để xem đối tượng sẽ phản ứng như thế nào. Nó gần như đang nói, “Chà, chúng tôi không thực sự biết chuyện gì đang xảy ra ở đây, nhưng chúng tôi sẽ cho phép họ tiếp cận với cuộc sống đơn giản này và quan sát xem điều gì sẽ xảy ra.” Sau đó, khi tiềm thức thấy rằng không có thiệt hại nào được thực hiện và nó hiểu được quy trình, thông tin quan trọng hơn sẽ được tiết lộ.

Tiềm thức không quen với việc được hỏi thông tin này, vì thậm chí ít người biết nó tồn tại. Một khi quyền truy cập được bảo mật, nhiều hơn nữa sẽ có sẵn thông qua việc lặp lại quy trình và mối quan hệ được xây dựng dần dần giữa chủ thể và giám đốc. Tôi tin rằng mối quan hệ này là vô cùng quan trọng. Nếu tiềm thức nghi ngờ bất kỳ mối nguy hiểm hoặc mối đe dọa nào đối với đối tượng, luồng thông tin sẽ bị ngắt ngay lập tức. Một quan niệm sai lầm phổ biến về thôi miên là nó yêu cầu đối tượng đầu hàng mọi sự kiểm soát. Trên thực tế, đối tượng được kiểm soát nhiều hơn, không phải ít hơn trong quá trình hồi quy thôi miên. Mặc dù anh ta dường như đang ngủ và thường không nhớ phiên khi thức dậy, đối tượng vẫn nhận thức được những điều đang diễn ra trong phòng mà anh ta không thể nhìn thấy hoặc nghe thấy thông qua các phương tiện thông thường. Tôi đã chứng minh điều này nhiều lần trong quá trình hồi quy và tin rằng đây là một phần của hệ thống giám sát tự nhiên của tiềm thức.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 2: Cuộc sống ở Lãnh thổ Colorado

TRƯỚC KHI BẮT ĐẦU MỘT PHIÊN Tôi muốn dành khoảng nửa giờ với các đối tượng hồi quy thôi miên. Trong thời gian này, tôi cố gắng tìm hiểu điều gì đó về họ, trả lời các câu hỏi của họ và cho phép họ cảm thấy thoải mái hơn với tôi. Sau khi dành thời gian này với Kathryn, tôi bắt đầu cảm ứng. Cô ấy trượt nhanh và dễ dàng rơi vào trạng thái xuất thần sâu. Vì khả năng dự đoán đã nói ở trên, tôi không ngạc nhiên khi Katie bắt đầu mô tả một ngôi nhà màu trắng, “nằm trơ trọi ở đó”, ở một vùng nông thôn gồm những ngọn đồi và thung lũng. Đây cũng là kiểu thiết lập mà tôi đã nghe từ nhiều người khác. Khi cô bước vào nhà, cô thấy mẹ cô đang nướng bánh mì trong lò nướng trong căn bếp lớn.

K: Nhà bếp có một phòng để áo khoác trở lại. Chúng ta phải cởi giày ra. Và tôi nhìn thấy bếp củi. Mẹ vừa mới lấy một số thứ ra khỏi lò.

Đó là lúc tôi nhận thấy sự khác biệt giữa Katie và các đối tượng khác; cô ấy có thể ngửi thấy mùi bánh mì đang nướng. Điều này không phổ biến và cho thấy tất cả các giác quan của cô đã được kích hoạt. Cô ấy cũng đang nói ở ngôi thứ nhất, sử dụng từ “Tôi”. Rõ ràng cô ấy sẽ không thụ động, mà là tham gia tích cực vào quá trình thoái lui. Có lẽ đây sẽ không phải là một kiểu chạy của nhà máy, tôi nghĩ. Vì rất khó để có được năm chính xác, tôi thường cố gắng xác định khoảng thời gian mà chúng ta đang ở bằng cách yêu cầu mô tả về quần áo, đồ đạc và môi trường xung quanh. Tôi hỏi về mẹ của cô ấy.

K: Cô ấy có mái tóc đen. Tôi đoán một số người có thể nghĩ cô ấy hơi bụ bẫm, nhưng tôi nghĩ cô ấy chỉ như vậy thôi. Đôi mắt xanh, xinh xắn, và mái tóc của cô ấy dựng lên.

Cô ấy có một bông hoa màu xanh rơi xuống sàn. Tôi yêu cầu cô ấy mô tả về bản thân. Cô ấy nói tên cô ấy là Sharon và cô ấy mới 12 tuổi.

K: Tôi mặc chiếc váy màu vàng và chân tôi lấm lem bùn đất. (Một tiếng cười trẻ con.) Mẹ sẽ tức điên lên, vì lẽ ra tôi không được mặc bộ váy đẹp đi ra ngoài.

D: Còn ai khác trong gia đình bạn không?

K: Philip, anh trai tôi và bố. Philip đã đi đến thị trấn với bố.

Họ đi lấy đồ. Bố phải đi trước khi mặt trời lặn. Đó là khoảng một ngày lái xe vào thị trấn trong toa xe. Nửa ngày, dù sao.

D: Bạn có biết tên của thị trấn?

K: Clear Creek. Thật thú vị khi đi, ngoại trừ mẹ nói rằng đó không phải là một thị trấn tốt cho các cô gái đến. Nó thực sự hoang dã.

D: Họ sẽ quay lại thời gian để ăn chứ?

K: Có thể. Có thể không. Mẹ sẽ tổ chức bữa tối cho họ.

D: Bạn có thích sống ở nước ngoài không?

K: Thật tuyệt, bạn chỉ phải đến trường hai ngày một tuần. Mẹ nói, tôi phải chạy xung quanh như một tên côn đồ thông thường. Khi Katie nghe thấy đoạn băng được phát lại sau đó, cô đã bật cười, nói rằng "côn đồ" không phải là từ mà cô thường dùng.

D: (Tôi cười.) Bạn học lớp mấy?

K: Thứ hai.

Đó là một bất ngờ. Mười hai tuổi và chỉ mới học lớp hai? Có vẻ như hôm nay cô ấy đã không đi học sớm như chúng tôi thường làm. Và chỉ đi hai ngày một tuần, có lẽ không có thời gian để cô ấy học bất cứ thứ gì ngoài những thứ cần thiết. Từ nghiên cứu của tôi, tôi thấy rằng nhiều lần các cô gái thậm chí không được giáo dục gì cả.

D: Bạn đã biết đọc và viết chưa?

Giọng của Katie mang một đặc điểm khác. Nó nghe có vẻ ngây thơ và khá phản bác, với một sự lôi kéo đáng chú ý đang nổi lên.

K: Một phần nào đó. Tôi không thể thấy rằng nó thực sự quan trọng. Không cần phải làm nhiều việc để trở thành một bà nội trợ, hãy giúp chăm sóc nông trại.

D: Đó có phải là điều bạn định làm khi lớn lên không?

K: Không có nhiều việc khác để làm.

Tôi đưa cô ấy đến trước giờ ăn tối và hỏi những người khác đã trở về từ thị trấn chưa.

K: Vâng, đã muộn và bên ngoài trời tối, nhưng chúng tôi đã để dành bữa tối và Paw và Philip đang ở đây. Họ mệt mỏi; đó là một ngày dài đối với họ. Tôi ước tôi có thể đã đi. Nó khác nhau. Nó không giống như ở đây cả ngày.

D: Bao lâu thì họ đến thị trấn?

K: Đôi khi một tháng hai lần. Hầu hết chỉ một lần.

Tôi hỏi họ đã ăn gì cho bữa tối. Từ việc nói chuyện với rất nhiều người trong giai đoạn thoái lui, tôi đã biết họ đang ở trong khoảng thời gian nào nhờ thức ăn họ ăn. Tôi cũng có thể biết nhiều điều từ loại đồ dùng được sử dụng. Đây là những mẫu có thể dự đoán được lặp đi lặp lại. Nhiều câu hỏi tôi đặt ra được sử dụng để

thiết lập khung thời gian. Nó cũng có thể được gọi là một bài kiểm tra, vì đối tượng không biết những thông tin chi tiết mà tôi đang tìm kiếm hoặc mẫu mà những người khác đã cung cấp.

K: Có gà hầm, và một ít bánh mì tự làm. Một số ngô trên lõi ngô, từ vườn của chúng tôi. Và một số bánh táo còn sót lại.

D: Loại bát đĩa bạn đang sử dụng?

K: Chúng có màu xanh lam và trắng, và chúng có hình ảnh trên đó. Chúng là niềm tự hào và niềm vui của mẹ.

D: (Tôi biết nó không phổ biến để sử dụng đồ Trung Quốc.) Cô ấy sử dụng chúng mỗi đêm?

K: Không, chỉ là đặc biệt. Mỗi khi chúng được cất vào thùng. Chỉ để nhìn vào, những thứ như vậy. (Katie nói sau này cô ấy không biết cái hộp là gì.) Đôi khi chúng tôi chỉ sử dụng những chiếc bát bằng gỗ. Hầu hết thời gian chúng tôi sử dụng đồ đá.

Tôi cho rằng đây là những người định cư chứ không chỉ là những người sống trong nước. Những người định cư trước đó không có những thứ tốt đẹp như thế này, cả về nhà ở hay điều kiện sống của họ. Điều này phù hợp hơn với những gì tôi đã tìm thấy từ cuối những năm 1800. Vì vậy, bây giờ tôi đã biết "Sharon" có thể đang nói từ khoảng thời gian nào.

D: Anh trai của bạn, Philip bao nhiêu tuổi?

K: Mười sáu. Đó là lý do tại sao anh ta phải đến thị trấn, và tôi phải ở lại đây.

D: Anh ấy đang trở thành một người đàn ông, đó là lý do tại sao.

K: Anh ấy chỉ là một người anh già xấu tính. Anh ấy không tính.

Thời đại không thay đổi nhiều như vậy. Đây vẫn là ý kiến rất bình thường từ các cô em gái (dù vậy cũng cần lưu ý rằng trong cuộc sống hiện tại, Katie chỉ có một em gái).

D: (Tôi cười.) Còn bố của bạn thì sao? Anh ta trông rất già?

K: Ồ, anh ấy ... tôi không biết ... anh ấy già rồi.

Tôi chuyển Katie vào thời điểm Sharon đang đi học. Mặc dù cô ấy không nghĩ nhiều về điều đó, nhưng tôi nghĩ nó sẽ cho chúng tôi một cơ hội để tìm hiểu xem ngôi trường trong khoảng thời gian đó như thế nào. Tôi yêu cầu một mô tả.

K: (Cô ấy nói với một giọng nói rất nặng.) Nó được làm từ đá. Họ nói rằng họ không muốn không có trường học nào sụp đổ ngay đối với trẻ em, vì vậy tất cả đều tham gia và xây dựng nó.

Đây có thể là một lý do khác cho việc cô ấy chỉ mới học lớp hai. Có lẽ lâu lắm rồi không có trường học ở khu vực đó.

D: Nó có phải là một trường học rất lớn?

K: Không, chỉ khoảng 12 đứa thôi. Một số người trong chúng ta chỉ chậm hơn những người khác. Một số người trong chúng ta học khá nhanh. Nhưng tôi không quan tâm.

D: Bạn không phải tất cả đều học cùng một điều sau đó?

K: Không, chỉ ngồi chung một phòng thôi.

Cô ấy đã mô tả một ngôi trường một phòng điển hình. Tôi hỏi về giáo viên.

K: Cô ấy có mái tóc vàng và đôi mắt nâu với vẻ mặt xấu tính. Cô ấy không tốt lắm; Tôi không thích cô ấy.

D: Tại sao? Cô ấy có thực sự nghiêm khắc?

K: Vâng! Chúng tôi thực sự sẽ rất lớn nếu chúng tôi không đến trường đúng giờ, vì cô ấy phải ở lại. Cô ấy thích mang theo một cái thước kẻ, và chúng tôi sẽ bị đánh xuyên qua các đốt ngón tay nếu chúng tôi không phiến. Và điều đó thật đau đớn. Và cô ấy sẽ không để chúng tôi nói chuyện và tôi không thích điều đó. Vui hơn khi ra ngoài và chạy và chơi.

D: Được rồi, Sharon, hãy tiếp tục cuộc sống của bạn đến một ngày quan trọng nào đó.

Điều này luôn tạo ra các kết quả khác nhau, nhưng thường nằm trong các mẫu tương tự. Những gì chúng ta có thể coi là một ngày quan trọng không bao giờ là những gì đối tượng sẽ coi là một ngày quan trọng. Cuộc sống của họ trong những khoảng thời gian này rất buồn tẻ đến nỗi bất kỳ sự kiện nào khác thường đều quan trọng, khiến bất cứ điều gì có thể xảy ra. Đây là một ví dụ khác về những gì tôi coi là bằng chứng của sự luân hồi, bởi vì các đối tượng không bịa ra những câu chuyện thú vị. Tôi đã đếm Katie về một điểm quan trọng trong cuộc đời của Sharon.

K: Trời mưa. Những người đó đã đến. (Giọng cô ấy nghe nhẹ nhàng và buồn bã khác nhau.) Chúng tôi chôn cất Papa!

D: Ồ? Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy?

K: (Cô ấy gần như đã khóc.) Anh ấy. . . vừa chết. Doc cho biết tìm anh ấy ngừng đập.

D: Bạn đang ở đâu?

K: (Khịt mũi) Tôi. . . Tôi đang ở nghĩa địa.

D: Bây giờ bạn bao nhiêu tuổi?

K: Mười ba.

D: Mẹ của bạn và Philip có ở đó không?

K: Uh-huh. (Cô ấy có vẻ rất không vui.)

Điều này đã ảnh hưởng đến Katie; cô ấy đã thể hiện cảm xúc chân thật. Đây là một chìa khóa khác cho mức độ của trạng thái thôi miên. Khi các đối tượng cảm nhận được các sự kiện, họ đang tham gia, trở thành một phần của những gì đang xảy ra và ở trạng thái bị thay đổi thấp hơn. Tôi quyết định đưa cô ấy đi trước 14 tuổi để giúp cô ấy thoát khỏi nỗi bất hạnh về cái chết của cha cô ấy. Lần này tôi thấy Sharon đang cày ruộng, hay còn gọi là "làm việc với cái cày" như cô ấy gọi. Cô ấy nói rằng cô ấy đang giúp mẹ làm việc trang trại, nhưng cô ấy không thích làm loại công việc đó. Họ đang trồng ngô và cô ấy có một jenny kéo cái cày. Tôi hỏi cô ấy jenny là gì.

K: (Chậm rãi, như thể cô ấy phải suy nghĩ.) Một ... con la cái.

Tôi tự hỏi tại sao họ lại làm công việc một mình. Cô không hề nhắc đến anh trai Philip.

D: Ai khác sống với bạn trong ngôi nhà đó?

K: Chỉ tôi và mẹ tôi.

D: Bạn có phải chăm sóc trang trại đó một mình không?

K: Thông thường. Đó là công việc khó khăn, nhưng chúng tôi sẽ vượt qua

D: Điều gì đã xảy ra với những người đàn ông trong gia đình?

K: Anh trai tôi, anh ấy đi rồi. Không thể làm được gì nhiều. Và bố tôi đã chết.

D: Tại sao anh trai bạn lại bỏ đi?

K: Ai biết được? (Cô ấy thở dài.) Đoán là anh ấy không thích ở đây. Anh ấy không nói với tôi. Anh ấy có thể đã nói với mẹ, nhưng bà ấy không nói về điều đó. Tôi nghĩ cô ấy bị thương.

D: Anh ấy đi lâu chưa?

K: Không, khoảng sáu tháng hoặc lâu hơn.

D: Điều đó đặt rất nhiều công việc lên mẹ của bạn và bạn. Bạn nghĩ bạn sẽ làm gì? Bạn có kế hoạch gì không?

K: Nuthin `chưa. Tôi chỉ cần ở đây và chăm sóc trang trại và ... chỉ cần làm, tôi đoán vậy.

D: Bạn vẫn đi học chứ?

K: Không nữa. Chúng tôi có quá nhiều việc phải làm ở đây.

D: Bạn đã học được rất nhiều khi bạn còn đi học?

K: Ừm, đã học cách ký tên của tôi, thêm một chút, đọc một chút. Không nhiều.

Tôi lấy ra một máy tính bảng và bút đánh dấu, tự hỏi liệu cô ấy có thể ký tên cho tôi không. Chồng tôi và tôi đã thử phương pháp này với kết quả đáng kinh ngạc trong chuyến phiêu lưu đầu tiên của chúng tôi vào kiếp luân hồi mà tôi đã kể lại trong cuốn sách Năm cuộc đời được ghi nhớ của tôi.

D: Bạn nói rằng họ đã dạy bạn cách ký tên của bạn? Bạn có thể giúp tôi một việc và ký nó cho tôi được không? Tôi chắc chắn muốn xem cách bạn làm điều đó.

Katie mở mắt và ngước lên. Dựa vào khuỷu tay trái, cô ấy lấy điểm đánh dấu ở tay phải và viết tên "Sharon Jackson." Điều thú vị là Katie bình thường thuận tay trái, nhưng cô nàng cá tính này không hề do dự khi cầm bút đánh dấu bằng tay phải. Chữ viết tay bình thường của Katie rất nhỏ với các nét chữ đều nhau. Chữ viết của Sharon to, không đều, không chắc chắn và ngổn ngang, như thể cô ấy không luyện viết nhiều. Một nhà phân tích chữ viết tay cho biết nó không hề giống với chữ viết tay hiện tại của Katie. Tôi khen Sharon làm rất tốt.

K: Nó không tệ.

D: Điều đó có khó học không?

K: Chán.

D: Chà, ít nhất mọi người không thể nói rằng bạn không biết viết, có thể chứ?

K: Ít nhất, tôi có thể ký tên của mình.

D: Bạn có thể đọc rất tốt không?

K: Miễn là nó in được, không quá tệ. Tôi thường có thể tìm ra nó. Đôi khi tôi không biết tất cả các từ có nghĩa là gì.

D: Bạn có bất kỳ cuốn sách nào mà bạn có thể thực hành với?

K: Chỉ là Kinh thánh. Tôi và mẹ thỉnh thoảng đọc nó vào ban đêm.

D: Đó là một cách để học đọc, nhưng nó có những từ khó, phải không?

K: Vâng, một số trong số họ đúng là kỳ lạ.

D: Rất nhiều từ s, tôi không nghĩ là có ai biết chúng nghĩa là gì.

K: Một số người chỉ nói rằng họ làm. Làm cho chúng nghe có vẻ quan trọng hơn những thứ khác.

D: Nhưng bạn có thể đọc một số, và nếu bạn có thể viết tên của mình, đó là điều mà nhiều người có thể làm, phải không?

K: Vâng, giả sử vậy.

D: Và bạn biết cách thêm. Bạn nói, để làm một số con số?

K: Vâng. Tôi có thể hiểu đủ để họ không lừa dối tôi khi tôi đi mua thứ gì đó '. Tôi có thể mật mã giải về điều đó.

D: Điều đó thực sự quan trọng để biết cách làm điều đó. Bạn có bạn trai nào không?

K: (Bẽn lẽn) Yeah, sorta.

D: Có ai cụ thể không?

K: Không, chưa.

D: Chà, có những thứ gì để đi xung quanh đó?

K: Chà, bạn có khiêu vũ vào tối thứ bảy. Mọi người quây quần bên nhau ... đôi khi giống như một kho thóc nếu ai đó mới chuyển đến. Và, mọi người chỉ cần viện đủ mọi lý do để tụ tập và gặp gỡ những người hàng xóm mà họ đã không gặp trong một thời gian.

D: Đó là đời sống xã hội.

K: Ừm-hum, cái đó và nhà thờ. 'Tất nhiên có rất nhiều xã hội nhà thờ.

D: Mọi người đều đến với tất cả những điều đó?

K: Không, không phải tất cả mọi người. Một số người không đến nhà thờ, vì vậy ...

D: Chà, ít nhất bạn có một cái gì đó để mong đợi.

Khi tôi đề nghị cô ấy đi trước một ngày quan trọng khác trong cuộc đời, cảm xúc thay đổi rất nhanh và lần này cô ấy có vẻ rất hạnh phúc.

K: Tôi sắp kết hôn.

D: Bây giờ bạn bao nhiêu tuổi?

K: Mười sáu.

D: Bạn đang làm gì vậy?

K: Tôi đang cắt bánh.

D: Bạn đang ở đâu?

K: Ở nhà thờ. Họ đang có một chuyến dã ngoại thực sự thường xuyên. Toàn bộ thị trấn ở đây.

D: Mẹ bạn có làm bánh cho bạn không?

K: Vâng. Mẹ là một đầu bếp giỏi.

D: Bạn đã học nấu ăn như cô ấy?

K: Đã nói dù sao thì tôi cũng không đốt cháy quá nhiều nữa.

D: Bạn kết hôn với ai?

K: Tên anh ấy là Tom, Tom Jacobs.Ồ, anh ấy đẹp trai. Có mái tóc đen và đôi mắt xanh lá cây thật.

D: Anh ấy bao nhiêu tuổi?

K: Hai mươi sáu.

D:Ồ, anh ấy lớn tuổi hơn bạn.

K: Nguyên nhân. . . như mẹ đã nói, anh ấy đã ghi dấu ấn của mình.

D: Điều đó có nghĩa là gì?

K: Anh ấy đã dành tất cả những năm tháng tuổi trẻ của mình để học cách giao dịch và làm mọi thứ. Vì vậy, bây giờ anh ấy đã sẵn sàng để ổn định. Anh ấy là một thợ rèn. Kiếm tiền tốt.

D: Bạn đang mặc loại váy nào?

K: Màu xanh lam. (Tôi hơi ngạc nhiên vì chiếc váy không phải màu trắng.) Đó là lựa! Nó có một hàng cổ áo màu trắng và tay áo phồng thực sự. Nó thậm chí còn có một chiếc xe lửa nhỏ mà mẹ đã sửa lại ở phía sau.

D: Mẹ của bạn đã may chiếc váy chưa?

K: Không! Cô ấy chỉ làm cho xe lửa. Cô ấy thực sự đã mua một chiếc váy mua ở cửa hàng. Vài thứ đặc biệt.

Có thể đây là lý do tại sao nó không có màu trắng; chỉ là một chiếc váy mua ở cửa hàng thôi cũng đã đủ đặc biệt rồi. Cũng có thể những chiếc váy trắng khó tìm hơn. Chúng chắc chắn sẽ không thực tế lắm.

D: Bạn có bất cứ điều gì trên đầu của bạn?

K: Có tấm màn che của Momma.

D: Mẹ của bạn có hạnh phúc không?

K: Vâng. Cô ấy nghĩ rằng tôi đã làm rất tốt cho bản thân.

D: Bạn sẽ sống ở đâu với Tom?

K: Trong nhà anh ấy, đằng sau tiệm rèn. Anh ấy đã sửa được một chỗ thật đẹp. Nó đủ lớn cho hai chúng tôi, và ... một cái nữa, có thể. Có lẽ sẽ không ở đó lâu. Không nếu chúng ta quyết định thành lập một gia đình.

D: Bạn có dự định thành lập một gia đình không?

K: (Bẽn lẽn) Ừ. Tôi thích có con.

D: Chà, tiệm rèn ở đâu – trong khu vực chính của thị trấn?

K: Ra ngoài rìa. Nhưng nó vẫn ở một phần tốt đẹp của thị trấn. Bạn nhận được rất nhiều công việc kinh doanh. Anh ấy làm việc rất tốt.

D: Có cửa hàng nào khác ngay xung quanh cửa hàng không?

K: Vâng, có một cửa hàng kim khí. Và sau đó có một trạm tài chung trên đường. (Katie chưa bao giờ nghe từ “thương tiếc”.) Và chúng tôi có văn phòng điện báo bên cạnh nó.

D: Sau đó, bạn sẽ không phải đi rất xa để có được bất cứ thứ gì bạn cần. Có một tờ báo trong thị trấn?

K: Công báo.

D: Đó có phải là tên duy nhất của bài báo?

K: Đó là tất cả những gì mọi người từng gọi nó.

D: Bạn nói tên của thị trấn là Clear Creek? Bạn đang sống ở tiểu bang nào?

K: Ồ, chúng ta vẫn chưa phải là nhà nước. Chúng ta chỉ là một lãnh thổ. Gọi là .
. . Lãnh thổ của ... umm, Colorado.

D: Bạn có nghĩ một ngày nào đó nó có thể là một trạng thái không?

K: Họ đang có một cuộc tranh cãi lớn về điều đó. Tất nhiên tôi không thấy vấn đề quan trọng là chúng ta là một bang hay chỉ là một lãnh thổ. Không quan trọng với tôi. Dù sao thì bạn cũng làm việc như nhau. Nhưng những người đàn ông tranh cãi. Đôi khi họ cảm thấy ngớ ngẩn về điều đó. Đôi khi họ thoát ra ngoài và thường xuyên đánh nhau bằng nắm đấm.

D: Ồ? Tại sao họ không muốn trở thành một nhà nước?

K: Một số người nói, tại sao chúng ta phải trả thuế cho một người nào đó trên khắp đất nước. Những người khác nói rằng trở thành một nhà nước là một điều tuyệt vời. Tôi muốn tránh những tranh luận như vậy.

D: Ồ, bạn biết đàn ông như thế nào.

K: Vâng, tất cả đều là đồ trang trí và đầu bò.

D: Dù sao thì tất cả những tranh cãi có lẽ sẽ không liên quan gì đến nó. Được rồi, đây là một ngày hạnh phúc. Hãy tiến tới một ngày quan trọng khác trong cuộc đời của bạn.

Đây đã được chứng minh là một cách hiệu quả để đưa câu chuyện về phía trước mà không dẫn dắt hoặc ảnh hưởng đến chủ đề. Nó cho phép họ kể câu chuyện

của riêng họ theo cách của họ trong khi tôi chỉ theo dõi và hướng dẫn họ vượt qua nó. Nếu tôi không di chuyển chúng, chúng có thể dành cả buổi để mô tả tất cả các chi tiết của một cảnh.

K: Tôi vừa có Jamie. Anh ấy thật ngọt ngào.

D: Cái gì, bạn đã có một em bé?

K: Uh-huh. Người đầu tiên của tôi; đó là một cậu bé. Anh ấy thật ngọt ngào. Anh ấy quá nhỏ.

D: Anh ấy sinh ra ở đâu?

K: Ở nhà.

D: Có ai với bạn không?

K: Mẹ ơi.

D: Tom đâu?

K: Anh ấy phải rời đi. Đã nói rằng anh ấy sẽ trở lại. Anh ấy vẫn chưa quay trở lại. D: Anh ấy phải đi đâu?

K: Đến Denver.

D: Đó là rất xa?

K: Đó là một chặng đường dài. Vài trăm dặm. Anh ta cưỡi ngựa, gửi một phái đoàn đến Denver.

D: Đó là lý do tại sao anh ấy phải đi?

K: Vâng. Anh ấy thực sự quan trọng bây giờ.

D: Phái đoàn để làm gì?

K: Một số tranh luận về việc liệu chúng ta sẽ ... Một số người muốn trở thành một nhà nước. Anh ấy quyết định anh ấy vì nó. Họ đang nói về makin 'cái mà họ gọi là a. . . Tổ chức? Đại loại vậy. Tôi không để ý lắm. Nhưng anh ấy nghĩ nó quan trọng.

D: Đó là một vinh dự cho họ khi chọn anh ấy để đi.

K: Bởi vì anh ấy thực sự thông minh.

D: Có phải tất cả họ đã đi cùng nhau?

K: Vâng. Đã lấy một vài chiếc xe ngựa, nhưng hầu hết chúng đều cưỡi trên lưng ngựa.

D: Bạn cảm thấy thế nào về việc anh ấy không ở đó?

K: Tôi buồn. Ước gì anh ấy ở đây để gặp Jamie. Anh ấy quyết định rằng chúng tôi sẽ đặt tên cho nó là Jamie nếu nó là một cậu bé.

D: Bây giờ bạn bao nhiêu tuổi?

K: Mười tám.

D: Hãy đi về phía trước một chút cho đến khi Tom trở lại. Anh ấy nghĩ gì về đứa con mới chào đời?

K: Anh ấy nghĩ anh ấy đặc biệt. Anh ấy nghĩ anh ấy dễ thương.

D: Anh ấy cảm thấy thế nào khi không có mặt ở đó?

K: Anh ấy khó chịu. Nhưng anh ấy sẽ vượt qua nó, và sẽ có những người khác.

D: Phái đoàn đã quyết định điều gì?

K: Họ đã có rất nhiều cuộc tranh cãi, nhưng cuối cùng họ cũng giải quyết được êm đẹp, và họ quyết định muốn trở thành một nhà nước. Họ sẽ tiếp tục và làm điều đó.

D: Nó phức tạp, nhưng Tom hiểu nó, phải không?

K: Bởi vì anh ấy thông minh.

D: Chà, có vẻ như bạn đang có một cuộc sống hạnh phúc. Bạn 18 tuổi? Hãy tiến tới khi bạn khoảng 25 tuổi và xem điều gì đang xảy ra trong cuộc sống của bạn vào thời điểm đó.

Tôi quyết định hướng dẫn cô ấy vì cô ấy chỉ mới đi trước vài năm và với tốc độ này, có thể mất khá nhiều thời gian để có được câu chuyện của cuộc đời mình. Cho đến nay những ngày quan trọng của cô ấy rất bình thường. Điều bất thường duy nhất là cô ấy kể về phái đoàn và những tranh luận xung quanh việc Colorado trở thành một tiểu bang. Nếu ai đó đang bịa ra một câu chuyện, thì đây là những chi tiết mà họ sẽ không đưa vào. Sự hiện diện của họ bổ sung tính hợp lệ cho bất kỳ tài khoản nào.

D: Tôi sẽ đếm đến ba. Một hai ba. Bạn 25 tuổi. Điều gì đang xảy ra?

K: Không có gì. Tôi không ở đó!

Câu trả lời này là một bất ngờ, nhưng khi nó xảy ra, nó luôn có nghĩa là nhân cách đã chết trước tuổi đó. Nó cũng là bằng chứng thêm rằng tôi không dẫn đầu môn học. Nếu Katie chỉ đơn thuần là tạo ra một câu chuyện để làm hài lòng tôi, tại sao cô ấy không tiếp tục kể từ khi tôi hướng dẫn cô ấy đến một độ tuổi cụ thể? Khi điều này xảy ra, tôi luôn đưa đối tượng trở lại cảnh cuối cùng mà họ

chứng kiến với tư cách là nhân vật đó và chọn nó từ thời điểm đó để xác định điều gì đã xảy ra.

D: Được rồi. Hãy quay trở lại khi bạn 18 tuổi và bạn vừa có em bé. Và Tom vừa trở về từ Denver. Bạn có thể tìm lại cô gái đó cho tôi được không?

K: Vâng.

D: Được rồi, hãy đưa cô ấy về phía trước. Cô ấy có bao giờ có thêm đứa con nào nữa không?

K: Một. Một cô gái. Họ gọi cô ấy là Jennie.

D: Jennie? Được rồi, bạn bao nhiêu tuổi khi bạn có Jennie?

K: Mười chín. (Cô ấy cau mày.)

D: Có chuyện gì vậy?

K: Nó thực sự tồi tệ. Cô ấy đã lùi lại phía sau.

Tôi đã đưa ra những gợi ý trấn an cô ấy rằng cô ấy sẽ không bị ảnh hưởng về thể chất. Đôi khi với các đối tượng xuất thần sâu, cơ thể cũng sẽ ghi nhớ sự kiện và tạo ra các phản ứng vật lý rất thực tế.

K: Có gì đó không ổn. Tôi ... tôi không biết. Tôi ... không có ở đó.

D: Ý bạn là bạn đang xem nó?

K: Vâng.

Điều này có nghĩa là cô ấy không ở trong cơ thể và do đó không thể cảm thấy bất cứ điều gì, vì vậy chúng tôi có thể khám phá tình hình mà không gây khó chịu cho Katie.

D: Bạn thấy gì? Có gì sai với đứa bé không?

K: Cô ấy bắt đầu bóp cổ. Nhưng, bác sĩ nói rằng có một số phức tạp.

D: Bạn đã có một bác sĩ lần này?

K: Vâng. Mẹ thực sự khó chịu; cô ấy đang khóc. Cô muốn nó nhanh chóng.

D: Các biến chứng là gì? (Không trả lời) Chuyện gì đã xảy ra với Sharon?

K: (Rất buồn) Cô ấy đã chết.

D: Có thể bác sĩ không làm gì cả?

K: Không. Mất rất nhiều máu. Nó quá nhiều.

D: Lần này Tom có ở đó không?

K: Vâng, nhưng anh ấy cũng không thể giúp được gì. Anh ấy đã rất khó chịu. ... Mẹ đang khóc.

D: Chà, họ đã làm gì với cơ thể của Sharon?

Tôi luôn hỏi điều này bởi vì mọi người thường thắc mắc về những gì đã xảy ra với cơ thể của họ.

K: Họ chôn cô ấy trên đồi. (Cô ấy nghe rất buồn.)

D: bạn sẽ làm gì bây giờ?

K: Về nhà đi.

D: Nhà ở đâu?

K: (Ngừng một lúc lâu) Tôi không biết.

Giọng Sharon phát ra từ Katie không giống với giọng bình thường của cô ấy. Lúc đầu nó còn trẻ con, ngây thơ và về sau phản bác, và có một phẩm chất rất ngây thơ và dễ gây chú ý trong suốt. Sau khi tôi trấn an cô ấy và đưa ra những lời khuyên để cô ấy sống khỏe mạnh, tôi đã đưa Katie về thời điểm hiện tại và đánh thức cô ấy. Cô ấy nói rằng cô ấy không nhớ gì về phiên họp ngoại trừ việc nó có liên quan đến Colorado.

Khi tôi bắt đầu nghiên cứu về lịch sử Colorado, tôi không thể tìm thấy đề cập đến một thị trấn có tên Clear Creek, nhưng một con lạch có tên đó và Clear Creek County có một vị trí vững chắc trong lịch sử ban đầu của Colorado. Cơn sốt vàng bắt đầu ở khu vực đó và nó là trung tâm của sự phát triển ban đầu. Khoảng năm 1861 các trại khai thác mỏ mọc lên khắp khu vực và hàng triệu lượng vàng đã được đưa ra khỏi núi. Đến năm 1870, Hạt Clear Creek là một trong những nơi sản xuất kim loại quý hàng đầu ở Colorado. Nhiều trong số những trại khai thác này đã phát triển thành thị trấn trong khi những trại khác không phát triển. Đó là một khu vực hoang dã và náo nhiệt với ít luật pháp trong thời gian đó, vì vậy nó phù hợp với mô tả mà Sharon đưa ra.

Tuy nhiên, khu vực này không nằm một vài trăm dặm từ Denver, như Sharon nói. Nó thực sự là khoảng 35 dặm về phía tây của Denver. Nhưng tôi ngờ rằng điều đó dường như còn là một chặng đường dài đối với một cô gái ngây thơ, được học hành sơ sài chưa bao giờ xa nhà. Nhất là khi chồng cô bỏ đi trong khi cô đang mong chờ đứa con đầu lòng ngày nào. Nó có thể cũng giống như cũng đã được một vài trăm dặm. Trong suốt những năm 1860, các nhóm đại biểu đã gặp nhau ở Denver nhiều lần để thống nhất về hiến pháp cho lãnh thổ và quyết định việc ấn định ranh giới. Tại mỗi công ước này, câu hỏi về việc Colorado trở thành một tiểu bang đã được đặt ra. Mỗi lần nỗ lực của họ đều bị đánh bại bởi

các cử tri. Sự phản kháng công khai đã phát triển trong vấn đề thu thuế. Người dân, đặc biệt là ở các huyện miền núi, đe dọa sẽ tự tay chống lại bất kỳ nhân viên thuế nào cố gắng thực thi bất kỳ luật thuế nào.

Colorado đã không trở thành một tiểu bang cho đến năm 1876 chủ yếu là vì sự thù địch thẳng thắn này. Các hội nghị liên tục được tổ chức cho đến thời điểm đó, vì vậy Tom Jacobs có thể đã tham dự bất kỳ hội nghị nào trong số này. Tôi có khuynh hướng nghĩ rằng Sharon sống ở khu vực Clear Creek trong những năm 1860 và đầu những năm 1870 bởi vì những người định cư không xuống Colorado cho đến khi cơn sốt tìm vàng bắt đầu. Và điều kiện sống của họ dường như quá tốt đẹp và thị trấn có vẻ quá phát triển để trở thành một trong những khu định cư đầu tiên.

Đúng như tôi đã nghi ngờ, Katie đang chứng tỏ mình không phải là một đối tượng tầm thường. Cô ấy đã đi sâu một cách nhanh chóng, thể hiện các giác quan, trải nghiệm cảm xúc và hầu như không nhớ gì khi tỉnh dậy. Katie là một người mê mộng du thực sự. Đây là một người có khả năng đạt đến trạng thái xuất thần sâu nhất, và trong quá trình thoái lui, sẽ hoàn toàn trở thành nhân cách khác. Dick Sutphen, một chuyên gia về luân hồi nổi tiếng, nói rằng chỉ một trong số mười người có thể đạt được cấp độ này. Tôi biết rằng đây là loại chủ đề tốt nhất cho loại hình nghiên cứu của tôi và tôi háo hức muốn tiếp tục làm việc với Katie nếu cô ấy sẵn lòng.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 3: Cuộc sống ẩn dật

CHÚNG TÔI ĐÃ THỰC HIỆN SỰ ĐỘT PHÁ BAN ĐẦU và khám phá ra Katie là một chủ đề mộng du xuất sắc. Cô hơi choáng ngợp và nghi ngờ không biết câu chuyện bắt nguồn từ đâu. Cô ấy hỏi tôi làm thế nào tôi có thể biết một ký ức là

có thật. Làm sao tôi biết đó không chỉ là trí tưởng tượng hoang đường của cô ấy?

Tôi giải thích rằng nếu đối tượng thể hiện cảm xúc thật thì thông tin đó là đáng tin cậy bởi vì điều này không thể bị làm giả bằng thôi miên. Sharon đã bày tỏ sự đau buồn thực sự trước cái chết của cha cô ở Colorado và đau buồn khi cô qua đời quá trẻ khi sinh con. Cô cảm thấy thật miễn cưỡng khi phải rời xa chồng và cuộc sống ở đó. Khi những cảm xúc chân thật của con người được bày tỏ, bạn biết rằng bạn đã về đến nhà. Bạn đã khám phá ra một cái gì đó sâu bên trong đang chờ đợi để lộ ra. Khi tình dục đối tượng thường xấu hổ. Trí óc tỉnh táo của họ nói với họ rằng họ thật ngớ ngẩn vì những sự kiện này không liên quan gì đến họ. Đây là cái gọi là "logic" của tâm trí có ý thức. Nó cố gắng giải thích điều gì đó mà nó không muốn hiểu bằng cách nói, "Có thể bạn đã đọc điều này ở đâu đó hoặc đã xem nó trong một bộ phim hoặc trên truyền hình." Sau khi phản ánh, đối tượng thường sẽ nhận ra rằng các sự kiện đã được cảm nhận quá sâu và dường như quá thực so với tưởng tượng. Cảm xúc là chìa khóa.

Với lời giải thích đó, Katie nói đơn giản, "Tốt, đó là tất cả những gì tôi muốn biết. Bạn đã trả lời câu hỏi của tôi ... điều mà tôi đang băn khoăn. Tôi không muốn nói về nó bây giờ ... có thể một ngày nào đó . " Cô ấy không giải thích thêm, nhưng có điều gì đó khác lạ trong biểu hiện của cô ấy. Thái độ vô tư bình thường của cô ấy biến mất và cô ấy trở nên nghiêm túc và dường như chìm trong suy nghĩ. Tôi có cảm giác có điều gì đó làm phiền cô ấy không liên quan gì đến cuộc sống ở Colorado, nhưng tôi không biết rõ về cô ấy vào thời điểm đó để hỏi cô ấy về điều đó. Tôi nói với cô ấy bất cứ lúc nào cô ấy sẵn sàng, chúng ta có thể nói về nó.

Trong phần tiếp theo, tôi đã điều kiện Katie đi vào trạng thái mê man sâu với một từ khóa. Điều này được thực hiện thường xuyên để thuận tiện cho người hướng dẫn (bản thân tôi), vì vậy không cần thiết phải giới thiệu lâu hơn. Khi một đối tượng đã được điều chỉnh theo cách này, nhà thôi miên chỉ cần đề cập đến từ khóa (có thể là bất cứ thứ gì) và đối tượng sẽ ngay lập tức đi vào trạng thái thôi miên sâu.

Tôi luôn thêm đề nghị rằng cá nhân sẽ chỉ đi nếu họ sẵn sàng. Bằng cách này, đối tượng biết rằng anh ta vẫn đang kiểm soát và không phải sợ tôi có thể cố gắng áp đặt anh ta vào lúc bất tiện hoặc trái ý muốn của anh ta. Kỹ thuật này đã được chứng minh là rất hữu ích trong việc xây dựng mối quan hệ, vì các đối tượng nhận ra rằng họ không phải sợ tôi và biết tôi sẽ chỉ làm việc khi hợp tác với họ. Điều quan trọng là giúp xóa tan hình ảnh phổ biến của nhà thôi miên sân khấu, người khiến mọi người thực hiện đủ loại hành vi xấu hổ chỉ bằng cái búng tay của anh ta.

Khi tôi và Katie làm việc cùng nhau trong vài tuần tới, tôi cho phép tiềm thức của cô ấy chọn và chọn cuộc sống mà chúng tôi sẽ khám phá. Tôi vẫn chưa định hướng cho cô ấy đi đâu, và chúng tôi đã phát hiện ra một vài cuộc sống yên nghỉ không đáng kể. Một cuộc sống nghỉ ngơi có thể được định nghĩa là một cuộc sống tầm thường, mặc dù tôi không nghĩ cuộc sống nào thực sự tầm thường. Mỗi cuộc đời là một câu chuyện riêng của một con người và như vậy, tất cả đều có công. Một cuộc sống nghỉ ngơi có thể dài hoặc ngắn. Đó là một nơi mà thực thể xuất hiện để trải qua một cuộc sống buồn tẻ, dường như vô nghĩa, nơi không có gì thực sự phi thường xảy ra.

Tất cả chúng ta đều biết những người như thế này, những người dường như lướt qua cuộc sống mà không có gì làm phiền họ. Họ không tạo ra sóng. Tuy nhiên, nghiệp có thể được hoàn trả và phát huy tác dụng trong một cuộc sống như vậy, rõ ràng là không tạo ra nghiệp mới. Tôi tưởng tượng rằng ai cũng cần một cuộc sống như thế này đôi khi chúng ta không thể liên tục đi từ cuộc sống đau thương này sang cuộc sống đau thương khác mà không thư giãn. Cuộc sống nghỉ ngơi là hoàn hảo cho điều này và do đó nó có giá trị, mặc dù tính cách có vẻ buồn tẻ và không quan trọng. Điều này cũng có thể giúp chúng ta hiểu những người trong kinh nghiệm sống của chính chúng ta, những người hiện đang sống kiểu sống này. Chúng ta nên nhận ra rằng chúng ta không thể đánh giá, nếu không biết người đó đang sống trong cuộc sống nào, những thành tựu của họ có thể đã đạt được trước đây và những gì họ có thể đạt được trong thời gian tới.

Như tôi đã nói, đây thường là kiểu sống mà tiềm thức chọn để xem khi đối tượng lần đầu tiên bắt đầu thử nghiệm hồi quy. Cuộc sống của Sharon ở Colorado là một điển hình. Khi những điều này được lựa chọn, tôi luôn biết rằng có một số tổn thương khá nặng nề trong quá khứ đang tạm thời được che giấu. Mục đích của hướng dẫn của tôi là xây dựng mối quan hệ với tiềm thức của đối tượng để những cuộc sống quan trọng hơn này cũng có thể được tiết lộ khi nhân cách cảm thấy sẵn sàng đối phó với chúng. Sau đây là ba cuộc sống như vậy đã gặp phải trong giai đoạn bắt đầu thử nghiệm này. Một người là Joshua, một cậu bé mồ côi mà chúng tôi tìm thấy đang sống trong rừng. Anh ấy mới 12 tuổi nhưng đã trở nên khá có khả năng tự chăm sóc bản thân. Anh ấy phải làm thế, anh ấy nói, bởi vì không còn ai khác để tin tưởng.

D: Chuyện gì đã xảy ra với mẹ và cha của bạn?

K: Mẹ chết rồi. Cô ấy đã bị giết bởi những người lính. Tôi chưa bao giờ biết cha tôi.

Giọng hoàn toàn là tiếng Anh. Giọng nói rất nhẹ nhàng. Tôi có ấn tượng rằng Joshua không quen nói chuyện với mọi người. Câu trả lời của anh ấy rất chậm, như thể anh ấy phải suy nghĩ trước khi trả lời.

D: Tại sao họ giết cô ấy?

K: Tại sao những người lính làm bất cứ điều gì? Họ muốn thành phố. Có đánh nhau trong khu vực. Ai biết được điều gì? Nó không thành vấn đề. Những người lính đến giữa thị trấn. Họ đốt cháy thị trấn, bỏ mặc tôi cho đến chết. (Giọng nói rất nhỏ, nhút nhát và trẻ con.)

D: Nếu bạn ở lại thị trấn, bạn sẽ không ổn chứ?

K: Nó đã giết cô ấy! Họ có lẽ cũng sẽ giết tôi!

D: Bạn ở rất xa làng?

K: Có lẽ nửa ngày.

D: Bạn làm gì khi bạn đói?

K: Đi ra ngoài và bắt một con thỏ bằng cái bẫy của tôi, hoặc thậm chí có thể là một con lợn, ăn trộm một con gà và nướng nó. Đôi khi tôi chỉ ăn quả mọng nếu chúng đang trong mùa. Khi trời trở lạnh, mọi thứ khó kiếm, nhưng vào thời thanh xuân thì cũng không quá tệ.

D: Bạn ngủ ở đâu?

K: Đôi khi tôi làm cho tôi dựa vào những cái cây. Đôi khi chỉ cần ra ngoài dưới những vì sao nếu nó không phải là gì.

D: Bạn làm gì cho quần áo?

K: Làm da những con vật tôi bắt được, làm tan da.

D: Umm, sống như vậy hơi kỳ cục.

K: Có lẽ một số người nghĩ vậy. Tôi có thể tự lo cho mình. Không phải lo lắng về bất kỳ ai ngoài bản thân tôi.

D: Nó có bao giờ làm phiền bạn, ở một mình không?

K: Không, tôi không bao giờ đơn độc. Tôi nói chuyện với động vật và chim chóc và ít nhất chúng không tranh cãi với tôi. Tôi có rất nhiều thứ để khiến tôi bận rộn. Con người là một phiền phức.

D: Bạn có họ không, Joshua?

K: Chỉ những người giàu mới có họ.

D: Tại sao bạn lại sống trong rừng?

K: Không an toàn khi tự mình mạo hiểm. Không phải ở quốc gia mở. Cảnh sát trưởng có thể bắt được bạn. Họ luôn cần nô lệ. Vals.

D: Tại sao họ muốn bắt bạn nếu bạn không làm phiền ai?

K: Bạn gọi việc săn trộm hươu của Vua là không làm phiền ai? Họ giết đàn ông vì ít hơn. Nhìn thấy một người đàn ông bị treo cho nó.

D: Bạn có nghĩ rằng cảnh sát trưởng biết bạn đang ở ngoài đó?

K: Không, tôi cẩn thận.

D: Những người khác sống ở đâu?

K: Chủ yếu là ở thị trấn. Xung quanh pháo đài. Tôi không đến đó; mọi người không tốt lắm.

Tôi biết mình sẽ gặp khó khăn hơn một chút khi cố gắng thiết lập khung thời gian và quốc gia nếu cậu bé sống như một ẩn sĩ trong rừng. Anh ta nói đó là Brittany, nhưng có vẻ như đó có thể là nước Anh, với đề cập đến hươu của Nhà vua, Cảnh sát trưởng và những người nô lệ. Tôi tự hỏi liệu những thứ này có tồn tại ở các quốc gia khác ngoài nước Anh hay không. Tôi đã phải cố gắng nghĩ ra những câu hỏi có thể giúp xác định khung thời gian.

D: Bạn có bao giờ nghe ai nói đó là năm nào không?

K: (Tạm dừng, rồi như thể đang đọc lại.) Năm của Chúa chúng ta ... mười một ... sáu ... sáu.

Tôi rất vui khi có được điều đó vì năm là năm khó nhất để có được hồi quy m.

D: Những người khác trông như thế nào? Bạn có bao giờ nhìn thấy chúng không?

K: Vâng, đôi khi tôi nhìn thấy họ từ xa. Tôi đoán là phụ nữ mặc áo dài, bằng len. Những người đàn ông mặc áo choàng ngắn và áo choàng kín mít (không rõ ràng) và áo khoác mỏng.

Nghiên cứu tiết lộ rằng một chiếc áo khoác là một chiếc áo vest nhỏ giống như áo khoác thường được làm bằng da. Có thể một chiếc áo choàng thắt nút là một chiếc áo choàng ngắn, chỉ dài đến ống quần (một tên gọi khác của áo choàng gòn). Những bộ quần áo này phù hợp với thế kỷ 12 và 13.

D: Họ có gì trên đầu không?

K: Một số người trong số họ làm. Một số người trong số họ có mũ. Một số người trong số họ mặc áo choàng có mũ trùm đầu.

D: Những người phụ nữ có gì trên đầu của họ không?

K: Những người giàu có. Những người giàu có thì đeo lưới. (Tôi không hiểu.) Nets! Cauls.

Tôi không chắc Joshua muốn nói gì vào thời điểm đó, nhưng sau đó tôi thấy nó đúng, theo phong cách quần áo của thời kỳ đó. Những người phụ nữ giàu hơn đã đeo lưới che sau tóc của họ. Tôi quyết định đưa Joshua đến trước một ngày quan trọng trong cuộc đời anh ấy, mặc dù tôi không thể tưởng tượng được điều gì sẽ quan trọng đối với một người sống trong rừng một mình. Một ngày phải giống như một ngày khác. Tôi đếm anh ta trước và hỏi anh ta đang làm gì. Anh ta đang trốn trên một cái cây để xem một đám rước đang đi qua khu rừng.

K: Giống như có những người giàu có, sang trọng, tất cả đều ăn mặc đẹp. Rất nhiều binh lính. Phải chắc chắn rằng không ai nhìn thấy tôi.

D: Vâng, bạn phải cẩn thận. Có phải chỉ có lính không?

K: Không, có một ... cái hộp trông rất buồn cười. Nó có một con ngựa đang kéo nó, và một con ở đầu bên kia. (Tôi nghĩ ý anh ấy là một chiếc xe ngựa.) Nó có một phụ nữ trong đó. Nó có rèm. Và cô ấy đã đóng tất cả lại để có thể thò đầu ra ngoài. Có một vài người đàn ông ăn mặc đẹp. Mặc những chiếc áo choàng trông thật mềm mại và những chiếc ghim lớn giữ chúng. Rất nhiều đồ trang sức.

D: Có vẻ như họ phải giàu có.

K: Phải có nhiều binh lính như vậy.

D: Những người đàn ông ăn mặc đẹp có đội mũ nào không?

K: Không. Một người có một thứ bạc quanh đầu, vậy thôi.

Anh ấy nói rằng họ đã được cạo râu sạch sẽ. Tôi hỏi những người lính đã ăn mặc như thế nào, vẫn tin rằng bạn có thể học được nhiều điều về các khoảng thời gian từ trang phục.

K: Rất nặng. . . chuỗi . . . áo khoác dây chuyền. Họ có mũ bảo hiểm, tròn, loại, với một thứ che khuất mũi và một bên mặt của họ. Những thanh kiếm dài, to lớn tuyệt vời.

Joshua không biết những người này là ai hoặc họ sẽ đi đâu. Chỉ là một chuyện rất bất thường khi có ai đó đi qua khu rừng của anh ta.

K: Có lẽ ai đó sẽ cưới cô ấy. Muốn chắc chắn rằng cô ấy sẽ đạt được điều đó. Cô ấy trông không vui lắm. Ai đó nói. . . Winifred ... Swanson? Đại loại vậy.

D: Họ đang nói chuyện với nhau?

K: Vâng. Bạn chỉ có thể nghe thấy họ.

D: Có ai bên trong hộp với cô ấy không?

K: Không thể nói. Bạn chỉ có thể nhìn thấy cô ấy, cô ấy thò đầu ra.

D: Bạn nghĩ họ sẽ đi đâu?

K: Tôi không biết, có thể là một lâu đài. Còn một con đường nữa. Ai biết?

Tôi đã yêu cầu mô tả rõ hơn về thứ giống như chiếc hộp mà người phụ nữ đang cưỡi trong đó.

K: Có một mái nhà trông thật mạnh mẽ, gần như là một cái cột tròn ở rìa. Nó có các cạnh với một cửa sổ ở mỗi bên. Và nó bị treo trên các trụ giữa những con ngựa, một con ở phía trước và một con ở phía sau.

D: (Tôi vẫn nghĩ Joshua đang nói về một cỗ xe thông thường.) Có bao nhiêu con ngựa đang làm điều đó?

K: Chỉ là người ở phía trước và người ở phía sau. Họ đã có dây nịt.

luôn xa lạ đối với tôi những gì ai đó coi là một ngày quan trọng. Khi nó là một cái gì đó như thế này, đó là bằng chứng rằng đối tượng không phải là mơ tưởng bởi vì nó không phải là một cái gì đó kịch tính. Tôi lại đưa Katie tới một ngày quan trọng khác trong cuộc đời Joshua và cô ấy bắt đầu thở nặng nhọc và trở nên khó chịu.

K: Không thấy! Đau quá!

Điều này thật bất ngờ nhưng tôi đã đưa ra những gợi ý trấn an Katie rằng cô ấy sẽ không thực sự cảm thấy bất kỳ cảm giác thể chất nào. Cô ấy có thể loại bỏ

bản thân khỏi phần đó của nó, nếu cô ấy muốn, vì vậy cô ấy có thể nói với tôi một cách khách quan những gì đã xảy ra.

K: (Cô ấy vẫn còn thở nặng nhọc.) Bị bắn! Họ đã bắt được tôi! Một người lính bắt tôi ... bắt một con nai Họ bắn tôi!

D: Chuyện gì đã xảy ra khi bắt một con nai?

K: Đối với nhà vua. . . nhà quý tộc. Tôi không có quyền.

Joshua mới 15 tuổi khi điều này xảy ra và dường như đã dành phần lớn cuộc đời mình trong rừng để sống bằng trí thông minh của mình – một ví dụ hoàn hảo về cuộc sống nghỉ ngơi. Cuộc sống của anh ấy có quá ít sự chệch hướng nên anh ấy gặp khó khăn trong việc tìm kiếm những ngày quan trọng cho tôi. Một điều thú vị là mô tả của anh ấy về chiếc xe giống như chiếc hộp. Tôi tự nhiên nghĩ đó là một cỗ xe, cho đến khi tôi bắt đầu nghiên cứu. Những chiếc xe ngựa như chúng ta biết đã không xuất hiện cho đến sau này, chủ yếu là do sự phát triển chậm của đường bộ. Đây là một điều bất ngờ đối với tôi bởi vì chúng ta thường thấy những toa tàu trong các bộ phim dựa trên khoảng thời gian này.

Tôi thấy rằng chiếc xe được mô tả là một đồng rác, điều mà tôi không nhớ đã từng thấy trong các bộ phim vào những khoảng thời gian này. Hình ảnh về một ổ đẽ trông rất giống với mô tả của Joshua về một cấu trúc giống như hộp được che bằng rèm và không có bánh xe. Nó có các trụ ở các góc và được đỡ trên hai cọc dài gắn vào hai con ngựa, một đằng trước và một đằng sau, với những người cưỡi ngựa chỉ đạo chúng. Tôi đã được nói rằng những điều này không được nhìn thấy trong phim hoặc truyền hình vì rất khó để huấn luyện con ngựa quay lại theo một lối mòn như vậy, vì nó không thể nhìn thấy nó đang đi đâu.

Một trích dẫn từ Bách khoa toàn thư của Colliers về rác: "Trong suốt thời Trung cổ, đường xá ở châu Âu rất ít và lầy lội, vì vậy mà cưỡi ngựa hoặc lưng muleback là phương tiện giao thông thông thường. Phương thức đi lại này rất khó khăn đối với người già và bệnh tật và người ta đã nghỉ dưới phẩm giá của

một phụ nữ có cấp bậc. Do đó, chiếc giường, một chiếc ghế dài có cấu trúc thượng tầng khép kín, bảo vệ hành khách khỏi mưa và gió, đã được sử dụng rộng rãi bởi những du khách có đủ khả năng sang trọng. Những chiếc giường như vậy, được hỗ trợ bởi ngựa hoặc con la, được sử dụng ở châu Âu từ thế kỷ 11 đến thế kỷ 17. "

Điều này có thể được coi là một hồi quy đơn giản không có gì quan trọng trong đó, nếu không đề cập đến lúa đề. Điều này cho thấy Katie không dựa vào thông tin được lưu trữ trong tâm trí tinh tảo của cô ấy từ các bộ phim và chương trình truyền hình. Mặc dù đây là cuộc gặp gỡ đầu tiên của tôi với một lúa, nó không phải là lần cuối cùng của tôi. Nó xuất hiện nhiều lần khi tôi làm việc với nhiều người. Nó hẳn là một phương tiện giao thông phổ biến trong khoảng thời gian đó. Tôi cũng chưa bao giờ có một chủ đề nào đó trượt lên và đặt một cỗ xe vào khe thời gian sai, điều này sẽ chứng minh điều gì đó liên quan đến các thí nghiệm hồi quy luân hồi.

VÍ DỤ TƯƠNG TỰ về cuộc sống nghỉ ngơi xảy ra một tuần sau đó, khi một nhân cách sau đây nổi lên với giọng nói rất nhẹ nhàng, đôi khi rất khó nghe. Bài phát biểu cũng rất chậm. Đây là một người không quen với việc vội vàng.

K: Tôi thấy những khu rừng ... những cây to lớn tuyệt vời. ... Trời đang mưa.

D: Bạn đang ở đâu? Bạn có biết?

K: Tôi đang ở trong nhà của tôi, đất của tôi. (Tạm dừng) Đất không có tên, nó chỉ là đất.

Điều này đã xảy ra nhiều lần khi tôi gặp phải những nhân cách nguyên thủy. Họ thường gọi nơi họ sống là "đất" và họ chỉ đơn thuần là "người".

D: Bạn đang làm gì vậy?

K: Chúng tôi đang đi săn.

D: "Chúng tôi" là ai? Có những người khác với bạn?

K: Có anh trai tôi, vâng.

D: Bạn đang săn lùng cái gì?

K: Chúng tôi đang săn tìm thức ăn. Có lẽ là con khỉ.

D: Bạn có bất kỳ loại vũ khí?

K: Tôi sử dụng súng phi tiêu của mình, hoặc đôi khi tôi chế tạo bẫy ... để hồi xuân. Chúng tôi có súng ngắn. Và chúng ta có cung tên.

Thực thể tự nhận mình là nam giới tên là Tocoricam (đánh vần theo phiên âm). Tôi hỏi anh ấy ăn mặc như thế nào.

K: Tôi có ... chiếc khăn trùm đầu (như thể rất khó để tìm ra từ thích hợp) và đôi giày của tôi. Chúng được làm từ da và ... khâu lại với nhau.

Tính cách này dường như đang tìm kiếm để tìm ra những từ chính xác. Tôi không tin rằng anh ấy có từ vựng trong vốn từ vựng của mình để trả lời một số câu hỏi của tôi.

D: Mặc ít quần áo thế có lạnh không?

K: Nó luôn luôn nóng.

Điều này giống như công việc thám tử, theo dõi tất cả các manh mối có sẵn. Vẫn đang cố gắng xác định đây là loại thổ dân nào, tôi hỏi về màu da của anh ta. Ông nói rằng nó là "một loại màu nâu đỏ, màu của đất." Tóc anh đen. Tôi nghĩ rằng điều này có thể sẽ loại bỏ những người sống trong rừng rậm của lục địa châu Phi. Anh ta cũng nói rằng anh ta khoảng 20 mùa hè.

D: Bạn có sống gần đây không?

K: Chúng tôi sống theo cách của dòng sông, vâng.

Tôi luôn có thể có thêm thông tin từ các loại điều kiện sống, vì vậy tôi đã đếm anh ta đến nơi anh ta sống và yêu cầu anh ta mô tả điều đó cho tôi. Tôi tự nhiên mong đợi một túp lều trong một ngôi làng, cho rằng đây sẽ là một phản ứng bình thường.

K: Đó là ... chúng tôi đã đào sâu bên ngoài vách đá và tạo ra một cái hang rất nhỏ. Nó vừa đủ để chúng ta tránh mưa. Và có một đám cháy.

Và có chiếu nơi mọi người ngủ ở phía sau. (Đây là một câu trả lời bất ngờ.)

D: Có nhiều người trong gia đình bạn không?

K: Chỉ có khoảng năm người chúng tôi. Có anh trai tôi và chính tôi. Có chị gái tôi và hai bố mẹ tôi ... mẹ tôi và bố tôi.

D: Sau đó, bạn săn tìm thực phẩm để nuôi gia đình của bạn?

K: Đúng vậy, người ta phải ăn để tồn tại, và chúng ta tìm thấy rễ và chúng ta ... điều đó là tốt.

D: Có gia đình nào khác ngoài gia đình của bạn không?

K: Vâng, có rất nhiều người đã ẩn. Đôi khi chúng ta tìm thấy những người khác, nhưng chủ yếu là chúng ta ở lại với chính mình.

D: Bạn có trồng trọt gì không?

K: Không. Để phát triển, người ta phải ở yên một chỗ. Và ở lại một nơi có nghĩa là được tìm thấy. Chúng tôi sống ngoài đất liền. Ở đây có rất nhiều thứ cho

chúng ta, cho những ai biết cách sống. Chúng ta phải luôn di chuyển. Nó không an toàn. Những cái lạ đến và họ tìm người để lấy. Và chúng ta phải trốn.

D: Bạn gọi chúng là “những thứ kỳ lạ.” Tại sao bạn lại gọi họ như vậy?

K: Họ cười trên những con thú lớn và họ giết người khác như thể ... họ chẳng là gì đối với họ. Họ không đến từ đất.

D: Ý bạn là họ đến từ một nơi nào đó bên ngoài? Họ có khác với con người của bạn không?

K: Vâng, họ ... da của họ sáng hơn so với chúng tôi. Và họ là những người đàn ông rất tức giận. Họ có ... những điều tuyệt vời mà ... (lại khó mô tả) uh, phun khói và đàn ông gục ngã. Nó không tốt.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy một khẩu súng được sử dụng.

D: Bạn nói rằng họ cười trên những con thú lớn? Những con thú trông như thế nào?

K: Họ cao gần bằng một người đàn ông, và họ có bốn chân. Và đôi tai nhọn. Và một chiếc cổ dài, dày và một cái đầu to với đôi mắt to tròn.

Đây là một mô tả tuyệt vời về một con ngựa của một người chưa bao giờ nhìn thấy nó. Nhắc đến đôi mắt to tròn, rõ ràng anh ta hẳn đã phải khiếp sợ trước sinh vật vênh lên kỳ lạ này.

D: Bạn chưa bao giờ nhìn thấy một con vật như vậy trước đây?

K: Không. Họ không đến từ đây.

D: Bạn nói những người kỳ lạ cười trên những con thú này và họ vào rừng và bắt người? Bạn có biết họ đưa chúng đi đâu không?

K: Vâng, họ muốn mọi người làm việc trong mỏ của họ. Mọi người chết ở đó; nó không phải là một nơi tốt.

D: Chúng có những loại mỏ nào?

K: Họ lấy đá ra khỏi mặt đất. Ai biết tại sao họ muốn nó? Đất không thích điều này.

D: Các mỏ có gần nơi bạn sống không?

K: Không, họ ở trên dãy núi.

Như mọi khi, tôi điều chỉnh các câu hỏi và thái độ của mình để phù hợp với kiểu tính cách mà tôi đang nói chuyện.

D: Sau đó, để đến đó sẽ phải đi khỏi đất của bạn, phải không?

K: Vâng, và đi vào nguy hiểm. Chúng tôi sẽ ở ... đây, nơi ... tương đối an toàn. Không phải lúc nào chúng tôi cũng sống như thế này. Họ đánh phá các ngôi làng khi tôi còn nhỏ. Họ đến, họ chặn bầy người như súc vật và mang họ đi.

D: Bộ lạc của bạn có tên không?

K: Chúng ta chỉ được gọi là người dân ... Người dân là một với đất và đất kêu lên.

D: Đó là lý do tại sao bạn phải tiếp tục di chuyển, vì vậy họ sẽ không tìm thấy bạn. Họ có vào rừng thường xuyên không?

K: Thường thì họ ở lại. . . khá gần, nhưng đôi khi họ có ... người mà họ sẽ đi theo nhóm và họ sẽ đột kích. Ai biết tại sao họ làm điều đó?

Điều này thật thú vị, nhưng nó không thực sự cho tôi biết nhiều về vị trí của anh ấy. Tôi đã đưa anh ta đến trước một ngày quan trọng trong cuộc đời anh ta, mặc dù tôi nghĩ rằng sẽ có rất ít khả năng xảy ra bất kỳ điều gì bất thường trừ khi anh ta bị bắt bởi những “người lạ” này.

K: Tôi đang ở trong ca nô của mình. Tôi đi xuống sông. (Giọng anh ấy chậm rãi và có chủ ý với một giọng kỳ quặc.) Khu rừng thì rất dày. Nó mọc đến tận mép sông. Có rất nhiều động vật và ... bầu trời rất xanh.

D: Bạn lấy ca nô ở đâu?

K: Chúng tôi đã xây dựng nó. Chúng tôi lấy một khúc gỗ bị rơi và ... khoét rỗng nó.

D: Nó có khó để làm không?

K: Chỉ tốn thời gian.

D: Bạn đã có công cụ để làm cho nó với?

K: Những viên đá sắc nhọn. Nó sẽ lấy gỗ đã được làm khô.

D: Nó phải mất một thời gian dài để thực hiện.

K: Vài ngày.

D: Bạn đang đi đâu trên chiếc ca nô của mình?

K: Chúng tôi đến một nơi an toàn hơn. Những cái lạ không đến đâu. Chúng tôi chỉ muốn ở một mình. Để không phải lo lắng về việc bị lấy mất. Những kẻ kỳ lạ, chúng đến và chúng đưa người của chúng tôi đến những cái hố lớn trên mặt đất để làm việc, và chúng không bao giờ được nhìn thấy nữa.

D: Những cái lạ đến từ đâu? Bạn có biết?

K: Họ đến từ trong rừng, cưỡi những con thú lớn. Tôi không biết . . . Chúng tôi đến một nơi mà họ sẽ không tìm thấy chúng tôi.

D: Sẽ mất nhiều thời gian để tìm một nơi như thế, nơi bạn sẽ an toàn?

K: Ai biết được khi nào chúng ta sẽ thấy một nơi nào đó có thể cho chúng ta cuộc sống? Chúng ta sẽ biết.

Tôi rời bỏ anh ấy để đi xuống sông tìm kiếm sự an toàn và đưa Katie tới một ngày quan trọng khác trong cuộc đời đó.

K: (Thở dài) Tôi đang xem thi thể. Nó rung chuyển. Nó bị sốt ... và nó đang chết dần.

D: Cơ thể ở đâu?

K: Nó nằm dọc theo sông. Chúng tôi đã dựng trại ở đó, và ... cơn sốt ập đến.

Là thứ mà ... nếu một trong số những người bị sốt, đôi khi vỏ cây sẽ giúp ích. Nhưng không có cây nào ... vì vậy tôi đang chết. Cha tôi, ông ấy không phải là một người làm nghề y. Anh ta không có tất cả kiến thức. (Thở dài) Anh ấy buồn.

D: Nếu bạn có thể tìm thấy một cây, nó có thể giúp ích gì?

K: Vậy thì không phải lúc nào cũng chắc chắn. Chỉ thỉnh thoảng. Đó là ý muốn của ông trời.

D: Bạn đã rất già khi bạn chết theo cách đó?

K: Có lẽ tôi đã có 21, 22 mùa hè. Thời của tôi đã đến.

D: Những kẻ kỳ lạ có bao giờ tìm thấy người của bạn, gia đình của bạn không?

K: Không phải khi tôi ở đó. Họ giấu.

Đây là một ví dụ điển hình khác về cuộc sống nghỉ ngơi. Thực thể đã không tạo thêm bất kỳ nghiệp nào và sống một cuộc sống rất bình lặng. Một lần nữa, đây sẽ là một phép hồi quy đơn giản ngoại trừ mô tả về con ngựa và những con kỳ lạ. Đây là những chi tiết sẽ không được cung cấp nếu ai đó đang cố gắng viển vông. Trong một tưởng tượng, nhiều hơn thế sẽ xảy ra. Và đây chắc chắn là nguyên liệu màu mỡ để pha chế một cuộc phiêu lưu, nếu đó là ý định.

Có một vài manh mối trong hồi quy này đã giúp tôi xác định được cài đặt và ngày tháng. Tôi cho rằng nó ở đâu đó trong rừng rậm Nam Mỹ. Vỏ cây được nhắc đến có lẽ là quinine, lấy từ cây Cinchona. Chúng có nguồn gốc từ Andes, từ Colombia đến Peru, và được sử dụng làm thuốc chữa bệnh sốt rét, "cơn sốt" mà ông chắc chắn đã chết.

Tây Ban Nha thuộc địa Nam Mỹ bắt đầu vào nửa cuối những năm 1500. Đói khát sự giàu có, họ bắt đầu khai thác ngọc lục bảo và kim loại quý. Nghiên cứu cho thấy thổ dân da đỏ Nam Mỹ bị bóc lột tàn nhẫn trong thời đại này và bị đưa vào làm việc trong các hầm mỏ trong những điều kiện cực kỳ khắc nghiệt. Trong những buổi học sau này, bất cứ khi nào tôi đưa Katie đến năm 1650, tôi sẽ tìm thấy người bản địa này. Điều này phù hợp với thời kỳ thuộc địa của Tây Ban Nha. **MỘT CUỘC SỐNG KHÔI PHỤC KHÁC** đã trải qua trong những tuần đầu tiên đó là Gretchen, một đứa trẻ năm tuổi với bím tóc vàng dài.

D: Bạn thấy gì?

K: Tôi thấy một lâu đài trên đồi. Nó có những điểm to và cao ở mỗi góc, và nó được làm bằng đá xám. Và căn cứ, nó được rào xung quanh. Nó rất to. (Katie lúc này đang nói giọng Đức rõ ràng khiến một số từ khó hiểu.)

D: Bạn đang ở đâu ?

K: Ở trong rừng.

D: Có ai xung quanh không?

K: Cha tôi đang ở đó để đốn củi.

D: Bạn đang làm gì vậy?

K: Hái hoa.

D: Bạn có sống trong lâu đài không?

K: Nein. Tôi sống trong một ngôi nhà tranh.

D: Bố bạn sẽ làm gì với mảnh gỗ mà ông ấy cắt?

K: Anh ấy sẽ bán nó trong thị trấn. Nó không thực sự là một thị trấn, nó chỉ là một ngôi làng.

Cô nói rằng họ không xa thị trấn, nhưng nó không có một cái tên mà cô có thể nghĩ ra. Tôi hỏi cô ấy nếu lâu đài có tên.

K: Braunfit. (Phiên âm: Brauns-Fighting.)

D: Bạn có biết ai sống trong lâu đài không?

K: Công tước. (Khi hỏi tên của anh ấy, cô ấy không thể nghĩ ra.)

D: Cha của bạn có phải là người duy nhất trong gia đình không?

K: Ồ, nein. Có anh trai tôi, Hans. Chỉ có Hans và tôi ... và cha.

D: Chuyện gì đã xảy ra với mẹ của bạn?

K: Cô ấy chết khi tôi còn nhỏ. Bệnh dịch tả.

Khi tôi hỏi tên cha cô ấy, cô ấy trả lời là "Wilhelm" với cách phát âm chính xác của người Đức. Tôi chuyển cô ấy đến nơi cô ấy sống để mô tả về nó.

K: Các bức tường màu trắng, với một lò sưởi mở lớn tuyệt vời với một loại vòm. Và nó chỉ có hai phòng, phòng trước và một phòng ngủ.

D: Có phải tất cả các bạn ngủ trong cùng một phòng?

K: Tất cả ngoại trừ cha, anh ấy ngủ ở phía trước.

D: Có đồ đạc gì trong phòng trước không?

K: Chiếc giường lớn tuyệt vời. Và một vài cái ghế và một cái bàn.

D: Có vẻ như nó không phải là một ngôi nhà quá lớn.

K: Ồ, nein. Nhưng nó đủ lớn.

D: Ai nấu ăn?

K: Tôi và Hans. Có một cánh tay vung lên trên lò sưởi mà chúng tôi treo những chiếc chậu. Và nếu chúng ta đang nấu thịt, chúng ta phải nhổ nó vào.

Mọi người phải giúp đỡ. Nếu chúng tôi không làm việc, chúng tôi không ăn. Điều này nghe rất quen thuộc. Đó cũng là thuật ngữ mà một cô gái người Đức khác đã sử dụng trong cuốn sách đầu tiên của tôi, Năm cuộc đời được ghi nhớ.

K: Đôi khi, nếu cha kiếm đủ từ gỗ, thì chúng ta có bánh mì nâu; đôi khi anh ta mua một con lợn. Đôi khi anh ta đi săn trong rừng và chúng tôi có thịt tươi. Đôi khi hươu, đôi khi lợn rừng.

D: Anh ta dùng cái gì để giết những con vật anh ta săn được?

K: Cung tên của anh ấy.

Như mọi khi, tôi hỏi một câu hỏi kiểm tra để loại bỏ khả năng viển vông từ xa.

D: Bạn làm gì vào mùa đông khi thức ăn không phát triển?

K: Sử dụng khoai tây, và hy vọng chúng ta bắt được vài con thỏ trong bẫy.

D: Bạn không đói, phải không?

K: Ö, nein. Và chúng tôi vẫn ấm áp.

D: Bạn mặc loại quần áo nào vậy, Gretchen?

K: Hôm nay tôi mặc chiếc dirndl màu đỏ của mình, với một chiếc áo blouse trắng với những bông hoa trên đó.

Tôi chưa bao giờ nghe nói về dirndl trước đây, cho đến khi tôi bắt đầu nghiên cứu của mình. Nó được mô tả là một chiếc váy rộng với tạp dề màu hoặc trắng và vạt áo bó sát. Trang phục được mặc với áo blouse trắng hoặc khăn quàng cổ được cài vào vạt áo. Nó là quốc phục của vùng Bavaria và Alps của Áo.

D: Bạn có loại giày nào?

K: Những cái bằng gỗ. Đây là một điều bất ngờ, nhưng tôi nhớ rằng Hà Lan không phải là nơi duy nhất có những đôi giày bằng gỗ.

D: Chúng không khó mặc phải không?

K: Để giữ ấm bàn chân, chúng tôi nhồi rơm.

D: Có vẻ như họ sẽ khó bước vào.

K: Bạn học được.

Tôi nghĩ rằng có lẽ cô ấy còn quá trẻ để nói với tôi nhiều điều nữa, vì vậy tôi đã chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng khi cô ấy lớn hơn.

K: Chúng ta sẽ đến lâu đài.

D: Bây giờ bạn bao nhiêu tuổi?

K: Mười.

D: Tại sao bạn lại đến lâu đài?

K: Cha tôi muốn xem liệu chúng tôi có thể tìm được việc làm ở đó không.

D: Không phải anh ta vẫn đang đốn gỗ sao?

K: Ja, nhưng miệng ngày càng lớn lấy nhiều thức ăn hơn.

D: Anh ấy đang tìm kiếm loại công việc nào?

K: Anh ấy muốn có thể làm việc trong chuồng. Và có lẽ tôi có thể làm việc trong nhà bếp. Tôi nghĩ tôi sẽ thích điều đó.

D: Còn Hans? Anh ấy cũng đi à?

K: (Việc nhắc đến anh trai cô ấy dường như khiến cô ấy buồn.) Hans bỏ đi. Họ đưa anh ta vào quân đội. Có một cuộc chiến. Luôn luôn có chiến tranh.

D: Ai đã lấy anh ta?

K: Người của Công tước. (Cô ấy nghe có vẻ buồn.)

D: Bạn có bao giờ nghe tin từ anh ấy không?

K: Không.

D: (Tôi quyết định quay lại chủ đề trong tầm tay.) Bạn đã bao giờ ở trong lâu đài trước đây chưa?

K: (Kinh ngạc)Ồ, không.

D: Đây sẽ là một kinh nghiệm sau đó, phải không? Bạn đang làm gì bây giờ?

K: Tôi xuống bếp. Nó to quá.

D: Bạn sẽ là người duy nhất làm việc ở đó chứ?

K:Ồ, nein. Có mười người giúp việc nhà bếp khác. Và bốn đầu bếp.

D: Đó là rất nhiều. Bạn có phải nấu ăn cho nhiều người không?

K: Tôi không nấu ăn, tôi không đến mức đó. Tôi chỉ cọ rửa chậu.

D: Bạn có nghĩ rằng bạn sẽ có thể nhìn thấy bất kỳ phần nào khác của lâu đài không?

K: Có lẽ nếu tôi đủ may mắn để phục vụ, vâng.

D: Bạn sẽ ở lại lâu đài hay bạn sẽ trở lại nhà của bạn?

K: Oh, nein, nó quá xa. Chúng tôi sẽ ở lại lâu đài. Họ có một căn phòng phía trên bếp, nơi họ cho tôi ngủ.

D: Bạn có chia sẻ nó với ai khác không?

K: Ja, tất cả những người giúp việc nhà bếp.

D: Bố bạn sẽ ngủ ở đâu?

K: Trong chuồng.

D: Phải có rất nhiều ngựa.

K: Ồ, ja. Luôn ra vào.

Cô ấy đang nói rằng anh ấy sẽ nhận được tiền cho công việc của mình, nhưng cô ấy sẽ không làm thế, khi đột nhiên cô ấy có vẻ không thoải mái. Khi tôi hỏi có chuyện gì, cô ấy nói: "Lạnh quá!" và bắt đầu ho. Đây là một bất ngờ.

D: Nó lạnh ở đâu? Trong nhà bếp hay nơi bạn ngủ?

K: Nein. (Giọng cô ấy nghe như thể đang run rẩy.)

D: Bạn ở đâu?

K: (Vẫn còn run.) Mất! (Tôi đã bối rối.) It's snowing. (Cô ấy lại bắt đầu ho.)

Đây là một ví dụ điển hình về sự không ổn định mà các đối tượng thường trải qua khi họ mới bắt đầu làm việc với hồi quy. Họ có xu hướng bỏ qua cả tiến và lùi trong khung thời gian và đôi khi thậm chí nhảy ra khỏi khung thời gian hoàn toàn sang một cuộc sống hoàn toàn khác. Điều này xảy ra một cách tự phát, không có định hướng. Khi tiềm thức trở nên quen với việc làm việc với hồi quy, những bước nhảy như vậy thường dừng lại và đối tượng có thể ổn định, giữ lại cảnh quay. Vì Katie đang trải qua các triệu chứng về thể chất, tôi đã gợi ý cho cô ấy về tình trạng sức khỏe để giảm bớt sự khó chịu, và hỏi cô ấy làm cách nào để thoát ra ngoài trời tuyết.

K: Chúng tôi đã trở lại ngôi nhà nhỏ.

D: Tại sao? Tôi nghĩ bạn sẽ làm việc ở lâu đài?

K: Bởi vì chúng tôi muốn lấy một số thứ của mình, và tuyết đã nổi lên.

D: Có phải tuyết rơi rất nhiều không?

K: Bạn không thể nhìn thấy.

D: Ồ, đó là lý do tại sao bạn bị lạc. Có phải cha của bạn với bạn?

K: Vâng, anh ấy rất mệt mỏi.

D: Bạn có xa để đi không?

K: Ai biết được? Chúng tôi có thể đi vòng quanh.

D: Trời tối hay ban ngày?

K: Tôi đoán trời vẫn còn một chút ánh sáng ban ngày, mây rất dày. Qua những tán cây, chúng ta không thể nhìn thấy.

D: Sau đó, bạn có thể đi trong các vòng kết nối. Bạn định làm gì?

K: (Sợ hãi) Tôi không biết.

D: Được rồi, bạn làm gì?

Tôi đã ĐẾM thành ba và nói với cô ấy rằng cô ấy sẽ biết chuyện gì đã xảy ra và cô ấy sẽ không bận tâm khi nói về điều đó.

K: (Tạm dừng) Chúng tôi đã cố gắng đốt lửa.

D: Bạn có thể tìm thấy bất kỳ củi khô?

K: (Buồn thay) Nein, không có cái nào bị cháy cả.

D: Sau đó, những gì đã xảy ra?

K: Đầu tiên là con sói ... từ trong rừng ... nó tấn công cha tôi.

D: Bạn nghĩ tại sao nó lại tấn công anh ta?

K: Tại sao sói tấn công? Họ luôn đói.

D: Cha của bạn có bất kỳ loại vũ khí?

K: Chỉ là cây gậy của anh ấy. Anh cố gắng đánh bại nó, nhưng nó quá mạnh đối với anh ... Nó đã giết chết anh!

D: Bạn đã làm gì sau đó?

K: Tôi đã cố gắng trèo lên cây, nhưng nó không thành công.

D: Chuyện gì đã xảy ra?

K: Tôi đã rời khỏi cơ thể. Con sói đã giết tôi.

D: Cùng một con sói?

K: Một trong số họ.

D: Bạn bao nhiêu tuổi, Gretchen, khi điều này xảy ra?

K: Mười một.

Điều này cho thấy cô ấy đã vượt lên trước một năm mà không được yêu cầu làm như vậy. Lần đầu tiên cô đến lâu đài để làm việc là mười tuổi và sau đó, đột nhiên, cô vào đúng ngày mất của mình một năm sau đó. Tôi đã hướng dẫn và trấn an Katie trước khi đánh thức cô ấy. Trong các phiên sau đó, trong khi quay ngược thời gian theo một trình tự có trật tự hơn, chúng ta lại gặp Gretchen trong cùng một cảnh khi cô ấy bị lạc trong rừng. Nó lại khiến cô rung mình và khiến cô xót xa lạnh sống lưng.

Tôi nghĩ cuộc sống của Gretchen là ở Đức, cho đến khi dirndl được nhắc đến. Điều đó đã thu hẹp nó xuống Bavaria hoặc Áo. Thời gian sống này sẽ rất khó tính đến thời điểm hiện tại ngoại trừ việc nhắc đến mẹ cô ấy chết vì bệnh dịch tả. Điều này khiến tôi bối rối vì tôi biết bệnh tả là một bệnh châu Á. Nghiên cứu tiết lộ rằng bệnh tả đã lây lan sang châu Âu, xuất hiện ở đó lần đầu tiên vào năm 1830, một lần nữa vào năm 1848 và tiếp theo là một trận dịch khủng khiếp vào năm 1854. Bất kỳ ngày nào trong số này đều có thể đặt cuộc sống này ngay trước cuộc sống của Sharon ở Colorado, người cũng có một thời gian ngắn cuộc sống không bình lặng. Có những công quốc-lãnh thổ được cai trị bởi các công tước ở Bavaria, và cả Áo và Bavaria đều trải qua những cuộc chiến ngắn trong khoảng thời gian này và phải tăng quân nhiều lần.

Tổng cộng, trong suốt một năm làm việc, tôi đã khám phá ra 26 cuộc đời của Katie, trong đó có vô số thông tin liên quan đến nhiều nền văn hóa và niềm tin tôn giáo. Những điều này sẽ được sắp xếp theo thứ tự trong một cuốn sách khác và các mô hình tương quan của nghiệp sẽ được truy tìm. Hiện tại, tiềm thức của cô vẫn đang chơi game, không chịu tìm hiểu sâu hơn về những cuộc sống có ý nghĩa đối với cô. Trong suốt những tuần chúng tôi làm việc cùng nhau, tôi có cảm giác rằng có điều gì đó khác, ngay bên dưới bề mặt, rằng Katie đã miễn cưỡng nói với tôi về một điều gì đó quan trọng đối với cô ấy.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 4: Bí mật được tiết lộ

KATIE BẮT ĐẦU ĐIỀU CHỈNH ý tưởng về sự luân hồi và khả năng những kiếp sống mà cô ấy đang sống lại trong trạng thái thôi miên có thể là có thật. Nếu không, chúng có thể đến từ đâu? Ngay cả trong những cuộc sống có vẻ đơn giản này, có những chi tiết lịch sử và địa lý mà cô không quen thuộc do trình độ học vấn hạn chế của mình. Nếu cô ấy định viễn vông, chắc chắn cô ấy sẽ đưa ra những lĩnh vực “an toàn”, những thứ mà cô ấy biết từ phim ảnh, sách báo hay TV.

Cô ấy cũng đã quen với tôi và chúng tôi đang xây dựng một mối quan hệ công việc tốt đẹp. Một buổi chiều, khi chúng tôi ngồi nói chuyện về buổi học trong ngày, cô ấy xác nhận sự nghi ngờ của tôi rằng có thứ gì đó khác đang nằm dưới bề mặt. Cô ấy quyết định nói cho tôi biết điều gì đã làm phiền cô ấy. Katie đã nghiền ngẫm những gì tôi đã nói với cô ấy về cảm xúc là chìa khóa của một ký ức chân thực. Cô ấy nghĩ đó có thể là lời giải thích cho một sự kiện kỳ lạ đã xảy ra khoảng sáu tháng trước khi tôi gặp cô ấy, một sự kiện đã gây ra cho cô ấy cảm xúc và tổn thương lớn. Cô cảm thấy quá lạ khi không thể nói cho ai biết và đã giữ bí mật trong lòng. Nếu nó không có ý nghĩa với cô ấy, làm sao cô ấy có thể mong đợi nó có ý nghĩa với bất kỳ ai khác?

Vì vậy, sợ bị chế giễu hoặc bị coi là điên rồ bởi những người được gọi là “lý trí”, cô đã giữ nó cho riêng mình. Nhưng nó vẫn khiến cô ấy bận tâm và cô ấy quyết định mạo hiểm chế giễu khi tuyên bố, “Bạn sẽ nói gì nếu tôi nói với bạn rằng tôi nghĩ rằng tôi có thể đã chết trong một vụ nổ bom nguyên tử ở Nhật Bản?” Tôi sẽ nói gì? Tôi giật mình, nhưng vì tôi tin vào luân hồi nên tôi biết điều đó là có thể. Dưới góc nhìn của một nhà văn, tôi nghĩ đó sẽ là một con đường thú vị để khám phá.

Tôi chắc rằng mọi người đều biết rằng khi quả bom nguyên tử đầu tiên được thả xuống Hiroshima, đó là một sự kiện lớn dẫn đến sự kết thúc của Thế chiến II và mở ra Kỷ nguyên Nguyên tử. Vì tôi luôn quan tâm đến việc khám phá tận mắt các sự kiện của lịch sử bằng phương pháp thôi miên hồi quy này, nên điều này là một thách thức hấp dẫn. Tôi cũng tiếp tục tìm kiếm các sự kiện lịch sử gần đây sẽ dễ nghiên cứu hơn, vì vậy tất nhiên tôi quan tâm đến khả năng xảy ra. Nhưng khi đó, Katie không muốn kiểm tra qua hồi quy, tình cảm quá mãnh liệt. Cô ấy bắt đầu cảm thấy thoải mái với tôi và chỉ muốn nói về điều đó.

“Tôi biết điều đó nghe có vẻ điên rồ, nhưng tôi nhớ mình đã ở đó!” cô thở dài thườn thượt. “Và tôi không hiểu nó.” Tiếp tục giả định rằng một ngày nào đó chúng ta có thể khám phá thêm về điều này, tôi muốn biết những ký ức có ý thức của Katie trước khi chúng có thể được tô màu bằng cách nhớ lại bằng thôi miên. Tôi thúc giục cô ấy kể cho tôi nghe về ngày mà ký ức lần đầu tiên xuất hiện. Cô ấy nói rằng cô ấy đang ở nhà một mình vào thời điểm đó. Không có nhiều việc phải làm, cô bật TV lên. Có một chương trình chiếu phim tài liệu, khi một người phỏng vấn đang thẩm vấn một phụ nữ Nhật Bản. Cô ấy không bao giờ nắm bắt được tên của chương trình, nhưng cô ấy lơ đãng lắng nghe những gì họ đang nói về. Katie cho biết bình thường cô không xem loại chương trình này. Cô ấy cũng không xem phim chiến tranh hay bất cứ thứ gì có nội dung bạo lực.

Người phụ nữ được phỏng vấn là một người sống sót sau vụ đánh bom ở Hiroshima và đang kể lại những kỷ niệm của cô ấy về trải nghiệm đó. Lúc đó cô còn là một đứa trẻ và đang đi học vào ngày định mệnh đó. Cô ấy nói rằng cô ấy nhớ một ánh sáng chói lòa. Cô không biết nó phát ra từ đâu, và mọi người đang chạy và la hét và mọi thứ đổ ập xuống. Chương trình không sử dụng cảnh quả bom phát nổ hoặc sau khi toán học, mặc dù thực tế này khá phổ biến trong các phim tài liệu loại này. Chỉ có người phụ nữ nói chuyện. Đó là lý do tại sao Katie không bao giờ có thể hiểu được phản ứng triệt để của cô ấy.

Cô ấy nói điều gì đó vừa “nhấp” vào trong đầu và đột nhiên cô ấy có thể nhìn thấy những gì đang xảy ra. Kinh hoàng, cô tắt TV, nhưng không thể tắt được

những hình ảnh và cảnh tượng đang tràn ngập trong tâm trí cô. "Tôi biết mình là một ông già và đang theo dõi từ góc nhìn của ông ấy. Tôi đang cảm nhận cảm xúc của ông ấy và suy nghĩ của ông ấy. Khi tôi xem những cảnh trong tâm trí kinh hoàng sau vụ nổ, tôi biết rằng ông ấy đang nghĩ, 'Cái này 'sẽ không xảy ra.' Rằng ai đó không thể làm điều gì đó khủng khiếp như vậy.

Nhưng chủ yếu là tôi nhớ những gì đã xảy ra vào những ngày sau đó. Nhìn những đứa trẻ và những người già đau khổ và chết chóc. Và nghĩ rằng những người chết ngay lập tức sẽ dễ dàng hơn rất nhiều vì họ không phải nhìn thấy đau khổ. Tôi biết anh ta không chết ngay lập tức, nhưng đã tồn tại khoảng chín ngày. Những gì tôi nhìn thấy trong tâm trí là một cú sốc tinh thần lớn, một trải nghiệm kinh khủng. Tôi không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Tôi không biết nó đến từ đâu, nhưng nó rất thật. Tôi thực sự khó chịu về nó. Tôi đã khóc nhiều ngày sau đó và rơi vào trạng thái trầm cảm tồi tệ vì tôi không thể xử lý được nó. "

"Tại sao bạn nghĩ nó lại đánh bạn như vậy? Bạn có cảm giác bạn đang ở đó hay sao?" Tôi hỏi. Cô ấy nói với cảm xúc tuyệt vời ngay cả bây giờ khi cô ấy nhớ lại sự việc. "Đó không phải là một cảm giác; tôi biết điều đó. Tuy nhiên, khi đó tôi thậm chí còn không còn sống, vì vậy nó không có ý nghĩa gì. Tôi không biết làm thế nào bạn biết những điều xảy ra hoặc sắp xảy ra. Nó thực sự là một cái gì đó Bên trong. Bạn chỉ cần biết điều đó. Đó thực sự là một trải nghiệm kỳ lạ, bởi vì bây giờ tôi không phải là một người đàn ông. Nhưng đó là điều cảm thấy đúng. Tôi không thể giải thích nó tốt hơn. " "Cuối cùng thì làm cách nào để anh thoát ra khỏi cơn trầm cảm?" Katie thở dài, "Tôi chỉ không thể xử lý nó, vì vậy tôi phải tự đẩy nó trở lại. Tôi biết rằng tôi sẽ phải học cách đối phó với nó, nhưng tôi không thể xử lý nó." "Hiện tại làm phiền người sao?"

"Tôi nghĩ bây giờ tôi đang học cách đối phó với nó tốt hơn rất nhiều. Tôi đang học cách nghĩ về nó như thể nó đã xảy ra với ai đó. Tôi có thể lấy nó ra và xem xét nó và có thể phân tích nó tốt hơn một chút. Nó vẫn ... vô cùng đau đớn. " Tôi nghĩ việc nhớ lại những sự kiện đau đớn từ thời thơ ấu của bạn và cố gắng hiểu thêm về chúng cũng tương tự như vậy. Cô đồng ý, đó là cố gắng tìm ra lý

do tại sao và vì sao, nhưng ký ức này tươi mới hơn nhiều so với những ký ức từ thời thơ ấu của cô. Đó là một sự sống lại thực sự, trải qua nó như thể nó đang diễn ra vào thời điểm đó, với tất cả những cảm xúc sống động và thô sơ. Tác động của một cái gì đó như thế này chỉ có thể được tưởng tượng nếu bạn chưa trải nghiệm nó. Kinh nghiệm này có ảnh hưởng sâu sắc đến cô.

Cô không hiểu nó, nhưng cô không thể đặt câu hỏi về thực tế của nó. Sự sốc về cơ bản là lý do tại sao ban đầu cô ấy muốn trải qua sự thoái lui của thôi miên. Cô ấy đang tìm kiếm một câu trả lời để giải thích cho sự kiện kỳ lạ này, mặc dù cho đến bây giờ cô ấy vẫn chưa nói với tôi điều đó. Cô tò mò, nhưng cô cũng sợ. Ngay cả khi bằng cách nào đó, cô ấy đã tránh xem những bộ phim có cảnh bạo lực hoặc trải nghiệm chiến tranh, cô ấy hẳn đã biết về sự kiện bom nguyên tử trong lịch sử. Cô ấy trả lời, "Đúng, nhưng lịch sử không sống động cho đến khi bạn nhìn thấy một người đã từng trải qua nó và bạn hồi tưởng lại nỗi đau của họ. Sau đó, nó trở thành sự thật và bạn cảm nhận được điều đó nhiều hơn nữa. Đây là cách tôi cảm nhận về ông già này."

Có một điều chắc chắn, sự việc đã xảy ra với sức mạnh như vậy; nó phải có một số ý nghĩa và mục đích cho cuộc sống có ý thức của cô ấy. Nếu không, nó sẽ vẫn ẩn và được che giấu bởi tiềm thức bảo vệ. Nhưng trải nghiệm này quá thực đối với Katie. Cô không muốn điều tra thêm. Nếu ký ức được kích hoạt bởi chương trình truyền hình gây ra cảm xúc như vậy, cô ấy sợ rằng việc hồi tưởng lại sự kiện thực tế thông qua hồi quy sẽ làm gì. Cô không biết liệu mình có sẵn sàng đối mặt với nó khi bị thôi miên hay không. Tôi tin rằng không gì bằng cú sốc ban đầu mà cô ấy đã trải qua khi ký ức được đánh thức. Tôi chắc chắn rằng nó sẽ không bị chấn thương khi bị thôi miên vì nó có thể được kiểm soát.

Có điều gì đó khiến tôi bận tâm về trải nghiệm kỳ lạ của Katie. Tôi không thể hiểu tại sao những ký ức về bom nguyên tử lại không được kích hoạt trước đó. Trong thế giới hạt nhân của chúng ta, chúng ta đã tiếp xúc với những câu chuyện và hình ảnh về sự kiện này mà không cần tìm kiếm chúng. Chúng đã là một phần tự nhiên trong cuộc sống của chúng tôi kể từ sự kiện khủng khiếp đó vào năm 1945. Tôi không thể hiểu làm thế nào mà cô ấy có thể đi suốt 22 năm

mà không bị ảnh hưởng. Sau đó, một điều gì đó hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra có thể giải thích cho phản ứng dữ dội của cô ấy đối với bộ phim. Nó xảy ra khi cô ấy nói với tôi về sự ra đời của cô ấy trong cuộc sống hiện tại.

Katie nói rằng cô đã chết trong một ca sinh nở tại nhà. Bác sĩ đã cố gắng, nhưng không thể làm gì cho cô, vì vậy ông đã đặt cơ thể mềm nhũn của cô sang một bên để tập trung sự chú ý vào mẹ của Katie. Chỉ nhờ sự can thiệp của dì của Katie thì cô ấy mới còn sống. Mặc dù bác sĩ nói với họ rằng cố gắng cũng không có ích gì, nhưng dì của cô đã làm việc với cơ thể vô hồn trong vài phút dài, cho đến khi một tiếng kêu yếu ớt vang lên. Katie đã được kể câu chuyện này trong suốt cuộc đời mình. Gia đình hoàn toàn tin tưởng rằng nếu không có sự kiên trì của người dì thì Katie đã không còn sống đến ngày hôm nay.

Vì tôi đang dẫn đo thời gian, cố gắng nghĩ ra cách để khám phá trải nghiệm Nhật Bản, tôi nghĩ đây sẽ là một con đường thú vị để khám phá. Tôi muốn đưa Katie đi qua ngày sinh của cô ấy để tìm hiểu lý do tại sao cô ấy sinh ra đã chết. Tôi đã tích cực sẽ không có ảnh hưởng xấu. Từ kinh nghiệm trước đây về hiện tượng này, tôi tin rằng cô ấy thậm chí còn chưa ở trong cơ thể đứa trẻ lúc mới sinh. Cô ấy đã trì hoãn việc nhập cảnh vì một số lý do. Sẽ rất thú vị nếu tìm ra lý do tại sao cô lại miễn cưỡng bước vào cuộc sống này. Những gì tôi tìm thấy hoàn toàn khiến tôi kinh ngạc.

Sau khi cô ấy được đưa vào trạng thái thôi miên sâu, tôi yêu cầu cô ấy quay trở lại cuộc sống hiện tại của mình. Vì hoàn cảnh ra đời của cô ấy, thay vì yêu cầu cô ấy đi đến thời điểm cô ấy được sinh ra, tôi yêu cầu cô ấy đi đến thời điểm cô ấy lần đầu tiên nhập vào cơ thể vật lý được gọi là Kathryn H. Có thể chính từ ngỮ này đã gây ra sự việc. Tiềm thức giải thích mọi thứ theo nghĩa đen. Thay vì chuẩn bị nhập xác một đứa trẻ sơ sinh, tôi thấy cháu đứng dưới chân giường chuẩn bị nhập xác một người lớn. Cô đang chuẩn bị đổi chỗ với linh hồn đã cư ngụ trong cơ thể của Katie trong 21 năm. Thực thể đó đã gặp phải quá nhiều vấn đề cần giải quyết trong suốt cuộc đời này và khi cô ấy thấy rằng mình không đủ mạnh để xử lý chúng, cô ấy đã yêu cầu được giải tỏa tình hình.

Bởi vì hai thực thể đã biết nhau trước đó và có tính cách rất giống nhau, họ đồng ý hoán đổi vị trí cho phần còn lại của cuộc sống của cơ thể vật lý. Cô ấy đảm bảo với tôi rằng điều này là khá đúng đắn và được thực hiện mọi lúc, mà trí óc tinh táo không hề hay biết. Phương pháp này được ưa thích hơn so với phương pháp tự sát rất dễ bị phản đối. Cơ thể phải tiếp tục sống, mặc dù tinh thần muốn gia hạn hợp đồng của nó, tôi đã khó chấp nhận điều này. Tôi nghĩ rằng tôi đã tiến hành rất nhiều lần thoái lui đến mức không còn gì để làm tôi ngạc nhiên. Nhưng bất cứ khi nào chúng ta nghĩ rằng chúng ta đã có tất cả các câu trả lời, điều gì đó dường như luôn xảy ra để lay chuyển chúng ta khỏi sự tự mãn tự mãn của mình. Chúng ta có thể sẽ không bao giờ biết tất cả mọi thứ và việc tìm kiếm kiến thức có lẽ sẽ không bao giờ kết thúc. Nhưng nghĩ rằng, với tư cách là những con người có ý thức, chúng ta có quá ít điều để nói về những gì thực sự đang diễn ra trong cuộc sống của chúng ta là một suy nghĩ đáng lo ngại đối với tôi. Nó như thể ý thức của chúng ta chỉ là một lớp vỏ mỏng, bao phủ một bên trong cực kỳ phức tạp.

Tình huống khó hiểu này nghe rất giống cái được gọi là “bước vào”, một thuật ngữ có nguồn gốc trong các tác phẩm của Ruth Montgomery và đã được sử dụng phổ biến. Nó có nghĩa là một linh hồn “đi vào” một cơ thể sống, thay vì được sinh ra trong cơ thể đó khi còn nhỏ. Tôi đã gặp hiện tượng này chỉ một lần trước đây trong trạng thái thôi miên hồi quy. Trải nghiệm đó xảy ra vào những năm 1960, rất lâu trước khi thuật ngữ “bước vào” thậm chí được đặt ra, và được báo cáo trong các cuốn sách Năm cuộc đời được ghi nhớ và Cuộc trò chuyện với một tinh thần của tôi.

Điều khiến tôi khó chịu nhất không phải là ý tưởng về việc Katie sẽ là một người đi dạo, mà là cô ấy là người gần đây. Nếu sự trao đổi linh hồn này xảy ra khi cô ấy 21 tuổi, điều đó có nghĩa là nó đã xảy ra chỉ khoảng sáu tháng trước khi tôi gặp cô ấy. Ý tưởng làm tôi choáng váng. Cô ấy dường như không khác bất kỳ ai khác mà tôi tiếp xúc hàng ngày. Nếu điều này được tin tưởng, thì không có gì là như nó có vẻ. Có thể mọi thứ chỉ là một mặt tiền. Thực tế là gì? Điều này có nghĩa là chúng ta không bao giờ có thể thực sự biết một người khác? Nó có nghĩa là chúng ta không bao giờ có thể thực sự biết chính mình? Tình huống này

gây ấn tượng mạnh với tôi lần đầu tiên về sự tách biệt giữa các bộ phận khác nhau của con người và chúng ta thực sự có rất ít quyền kiểm soát đối với những bộ phận khác này.

Điều này khiến tâm trí tôi quay cuồng. Tôi phải quen với suy nghĩ rằng bất cứ điều gì có thể xảy ra trong loại công việc này và bất ngờ và bất thường là quy luật chứ không phải là ngoại lệ. Có lẽ phiên này đã trả lời cho câu hỏi đã làm tôi bận tâm. Có thể đây là lời giải thích tại sao ký ức đau thương của Katie vẫn chưa thức tỉnh trước đó. Cô ấy đã xem cuộc phỏng vấn trên TV vào đầu năm 1982, ngay sau khi cô ấy dường như bước vào cơ thể này. Cô đã hấp thụ ký ức của Katie, nhưng cũng mang theo ký ức hóa thân trong quá khứ của chính mình. Bởi vì cô đã vào quá gần đây, những ký ức này vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí cô. Họ không có đủ thời gian để trở nên u mê vì những tổn thương khi sinh ra và lớn lên. Đối với thực thể mới này, cứ như thể vụ ném bom xuống Hiroshima vừa xảy ra, thay vì thực sự xảy ra gần 40 năm trước. Ký ức ủa về trong tâm trí cô với rất nhiều cảm xúc mới mẻ khiến Katie choáng ngợp.

Tôi ngập ngừng nói với cô ấy những gì cô ấy đã nói trong lúc xuất thần. Tôi không biết liệu cô ấy có cần thêm bất kỳ bằng chứng nào trong cuộc sống của mình lúc này hay không. Nhưng tôi cảm thấy rằng nếu cô ấy không cố ý biết, tiềm thức của cô ấy sẽ kìm nén thông tin này. Khi Katie đối mặt với ý tưởng trở thành một người trong cuộc, cô ấy đã giật mình, ít nhất phải nói rằng. Cô ấy nói rằng cô ấy không thể tin được điều đó. Cô không cảm thấy khác biệt và biết mình vẫn là con người cũ. Cô ấy nói rằng bố mẹ cô ấy đã nhận xét rằng cô ấy có vẻ khác, rằng cô ấy đã thay đổi trong khoảng năm ngoái. Nhưng đó có thể chỉ là một phần của quá trình trưởng thành tự nhiên. Tâm trí tỉnh táo của cô ấy nổi dậy trước ý tưởng và cô ấy cũng gặp khó khăn giống tôi khi tiếp thu thứ gì đó tầm cỡ như vậy. Vì câu chuyện về sự ra đời bất thường của cô là một sự thật nổi tiếng và đã được kể lại nhiều lần trong gia đình cô, rõ ràng thông tin tiết lộ này là điều cuối cùng cô mong đợi được đưa ra trong quá trình thoái trào. Tôi nói với cô ấy nếu cô ấy không muốn chấp nhận ý tưởng, cô ấy không cần phải làm thế. Cô chỉ có thể coi nó như một sự tò mò thú vị. Điều này không khó đối

với cô, bởi vì nó không có thật đối với cô. Là một người mê mộng du, cô không nhớ bất cứ điều gì mình đã nói trong lúc xuất thần.

Hiện tượng bất ngờ này cũng có thể giải thích cho khả năng mộng du thoái lui đáng kể của Katie? Bằng cách không trải qua các quá trình sinh nở và lớn lên liên quan, và bằng cách đi vào cơ thể gần đây, cô ấy có ít khối tích hợp hơn? Đây có thể là lý do tại sao chúng ta được phép dễ dàng tiếp cận tiềm thức của cô ấy hơn? Điều này đưa ra những câu hỏi thú vị, nhưng ít câu trả lời. Đúng vậy, đây có thể là lời giải thích cho sự xuất hiện đột ngột của những ký ức này, nhưng tại thời điểm này, nguyên nhân dường như là thứ yếu. Sau cú sốc ban đầu về sự phát triển bất ngờ này bắt đầu với đi, tôi tự nhủ mình sẽ phải gạt nó sang một bên. Tôi sẽ phải tập trung vào vấn đề của Katie – lý do thực sự mà cô ấy muốn trải qua hồi quy – để khám phá xem liệu cô ấy có thực sự tham gia vào vụ nổ nguyên tử ở Hiroshima trong một kiếp sống khác hay không. Đó là câu hỏi khiến cô bận tâm và ăn năn, không bị cấm đoán, trong nền. Tôi phải tìm cách tiếp cận các câu trả lời để khiến tâm trí cô ấy thoải mái và gác lại quá khứ. Nhưng điều này đã được thực hiện như thế nào?

Tất nhiên, trong thâm tâm, tôi biết rằng nếu tôi làm việc này chỉ vì sự tò mò của một nhà văn và một nhà nghiên cứu, tôi có thể mang lại ký ức này (nếu nó thực sự tồn tại) bất cứ lúc nào tôi muốn. Tất cả những gì tôi phải làm là đưa cho cô ấy gợi ý từ khóa và đưa cô ấy đến đó. Tôi đã xây dựng mối quan hệ với cô ấy và có thể ý thức của cô ấy sẽ hợp tác. Đúng, tôi sẽ nhận được câu chuyện của mình, nhưng tôi sẽ đánh mất một thứ quan trọng hơn nhiều: sự tin tưởng của Katie. Nếu tôi vi phạm điều đó, cô ấy có thể sẽ rút khỏi buổi học và sợ làm việc với tôi một lần nữa. Nó thực sự tương đương với cưỡng hiếp (tâm trí), bỏ qua cảm xúc sâu sắc của cô ấy và thu thập thông tin trái với ý muốn của cô ấy. Tôi biết tôi sẽ phải thực hiện từng bước một và không làm gì để buộc cô ấy rơi vào tình huống đau thương cho đến khi cô ấy sẵn sàng, nếu thực sự là như vậy.

Tất nhiên tôi rất tò mò, nhưng đây là một trong những thời điểm mà sự kiên nhẫn quan trọng hơn và sẽ được đền đáp. Tôi không có cách nào để biết vào thời điểm đó rằng chúng tôi đang được kiểm tra. Nếu tôi xử lý điều này một

cách ích kỷ, thì sẽ không có vật chất phong phú nào đến sau này sẽ được mang ra cả. Có vẻ như tài liệu về Chúa Giê-xu (mà tôi đã tường thuật trong cuốn sách của mình, Chúa Giê-su và những người Essenes) là một phần thưởng, một viên ngọc quý được trao cho bệnh nhân và hiểu được cách mà nhiều thực thể khác này xử lý.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 5: Ký Ưc Dần Hiện Ra

MỘT NGÀY, trước khi chúng tôi bắt đầu một phiên họp, tôi đề nghị chúng tôi bước vào khoảng thời gian đó của những năm 1940 để xem có gì ở đó không. Chúng tôi biết cô ấy đã chết với cái tên Sharon ở Colorado vào cuối những năm 1870 và tái sinh thành Katie trong cuộc sống hiện tại này vào năm 1960. Đó là khoảng cách gần một trăm năm. Có khả năng chúng ta có thể tìm thấy một cuộc sống khác ở đó. Sẽ rất thú vị nếu nó là của Nhật Bản. Cho đến bây giờ, tôi chưa bao giờ chỉ cho cô ấy một ngày cụ thể. Tôi đã để tiềm thức của cô ấy gọi những phát súng để cô ấy cảm thấy kiểm soát được tình hình. Tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ chọn một năm thậm chí sẽ không gần với những năm chiến tranh và xem những gì chúng tôi tìm thấy. Vì điều này có vẻ an toàn, cô ấy đồng

Sau khi từ khóa đưa cô ấy vào trạng thái xuất thần sâu quen thuộc, tôi bảo cô ấy hãy đến một ngày hạnh phúc vào năm 1935. Đây sẽ là một năm trung lập trước khi Thế chiến thứ hai bắt đầu. Nếu lúc đó cô ấy không còn sống, cô ấy sẽ nói như vậy. Cô ấy có thể đã ở nơi an nghỉ của linh hồn hoặc tại một trong những trường học trên bình diện cõi trần. (Những trạng thái này được khám phá trong cuốn sách Cuộc trò chuyện với Thần linh của tôi.) Tôi sẽ không ảnh hưởng gì đến việc cô ấy ở đâu. Tôi đếm lại cô ấy và hỏi cô ấy đang làm gì. Cô đột nhiên trở thành một người đàn ông ở độ tuổi cuối năm mươi đang làm đồ gốm tại một lò nung phía sau nhà anh. Ông đang ở trang trại nhỏ của ông năm

khoảng 20 dặm về phía nam của Hiroshima trong Nippon (theo tiếng Nhật có Nhật Bản).

Tôi không thể nói rằng tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy anh ấy ở đó. Katie có ký ức rất mạnh mẽ và đầy cảm xúc, tôi tin rằng nó phải đến từ kiếp trước. Tôi rất vui khi được xác minh điều này. Brad Steiger, tác giả nổi tiếng và chuyên gia về luân hồi, đã gợi ý rằng không nên thực hiện nghiên cứu nào trong khi bạn đang làm việc với một chủ đề vì khả năng kiến thức được chuyển qua ESP là rất nhỏ. Vì vậy, tôi đã không nghiên cứu về cuộc sống của người Nhật này cho đến nhiều tháng sau khi chúng tôi kết thúc. Tôi cho rằng tôi sẽ phải dựa vào chế độ chờ cũ của mình: sách. Họ vẫn chưa làm tôi thất vọng.

Nghiên cứu sách là bổ ích nhưng chậm. Sẽ luôn hữu ích nếu bạn có thể tìm được ai đó quen thuộc với chủ đề bạn đang nghiên cứu. Có những sinh viên nước ngoài ở trường đại học gần đó, nhưng tôi nghĩ họ có lẽ sẽ không biết gì về điều kiện thời chiến ở Nhật Bản hơn những người trẻ của đất nước chúng tôi. Bởi một sự may mắn tuyệt vời, tôi tình cờ gặp một người phụ nữ đã sống 5 năm ở Nhật Bản và người đã nghiên cứu về lịch sử và phong tục của họ. Tôi rất biết ơn cô ấy vì sự giúp đỡ của cô ấy. Tôi đã đưa những phát hiện của cô ấy, cũng như nghiên cứu của tôi, vào những vị trí thích hợp trong câu chuyện. Tên của người đàn ông Nhật Bản rất khó để tôi phiên âm vì âm thanh đó rất xa lạ với tai tôi. Khi nghe đoạn băng, cô nói tên anh ta là Nogorigatu.

Người đọc đôi khi sẽ nhận ra những lỗi sai về ngữ pháp, những lỗi mà Katie thường không mắc phải. Những điều này là do thành ngữ được người Nhật sử dụng trong dịch thần kinh. Tôi bắt đầu thiết lập danh tính. Tôi hỏi có phải trang trại của anh ấy rất xa đại dương không. Anh ta trả lời, "Trên một hòn đảo, bạn có thể đi đâu khỏi đại dương?" Trang trại bao gồm ba cánh đồng nằm trong một thung lũng. Thị trấn gần nhất là một làng chài nhỏ bên vịnh. Anh ta không thể nhìn thấy đại dương vì trang trại của anh ta nằm giữa những ngọn núi. Ông có hai người con trai, một 33 tuổi và một 29, sống với gia đình của họ gần đó và giúp ông và vợ nuôi gạo kiếm sống chính của họ. Tôi hỏi anh ấy có nuôi lúa để

bán không. Giọng của Katie có một giọng kỳ lạ. Cô ấy nói một cách sắc bén, cắt lời.

K: Không, nó là dành cho chúng tôi. Đôi khi chúng ta đánh đổi nó để lấy thức ăn khác.

D: Ngoài cơm ra bạn còn ăn gì nữa?

K: Cá từ suối. Giá đỗ. Đôi khi là măng, nước hạt dẻ và ớt. Chúng tôi trồng những thứ này trong vườn của chúng tôi.

D: Vậy thì bạn không cần phải mua nhiều.

K: Không, nhu cầu của chúng tôi rất ít.

D: Bạn có động vật hoặc gia súc nào không?

K: Một số con dê và con gà.

D: Khi bạn trồng lúa, bạn có cần động vật để làm đất không?

K: Con trai tôi có hai con bò nó dùng để kéo cày. Anh ấy giữ chúng ở đó, vâng.

Tôi muốn tìm hiểu về quy trình trồng lúa. Tôi đã sống hai năm ở quần đảo Philippine và tôi luôn tự hỏi tại sao các cánh đồng lại ngập trong nước. Tôi chắc chắn rằng Katie không có nhiều kiến thức về những điều này hơn tôi.

K: Nó ngăn những thứ khác phát triển. Lúa sẽ mọc trong nước, còn cỏ dại thì không.

Điều đó nghe có vẻ hợp lý.

D: Khi chuẩn bị thu hoạch lúa, bạn sẽ làm gì?

K: Đầu tiên chúng tôi thoát nước các cánh đồng. Cả nhà giúp đỡ. Chúng tôi ra đồng, thu hoạch và đem về phơi khô.

D: Có khó thoát nước ruộng không?

K: Chúng tôi có cửa dẫn nước.

Tôi hỏi về ngôi nhà của anh ấy.

K: Nó khá lớn, có bảy phòng. Một trong những cái lớn hơn trong khu vực. Nó có một mặt lộ phía Nam, một mái nhà màu xám với các đầu hồi chùa. Chúng tôi có buồng ngủ, một buồng dành cho vợ tôi và tôi. Và sau đó chúng tôi có những căn phòng nơi các con trai của tôi ... đó là các con trai của tôi. Và sau đó chúng tôi có căn phòng trong đó có brazier. Và sau đó chúng ta có một cái giống như một mái hiên, những cánh cửa, chúng trượt để có thể mở hoặc đóng. Và chúng tôi có một khoảng trống mà chúng tôi sử dụng để chứa đồ đạc.

Tôi có những cái chậu và những thứ khác nhau ở đó ... đó là nơi chúng tôi giữ gạo và thức ăn. Tôi hỏi về việc sắp xếp ăn uống và đồ đạc.

K: Chúng tôi có một cái bàn thấp mà tất cả chúng tôi đều ngồi, mỗi bên một cái. Và chúng tôi có những chiếc đệm mà chúng tôi quỳ gối. Đôi khi bạn ngồi xếp bằng, đôi khi bạn quỳ gối. Đó là vào sự thoải mái cá nhân. Đôi khi phần trên cùng của chảo được đưa qua và đặt trên bàn. Đôi khi chúng tôi chỉ cần làm đầy các món ăn của mình và sau đó ngồi xuống. Tùy thuộc vào mức độ chính thức hoặc không chính thức mà dịp này đảm bảo.

D: Làm thế nào để bạn sưởi ấm ngôi nhà khi trời lạnh?

K: Chúng tôi có ít ... bếp, lò sưởi bằng than nhỏ mà chúng tôi sử dụng.

D: Bạn đặt chúng trong mỗi phòng?

K: Vâng, những cái mà chúng tôi đang chiếm giữ vào thời điểm đó. Và chúng tôi sử dụng điều đó; nó thường là đủ.

D: Còn khi bạn muốn tắm?

K: Chúng tôi sử dụng một cái bồn tắm lớn và sau đó chúng tôi đổ đầy nước vào đó mà chúng tôi đun nóng.

D: Bạn được coi là giàu hay nghèo?

K: Chúng tôi bằng lòng.

Nghiên cứu cho thấy rất ít trang trại của Nhật Bản có quy mô lớn hơn vài mẫu Anh. Có rất ít đất có thể tưới tiêu nên từng chút một được trồng trọt và sử dụng. Có rất ít động vật trang trại trong khoảng thời gian đó; hầu hết lao động được thực hiện bằng tay. Vì vậy, Nogorigatu dường như khá giả hơn những người nông dân bình thường. Điều này cũng được thể hiện rõ qua mô tả về ngôi nhà của anh ấy. Hầu hết nông dân đều xây nhà bằng mái ngói; ông có các đầu hồi chùa và bảy phòng.

Một thực tế thú vị là phía nam tiếp xúc – người Nhật không bao giờ xây dựng lối vào của họ quay mặt về phía bắc vì họ tin rằng điều này sẽ mời gọi “ma quỷ”. Căn phòng với brazier là khu vực nhà bếp nơi brazier thường trực trên sàn trong một công trình xây dựng loại tốt. Các lò sưởi than nhỏ hơn được đổ đầy than từ lò sưởi lớn hơn này và sau đó được đưa đến các phòng khác. Căn phòng giống như một mái hiên với cửa trượt được sử dụng để thông gió, cho phép không khí vào vào mùa hè và ngăn không khí vào mùa đông. Tôi đã được nói rằng mô tả của ngôi nhà là hoàn toàn chính xác.

Tôi hỏi về loại quần áo anh ấy đang mặc. Anh ta nói rằng anh ta có một chiếc áo gi (phien âm), là một chiếc áo sơ mi được quấn và buộc bằng thắt lưng và mặc với quần ngắn. Anh ấy mặc kiểu này khi đi làm và mặc kimono khi lên đồ. Tôi thấy rằng chiếc gi này giống với loại trang phục được mặc ở Mỹ bởi những

người học và luyện tập karate. Đây là trang phục phổ biến ở Nhật Bản và được tất cả nam giới mặc trong các công việc hàng ngày của họ. Kimono trang trọng hơn. Vì anh ấy đang làm đồ gốm nên tôi muốn biết thêm về điều đó. Đây đều là những môn học mà tôi không hề biết đến, vì vậy tôi tập trung đặt câu hỏi về những thứ xa lạ với tôi. Trong những buổi học sau đó, nhiều lần tôi bắt gặp anh ấy đang làm việc với thứ mà anh ấy trìu mến gọi là "chậu của tôi". Anh ấy đã làm một cái bình vào lần đầu tiên tôi tìm thấy anh ấy.

K: Nó là hình tròn. Nó có màu tro đỏ, được nung với màu sắc nhỏ xuống.

D: Tại sao bạn làm những cái chậu?

K: Tôi bán chúng trong thành phố. Tôi đã bán nó ở tận Tokyo, nhưng chủ yếu là tôi bán nó ở Hiroshima. Tại thị trường mở, thông thường. Chúng tôi có một giá đỡ là của chúng tôi.

Ông nói Hiroshima là khoảng 20 dặm, và họ thường đi chỉ một tháng một lần, có con bò kéo giỏ hàng.

D: Bạn có ở lại thành phố cho đến khi bạn bán tất cả mọi thứ?

K: Đôi khi. Đôi khi chúng tôi chỉ ở lại một ngày, đôi khi chúng tôi ở lại trong hai ngày. Nó phụ thuộc vào cách mọi thứ đang diễn ra. Tôi thường ở với anh họ của tôi. Anh ấy sống ở đó. Thường thì chỉ có tôi, và các con trai của tôi ở lại làm việc trong trang trại.

D: Vì bạn không bán gạo, đồ gốm của bạn có phải là thứ duy nhất mà bạn có để gây quỹ không?

K: Vâng.

D: Bạn có giỏi làm chậu không?

K: Theo cách của tôi. Nhiều người nói như vậy. Nó là cuộc sống của tôi.

D: Mọi người có trả rất nhiều cho đồ gốm của bạn không?

K: Thoải mái là đủ.

D: Ý tôi là, nó có đắt không?

K: Vẻ đẹp thường là.

Tôi đang cố gắng kiếm một số tiền bằng tiền Nhật Bản, mà tôi chắc chắn rằng Katie sẽ không biết bất cứ điều gì một cách có ý thức. Tôi nhận thấy rằng cách nói lảng tránh này rất đặc trưng của người Nhật.

D: Bạn có làm gì ngoài chậu không?

K: Đôi khi tôi làm bát gốm. Giống như Kuu-wan-yen, đôi khi tôi làm những thứ đó.

Tôi nghĩ lúc đầu anh ấy đã nói Kwannon, tên của nữ thần nhân từ. Đây là lý do tại sao tôi hỏi câu hỏi tiếp theo.

D: Bạn có bao giờ làm những vị Phật nhỏ, hoặc hình tượng của các vị thần hoặc nữ thần không?

K: Không. Tôi thấy không có lý do gì. Có những người khác ... đó là công việc của họ.

Tại sao tôi phải can thiệp vào nó khi tôi có mong muốn tạo ra những hình ảnh này? Tôi chỉ tạo ra những gì tôi tin là đẹp. Nếu từ này thực sự là Kwannon, thì đây sẽ là một mâu thuẫn trực tiếp. Khi tôi đưa bảng điểm này cho người phụ nữ giúp thông tin tiếng Nhật, cô ấy nói từ này không phải là Kwannon, mà là Kuu-wan-yen. Đây là một cái bát được đặt trên bàn thờ gia tiên và tiền hoặc thức ăn

được bỏ vào đó như một lễ vật dâng lên thần linh. Cô ấy nói rất có thể anh ấy đã làm được những thứ này.

D: Bạn làm loại hình gì?

K: Hình vẽ từ đất sét. Động vật, đôi khi là hoa, đôi khi là những thứ trong tự nhiên, như núi.

D: Những thứ này có bán chạy không?

K: Thông thường. Nó phụ thuộc vào tâm trạng của đám đông. Những gì mọi người đang tìm kiếm. Các số liệu thực sự có ý nghĩa đối với tôi. Tôi làm cho chúng vì vẻ đẹp của chúng. Họ làm hài lòng tôi.

D: Có mất nhiều thời gian để làm đồ gốm không?

K: Nó không phải là công việc nhanh chóng. Người ta phải có được mọi thứ vừa phải. Nếu một người vội vàng, bạn sẽ chỉ nhận được những mảnh vỡ vụn.

D: Bạn lấy màu bạn dùng trong đồ gốm ở đâu?

K: Đôi khi từ các loại thảo mộc, đôi khi từ bùn trong con lạch.

Đôi khi tôi mua chúng, nhưng nhiều khả năng là tôi tìm thấy chúng. Sử dụng những thứ trong tự nhiên. Sau khi chúng đã khô, sau đó chúng được tán thành bột. Bạn tán bột chúng và đôi khi trộn với nước, đôi khi là những thứ khác. Đây là một ý tưởng mới đối với tôi. Tôi không biết bạn có thể tạo màu từ các loại thảo mộc.

D: Bạn gọi các loại thảo mộc khác nhau tạo ra màu sắc đẹp nhất là gì?

K: Tôi chỉ tìm thấy chúng. Có những cái khác nhau. Tôi không biết họ được gọi là gì.

D: Điều đó cần rất nhiều kiến thức để biết những cái nào. Màu sắc của chúng làm như thế nào?

K: Đôi khi xanh lục, đôi khi đỏ tươi. Một số là nhạc blu.

D: Bạn phải mua những màu gì?

K: Chủ yếu là nhạc blu đen.

D: Bạn có đặt thiết kế trên các chậu?

K: Tôi đổ thuốc nhuộm hoặc thuốc màu xám vào chậu và xoay nó. Nơi nó rơi. Đó là thiết kế.

D: Vậy thì bạn không vẽ thiết kế. ... Đất nước này, nó có một vị vua hay một ...

K: (Ngắt lời) Nó có một vị Hoàng đế. (Tôi hỏi tên anh ấy, và một lúc lâu mới dừng lại.) Hoàng đế là Mặt trời. Tôi không nhớ tên anh ta. Ai chú ý đến chính trị; họ thay đổi. Chính trị khiến bạn lo lắng. Tôi sống cuộc sống của tôi trong hòa bình.

Người Nhật tin rằng Thiên hoàng là Thần Mặt trời hóa thân.

D: Bạn có nhiều tin tức về những gì đang xảy ra trên thế giới không?

K: Không, thế giới bỏ tôi lại một mình và tôi để thế giới một mình.

Vì vậy, ký ức kích hoạt của Katie là chính xác. Chúng tôi đã xác nhận rằng cô ấy thực sự còn sống trong khoảng thời gian này. Cô là một người đàn ông Nhật Bản và đã sống gần một trong những địa điểm khét tiếng của các vụ đánh bom thời chiến. Nhưng là 20 dặm đúng đủ để có được những ảnh hưởng của A-bom? Vào thời điểm này tôi biết rất ít về vụ nổ nguyên tử. Sau phần này, tôi hỏi cô ấy phản ứng ra sao khi chúng tôi phát hiện ra rằng thực sự có một người đàn ông

sống ở đó ở Nhật Bản. Cô ấy ngạc nhiên hay ít nhiều đã mong đợi điều đó?
"Phản ứng của tôi? Thật hỗn hợp, ít nhất phải nói rằng," cô cười. "Trong tâm trí tôi, tôi có thể nói, 'Chà, có thể.' Nhưng tôi không thực sự muốn thừa nhận rằng điều đó có thể xảy ra. Đó thực sự là một cảm giác kỳ lạ khi nó ít nhiều được xác nhận. " Tôi nói, "Có lẽ bạn đã chết vì nhiễm phóng xạ khi sống ở nông trại. Nhưng điều đó có thể xảy ra 20 dặm?" Cô ấy trả lời một cách dứt khoát, "Không, tôi đang ở Hiroshima vào thời điểm đó. Tôi biết điều đó!"

Tôi muốn tìm hiểu thêm về người đàn ông này. Nếu anh ta thực sự chết theo cách này, làm thế nào anh ta đến được ở Hiroshima? Vì vậy, sâu thẳm trong Katie, một ký ức không có lời giải thích hợp lý nào đã khiến cô ấy bận tâm trong khoảng sáu tháng trước khi chúng tôi gặp nhau và bắt đầu phiên họp của mình. Cô biết mình là một ông già và ông đang ở Hiroshima khi quả bom phát nổ. Cô biết người đàn ông không chết ngay lập tức, nhưng đã sống sót trong chín ngày. Hồi ức sống động nhất của cô, và cũng là hồi ức ám ảnh cô nhất, là nghe tin người khác chết. Điều này mang lại cảm giác thất vọng và tức giận. Cô không thể tưởng tượng nổi làm thế nào mà một người có thể làm một việc như vậy, lại mang đến nhiều đau đớn và khổ sở cho người khác. Ký ức về những tiếng khóc của người khác là nguyên nhân khiến cô ấy khóc và chứng trầm cảm kéo dài vài ngày. Theo thời gian, sự việc đã xảy ra đủ để khiến cô ấy phải tìm kiếm một câu trả lời, và đây là lý do cơ bản để cố gắng hồi quy về tiền kiếp. Chúng ta sẽ tìm thấy câu trả lời? Tâm trí tỉnh táo của cô gắn liền với quá nhiều tổn thương với vụ việc mà cô không muốn lặp lại nó. Nhưng liệu sự tò mò của cô ấy có chiến thắng được không? Không ai trong chúng tôi có bất kỳ ý tưởng nào về những gì sẽ xảy ra, nhưng chắc chắn rằng chúng tôi muốn tiếp tục. Khi người phụ nữ giúp tôi nghiên cứu bằng điểm, cô ấy nói rằng có độ chính xác cực cao. Mặc dù một số mô tả của Katie được đơn giản hóa, cô không thể tìm thấy lỗi trong đó. Chúng chứa đầy những chi tiết nhỏ mà nghiên cứu không thể thu thập được, mà chỉ bởi một người thực sự sống ở Nhật Bản. Khi tôi và Katie làm việc cùng nhau về tiền kiếp này, chúng tôi đã khám phá ra một con người rất thực, người sở hữu tất cả những cảm xúc phức tạp đã nhào nặn chúng tôi thành con người. Đây không phải là nhân vật tưởng tượng bằng bìa cứng. Anh ấy đã trở nên thật với tôi đến nỗi sau này anh ấy bắt đầu ám ảnh tôi, thúc giục tôi kể câu chuyện

của anh ấy. Tôi biết Nogorigatu rất rõ. Tôi thích anh ấy và anh ấy trở thành bạn của tôi. Tôi thường tự hỏi anh ấy nghĩ gì về tôi. Tôi chỉ là một giọng nói nhỏ, tĩnh lặng trong đầu anh ấy hỏi câu hỏi? Tôi cảm thấy mình đã chia sẻ một trải nghiệm rất quan trọng với anh ấy, và nếu sự hiện diện của tôi ở đó giúp anh ấy chấp nhận và vượt qua thử thách bằng mọi cách, thì tôi rất biết ơn vì cơ hội.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 6: Thời Niên Thiếu

NGAY CẢ NẾU CHÚNG TA KHÔNG BAO GIỜ CÓ THỂ khám phá cái chết của Nogorigatu, đây là một cơ hội duy nhất để tìm kiếm thông tin về Nhật Bản. Vì tôi chưa từng có ai sống lại cuộc sống Nhật Bản trước đây, nên sự tò mò vô độ của tôi đã chiếm lấy. Tôi luôn muốn tìm hiểu mọi thứ có thể về bất kỳ khoảng thời gian hoặc nền văn hóa nào mà tôi gặp. Tôi đặt nhiều câu hỏi và cố gắng đề cập đến mọi khía cạnh mà tôi có thể nghĩ ra. Điều này sẽ có rất nhiều công việc sau này khi tôi bắt đầu nghiên cứu, nhưng nó rất đáng giá về lâu dài. Câu hỏi của tôi cũng hoạt động như một bài kiểm tra vì nó làm tăng khả năng mắc lỗi khi bạn hỏi về một điều gì đó hoàn toàn không quen thuộc. Một cách an toàn để khám phá cuộc sống này mà không phải trải qua chấn thương là quay trở lại thời thơ ấu của Nogorigatu. Bằng cách này, Katie có thể trở nên thoải mái với tính cách này. Câu chuyện không thể vội vàng; Tôi biết nó sẽ có được dễ dàng hơn nếu kiên nhẫn.

D: Bạn đã từng đi học chưa?

K: Vâng. Tôi bắt đầu khi tôi bảy tuổi và năm cuối cùng của tôi là ... Tôi tin rằng tôi 12, 13. Ba hoặc bốn hoặc năm năm. Tôi không nhớ. Đã được một thời gian dài. Hầu hết việc học của chúng tôi là "thực hành." Bạn phải học nghề khi học nghề. Thông thường, điều đó được học từ cha của bạn, hoặc có thể là ông nội hoặc đôi khi thậm chí là anh em họ, nếu họ không có con trai. Có lẽ bạn có thể

quyết định rằng bạn muốn nuôi dưỡng một trong những người con trai ra ngoài, nếu đó là điều họ muốn, để họ có thể học một nghề khác.

D: Đó có phải là ý nghĩa của một người học việc, học hỏi từ người khác không?

K: Vâng, một người là bậc thầy trong nghề đó đang dạy bạn, vâng.

D: Thật tốt khi truyền lại kiến thức của bạn.

K: Theo cách này, điều gì đó của bạn vẫn tiếp tục, ngay cả khi bạn đã ra đi.

D: Bạn có dành nhiều năm để học không?

K: Tùy thuộc vào mức độ chậm của bạn và nó cũng phụ thuộc vào những gì bạn đang học. Những thứ khác nhau đòi hỏi nhiều kiến thức hơn một số thứ khác. Thích trở thành một người nông dân sẽ không có kỷ luật như một nghệ sĩ hay một họa sĩ.

D: Vậy thì thủ công của bạn, làm gốm, mất nhiều thời gian hơn để học, phải không?

K: Vâng, tôi đã mất vài năm. Bạn học những điều khởi đầu, và bạn học cách hình thành mọi thứ. Bạn học về men và cách làm chúng.

Làm thế nào để bắn mọi thứ và làm thế nào để biết nếu nó được bắn đúng hoặc nếu nó phải ở lại lâu hơn. Bởi vì một khi nó được ra ngoài và nguội đi, đó là nó. Bạn không thể đặt nó trở lại.

Tôi muốn xem một ngôi trường Nhật Bản vào thời đại đó sẽ như thế nào, vì vậy tôi đã đếm cậu ấy trở lại khi cậu ấy khoảng 11 tuổi và đang đi học. Tôi yêu cầu anh ấy nói cho tôi biết những gì anh ấy đã nhìn thấy.

K: Có những cái bàn thấp, trong đó tất cả chúng tôi ngồi ở một, và chúng tôi có một lọ mực và bút vẽ. (Giọng nói trẻ hơn đáng kể.)

D: Tất cả các bạn ở một bàn?

K: Không, mỗi người có một cái bàn nhỏ để chúng tôi ngồi. Đôi khi có tới 16 người trong số chúng tôi, đôi khi có ít nhất là tám hoặc chín, tùy thuộc vào những người cần thiết ở nhà. Mỗi chúng ta đang học ở cấp độ học tập của riêng mình. Chúng tôi không học những điều giống nhau. Một số người trong chúng ta đang học viết và đọc, một số học toán. Chúng tôi có một vài cuốn sách. Tôi đoán vậy, rất nhiều việc học được thực hiện trên ... cuộn giấy. Giấy tờ đã được cuộn lại và sau đó đóng gáy.

D: Bạn có đọc những thứ này hay sử dụng chúng để luyện viết không?

K: Cả hai. Chúng tôi có tờ rơi bằng giấy để chúng tôi luyện viết bằng cách sử dụng bút lông.

D: Học viết có khó không?

K: (Cười) Không có cái nào là dễ cả. Bạn trải một dòng ở đây hoặc ở đó. Nét vẽ của tôi không tốt lắm, và tôi tạo ra những vết mờ và chúng có ý nghĩa khác. Một dấu chấm không đúng chỗ. (Lại cười.) Một số người trong chúng ta dành cả năm đi học chỉ để học viết. Nếu không thì đó chỉ là những nét vẽ nguệch ngoạc.

D: Tôi nghe nói có rất nhiều nhân vật.

K: Có ... đâu đó khoảng ba hoặc bốn nghìn, tôi nghĩ vậy. Tôi không biết.

Thực tế có khoảng 20.000 ký tự, nhưng đối với một đứa trẻ, 4.000 ký tự dường như là một con số khổng lồ.

D: Bạn có nhiều hơn một giáo viên không?

K: Chúng tôi có một cái. Đó là một người đàn ông.

D: Bạn có thích anh ấy không?

K: Anh ấy rất nghiêm khắc. Rất khó để thích hoặc không thích. Thật khó để có ý kiến về anh ta. Anh ấy là ... (thở dài) à, tôi không biết nữa, anh ấy rất công bằng.

D: Nói cách khác, anh ấy nghiêm túc là một giáo viên. Bạn sẽ không nghĩ về anh ấy theo bất kỳ cách nào khác?

K: Đúng vậy, bạn sẽ không gặp anh ấy ở mức độ như một người bạn, vì vậy rất khó để đánh giá.

D: Trường học có xa nơi bạn ở không?

K: Không, nó ở trong làng. Có thể một dặm, có thể ít hơn, có thể nhiều hơn. Nó ở ngay xung quanh đó.

D: Có ai khác trong gia đình bạn đi học với bạn không?

K: Vâng, anh trai của tôi. Đó là tất cả những đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi học, những đứa trẻ chưa cần thiết ở nhà. Nó thường ở độ tuổi từ sáu đến bảy, và nếu may mắn, chúng có thể lên 14 tuổi.

Nhưng thông thường, nó chỉ có thể là 12 hoặc 13, tùy thuộc vào thời gian bạn có thể được tha. Khi bạn già đi, đôi khi bạn cần ở nhà thường xuyên hơn. Và họ cho rằng bạn đã học được nhiều điều từ trường học và có thể học hỏi thêm nhiều điều, như nghề buôn bán của bố bạn hay bất cứ thứ gì. Mọi người cùng học nhé.

D: Con gái cũng đi học à?

K: Không phải ở trường của tôi. Tôi không nghĩ vậy, nhưng dù sao thì tôi cũng nên hỏi.

D: Sẽ có lý do gì khiến một cô gái không đi?

K: Tôi không biết. ... Tôi chỉ biết rằng chúng tôi không có bất kỳ cô gái nào.

D: Nếu một cô gái muốn đi, cô ấy có được phép không?

K: Có lẽ là không. Hầu hết, chúng, tôi nghĩ là được dạy bởi mẹ của chúng. Mình không có chị em nào nên không biết. Tôi có ba anh em.

D: Bạn có thích trường học không?

K: Umm ... thật là thú vị. Chúng tôi có thể học hỏi nhiều điều mới và được ở bên những người khác, nhưng đó không phải là nghề nghiệp yêu thích của tôi. Nó chiếm quá nhiều thời gian trong ngày của tôi.

D: Bạn đi bao lâu trong ngày?

K: Ừm, có thể là năm, sáu hoặc bảy giờ. Tôi không biết, không chắc chắn. Nó cũng thay đổi theo từng ngày. Về số lượng cần phải hoàn thành với những gì chúng tôi đang làm. Tôi thà đi lên đồi và phác thảo mọi thứ, và xem các loài động vật. Nó là niềm vui.

Người phụ nữ giúp tôi nghiên cứu cho biết gia đình của Nogorigatu rõ ràng là khá giả. Những đứa trẻ thuộc tầng lớp thấp trong khoảng thời gian đó (cuối những năm 1800) sẽ không được phép vượt lên trên địa vị của mình và sẽ không được đi học, trừ khi nó được các nhà sư dạy. Vì mỗi đứa trẻ trong trường này có bàn riêng, điều này cho thấy đây là một trường tư thục và gia đình của nó đã đóng học phí. Vì vậy, họ đã có thu nhập cao hơn mức trung bình. Học sinh đã sử dụng bút lông và mực để viết và các cuốn sách chủ yếu ở dạng cuộn. Tờ rơi có lẽ tương tự như giấy vụn. Trẻ em không có một số giờ nhất định để đi

học trong ngày như chúng ta đã quen thuộc ở đất nước chúng ta. Họ ở lại cho đến khi bài học kết thúc, không cần biết mất bao lâu. Những cô gái không được phép tham dự trong những ngày đầu tiên đó.

D: Bạn là người học việc chưa?

K: Tôi đang học một chút với cha tôi. Mặc dù anh ấy nói, nhưng với đôi tay vụng về của tôi, anh ấy tự hỏi liệu tôi có học được gì không. (Tôi cười.) Nhưng, tôi đang học các hình dạng và cách sử dụng bánh xe. Và các loại đất sét khác nhau. Làm các loại chậu khác nhau cho những thứ khác nhau, và nó rất thú vị.

D: Bạn có nghĩ rằng bạn sẽ thích buôn bán đồ gốm không?

K: Ừm, chắc vậy. Tôi thích làm mọi thứ bằng tay của mình.

D: Bạn nói bạn cũng học toán?

K: Một số. Chúng ta có thể phải làm những việc giống như sách, vì bạn biết đấy, một số người trong chúng ta sẽ có ngân sách để làm việc. Vì vậy, họ dạy chúng tôi cách cân bằng mọi thứ và cộng và trừ. Đôi khi chúng ta sử dụng giấy; đôi khi chúng ta sử dụng bàn tính. Thời gian khác nhau; nó phụ thuộc vào những gì bạn muốn làm.

D: Họ đang dạy gì cho bạn ở trường?

K: Bạn muốn biết điều gì? Chúng tôi đang tìm hiểu về Nippon và lịch sử chúng tôi đã có. Và họ đang dạy về ... những huyền thoại, tôi nghĩ bạn gọi chúng, về sự khởi đầu của chúng ta. Chỉ là lịch sử và những thứ khác nhau.

(Điều này nghe có vẻ thú vị và tôi đã yêu cầu anh ấy giải thích.) Chà, chúng là những truyền thuyết về cách Nhật Bản được hình thành, và cách chúng là những viên ngọc trai được đúc xuống biển và từ chúng những hòn đảo đã nảy nở. Có một ... ừm, một vị thần và một nữ thần và họ thích khu vực này đến nỗi

họ quyết định muốn tạo ra một thiên đường, và đây là những gì họ đã hình thành. Đó là một trong những truyền thuyết khác nhau.

D: Có những cái khác không?

K: (Cười) Có rất nhiều huyền thoại. Có rất nhiều truyền thuyết có lẽ là có các nhà sư ở Nhật Bản. Đó là niềm vui, vâng. (Tôi khuyến khích anh ấy kể cho tôi nghe nhiều hơn vì tôi chưa nghe những câu chuyện này.) Họ có tất cả những điều khác nhau về ... sao vậy ... ừm, tôi không thể nhớ năm ... Dù sao thì, Nhật Bản đã bị đe dọa. với một trận cuồng phong và Hoàng hậu đã cầu nguyện Kwannon (nữ thần của lòng thương xót) và bà đã cứu Nhật Bản khỏi bị hủy diệt. Có rất nhiều câu chuyện.

D: Đây có phải là phần lịch sử bạn phải học không?

K: Lịch sử, chỉ là những câu chuyện và truyền thuyết, vâng.

Trong một lần khác, khi Nogorigatu xuất hiện khi còn là một đứa trẻ, anh ta đang trốn trong rừng để xem những con cáo chơi đùa. Anh cho biết đã có lúc cha anh cho anh và các anh em của mình một ngày để làm bất cứ điều gì họ muốn và anh thích đi vào rừng. Sự gắn gũi với thiên nhiên này tiếp tục diễn ra trong suốt cuộc đời ông.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 7: Lễ Cưới Truyền Thống Của Người Nhật

VÌ NGƯỜI MỸ KHÔNG BIẾT bất cứ điều gì về phong tục Nhật Bản, tôi nghĩ đây sẽ là một con đường thú vị để khám phá. Nếu cô ấy có thể mô tả chính xác một

nền văn hóa mà chúng tôi rất xa lạ, chúng tôi có thể cung cấp bằng chứng, không chỉ rằng cuộc sống mà cô ấy đang mô tả có tồn tại, mà sự tái sinh là cách giải thích khả thi nhất. Đây cũng sẽ là một cách an toàn để thu thập thông tin mà không cần đến gần thời kỳ chiến tranh đáng ngờ. Tôi nghĩ ngày cưới của Nogorigatu sẽ là thích hợp nhất, vì đám cưới ở bất kỳ nền văn hóa nào cũng mang đậm phong tục địa phương. Tôi chưa bao giờ nói trước với Katie những gì tôi sẽ hỏi. Đôi khi tôi thậm chí còn không biết bản thân mình, bởi vì tôi không bao giờ biết loại tình huống mà chúng tôi sẽ gặp phải.

D: Bạn kết hôn lâu chưa?

K: Từ khi tôi 14 tuổi, chúng tôi già đi cùng nhau.

D: Bạn có biết vợ của bạn rất lâu trước khi bạn kết hôn?

K: Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau. Bố mẹ tôi nhìn thấy cô ấy và nghĩ rằng cô ấy sẽ làm một người vợ tốt.

D: (Điều này có vẻ kỳ lạ đối với tôi.) Bạn nghĩ gì về điều đó?

K: Nó có thể chấp nhận được.

D: Bạn đã kết hôn trong một nhà thờ?

K: Không, đó là một buổi lễ ngoài trời và các linh mục đến và họ mặc đồ đỏ.

Tôi đếm Katie đến ngày cưới và yêu cầu Nogorigatu cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra. Điều này sẽ xảy ra vào cuối những năm 1800.

K: Tôi đang mặc bộ kimono của nghi lễ, và cha tôi và các anh trai của tôi giúp tôi. (Một hơi thở sâu) Tôi sợ hãi! Thật kỳ lạ ... khi biết rằng tôi dẫn người khác vào nhà của chúng tôi, người ... mà tôi không biết người này. Tôi biết cô ấy tốt vì bố mẹ tôi đã chọn cô ấy cho tôi, nhưng nó là ... mới.

Giọng nói chắc chắn là của một người trẻ hơn; nó sở hữu một phẩm chất trẻ con, gần như ngây thơ.

D: Cô ấy có sống gần bạn không?

K: Vâng, cô ấy sống khoảng một ngôi làng rưỡi ... ở giữa hai ngôi làng.

D: Bạn đã bao giờ nhìn thấy cô ấy chưa?

K: Chỉ một lần. Chúng tôi đã gặp nhau tại lễ đính hôn. Cô ấy trông rất thích hợp, người ta có thể nói gì?

D: (Tôi cười.) Bạn có được phép nói chuyện với cô ấy không?

K: Vâng, nhưng tôi quá nhút nhát. Rõ ràng cô ấy cũng cảm thấy như vậy. Cô ấy không nói.

D: Điều gì sẽ xảy ra nếu bạn không thích cô ấy?

K: Tôi sẽ nghĩ rằng cha tôi có thể sẽ ... Tôi không biết, ông có thể đã nói rằng chúng tôi có thể gọi nó đi, nhưng biết cha ... có lẽ là không.

Rõ ràng, những người trẻ ngày đó thậm chí sẽ không xảy ra việc đi ngược lại mong muốn của cha mẹ họ.

D: Bây giờ bạn bao nhiêu tuổi?

K: Mười bốn.

D: Và cô ấy bao nhiêu tuổi?

K: Cô ấy khoảng mười hai tuổi rưỡi, tôi đoán, có thể là mười ba.

D: Bạn sẽ sống ở đâu?

K: Với bố mẹ tôi.

D: Bạn làm công việc gì?

K: Tôi đang học việc với cha tôi. Anh ấy là một thợ gỗ.

D: Bạn có nghĩ rằng nó là công việc khó khăn?

K: Công việc là gì khi bạn thích nó? Nó không phải là công việc.

D: Đó có phải là điều bạn muốn làm với cuộc sống của mình không?

K: Đó là một cuộc sống tốt. Anh ấy nói rằng tôi hứa hẹn nhiều, và tôi có một con mắt tinh tường và một bàn tay vững vàng.

D: Cha của bạn có kiếm sống tốt bằng nó không?

K: Anh ấy kiếm sống thoải mái. Anh ta có đất, và anh ta có tiền thuê khác với những người đang làm việc cho họ.

Khi tôi gặp anh ấy lần đầu khi trưởng thành, anh ấy nói rằng anh ấy rất thích tạo ra những hình vẽ nhỏ và bán chúng bằng những chiếc chậu của mình. Anh ấy nói rằng chúng chỉ để anh ấy hưởng thụ hơn là lợi nhuận. Tôi tự hỏi liệu anh ấy có làm chúng khi còn nhỏ trong thời gian học việc không.

D: Bạn có làm những con số nhỏ đó không?

K: Zicooti? (Phiên âm.) Đôi khi. Nhưng bố tôi không biết về chúng. Tôi giấu chúng. Chúng không phải là thứ mà anh ấy coi là chi tiêu hữu ích trong thời gian của một người. Chúng chỉ là đồ chơi. Chúng chủ yếu là những loài động vật nhỏ bé nhỏ xíu, như ếch và đôi khi là cả hoa.

D: Chà, tôi không thấy có gì sai với điều đó. Tôi nghĩ nếu bạn thích nó, bạn nên làm điều đó.

K: Nhưng chúng không tốt cho bất cứ điều gì. Chúng không thể sử dụng được.

D: Có phải mọi thứ đều có thể sử dụng được không?

K: Trong mắt cha tôi, vâng.

Anh ấy nói rằng anh ấy đang mặc quần áo cho đám cưới, vì vậy tôi hỏi liệu có loại quần áo đặc biệt nào mà anh ấy phải mặc không.

K: Đó là một bộ kimono và obi đầy đủ. Nó được làm bằng lụa. Nó là rất tốt. Lụa của kimono có màu xanh lam, với obi đen, với một chút bận trong thiết kế. Trong obi có thiết kế của một số loài chim đang bay.

Obi là một sợi dây thắt lưng dài, rộng được quấn và buộc quanh thắt lưng trên áo kimono. Một trong những điều tôi biết về phong tục Nhật Bản là cách buộc obi có ý nghĩa. Người ta có thể biết bằng cách nhìn vào obi một người đã kết hôn hay độc thân và nhiều thứ khác.

D: Obi có bị ràng buộc theo cách nào đó cho một đám cưới không?

K: Vâng. Nó có một nút kép trên đó và nó rất khó khăn. (Anh ấy gặp khó khăn trong việc tìm đúng từ.) Nó không có cạnh hiển thị. Nó ở phía sau và bị trói bởi các anh trai của tôi. Nó không như thể tôi có thể cúi người về phía sau và buộc nó.

D: (Tôi cười.) Bạn có đội gì trên đầu không?

K: Trong một thời gian, có một chiếc mũ lụa đen mà tôi sẽ đội. Nhưng đó chỉ là khi tôi đi. Nó được tháo ra khi tôi đang ở bên trong.

D: Bạn đi loại giày gì?

K: Chúng là đôi dép (khó hiểu với từ đó) với dây lưa đan vào giữa các ngón chân. Và nền tảng ... gì? ... geta ở phía dưới.

Đây là loại giày được đi bên ngoài bằng các đế gỗ đóng sẵn gọi là geta để giữ cho người mang không bị dính bùn. Những đôi giày đế bằng được mang chủ yếu trong nhà.

D: Họ cũng đặc biệt?

K: Thực tế là chúng được làm đặc biệt với lưa và màu sắc của chúng. Họ phù hợp với kimono.

D: Đối với tôi, có vẻ khó đi trên những đôi giày như vậy.

K: Đúng vậy, nhưng bạn học đi đôi với hành.

D: Bạn sẽ tổ chức đám cưới ở đâu?

K: Chúng tôi sẽ đi trong một đám rước đến ngôi đền.

D: Liệu cô gái đã ở đó chưa?

K: Chúng ta sẽ gặp nhau ở đền thờ, vâng.

Tôi đưa anh ta đến trước thời điểm của buổi lễ và hỏi chuyện gì đang xảy ra.

K: Vị linh mục đang nói về gia đình của chúng tôi, và tổ tiên lừng lẫy của chúng tôi, và họ đang mỉm cười với chúng tôi như thế nào. Và anh ấy đang chúc phúc cho cả hai chúng tôi, để chúng tôi được hạnh phúc và đơm hoa kết trái và có nhiều năm hạnh phúc bên nhau. Và anh ấy sẽ ràng buộc chúng ta với nhau bằng sợi tơ. (Tôi đã yêu cầu anh ấy giải thích.) Nó là một sợi chỉ, một đầu quấn

quanh cổ tay tôi, và sau đó đầu kia quấn quanh cổ tay cô ấy. Và nó được buộc để cả hai được quấn vào nhau và thắt nút, và sau đó nó được cắt. Điều này để tượng trưng rằng linh hồn của chúng ta đã được kết hợp và một phần của tôi luôn ở bên cô ấy và một phần của cô ấy luôn ở bên tôi. (Tôi hỏi vị linh mục đã ăn mặc như thế nào.) Anh ta có một chiếc áo choàng lụa rất cứng, và nó ... không hoàn toàn là một bộ kimono. Nó là ... Tôi không biết, làm thế nào để bạn giải thích nó? ... Một cái gì đó lớn hơn nhiều. Nó gần như màu cam, giữa một loại màu vàng và màu da cam.

D: Họ có ăn mặc khác khi thực hiện đám cưới không?

K: Vâng, họ có những chiếc áo choàng khác nhau cho những buổi lễ khác nhau.

D: Linh mục làm gì sau khi cắt sợi tơ lụa?

K: Anh ấy rắc hương và ... chúng ta hãy xem ... rắc nước xung quanh, và ban phước cho chúng tôi. Và sau đó chúng tôi có đám rước.

D: Đó không phải là một buổi lễ rất dài?

K: Có thể như vậy, tùy thuộc vào mức độ anh ấy muốn nói về tổ tiên của chúng ta và sự phù hợp mà chúng ta đang thực hiện.

D: Bạn có ở trong chùa không?

K: Không, chúng tôi đang ở dưới vòm. Đó là một ... cổng vòm có tên của các vị tổ tiên trong làng, tôi đoán bạn sẽ gọi nó, được chạm khắc trên đó, và đó là điều may mắn. Nó là một phần của ngôi đền, nhưng không phải bên trong chính ngôi đền. Nó ở bên ngoài.

Tôi ngạc nhiên là họ đang ở bên ngoài, nhưng tôi phát hiện ra rằng họ có thể kết hôn ở bất cứ đâu họ muốn, miễn là có mặt linh mục. Cổng tò vò có lẽ là torii, cổng vòm hình vuông ở lối vào của một ngôi đền Thần đạo. Nó hoàn toàn

có thể có tên của tổ tiên trong làng được khắc trên đó. Tôi hỏi cô dâu ăn mặc như thế nào.

K: Cô ấy có một bộ kimono lụa hoa anh đào, và mái tóc của cô ấy có những nút thắt nghi lễ với ... những thứ khác nhau được đội trên đầu. Những con chim, và những thứ khác nhau liên quan đến sự chúc phúc của cặp vợ chồng cho khả năng sinh sản. . . và các ký hiệu khác nhau. Trên tai cô ấy có biểu tượng trên hoa tai có nghĩa là "chúc may mắn".

D: Obi của cô ấy có màu gì?

K: Nó có màu hồng.

D: Màu hồng, với một bộ kimono hoa anh đào. Obi của cô ấy có bị ràng buộc theo một cách nào đó không?

K: Vâng. Của cô ấy đến ... nó có những đoạn cuối chảy xuống, và nó rất khó để diễn tả. ... Nó ở phía sau và nó là một nút thắt rất phức tạp.

D: Cô ấy có che mặt không?

K: Cô ấy trang điểm trắng như ... chào, đó là. Và sau đó chỉ là viền mắt và môi.

Pan là từ tiếng Nhật để chỉ một loại bột làm từ bột gạo. Đây có phải là thứ trang điểm bao gồm, hay nó chỉ giống như bột mì đối với anh ta? Tôi đã luôn tò mò về điều này. Tôi đã từng xem những bộ phim mà các vũ công và diễn viên trang điểm trắng bệch.

K: Đó là một trong những truyền thống được truyền lại từ tổ tiên. Một phụ nữ được cho là có làn da trắng. Ai biết?

D: Ý bạn là nó có liên quan gì đó đến một câu chuyện cũ?

K: Vâng.

D: Bạn có nghĩ rằng trang điểm màu trắng trông kỳ lạ?

K: Tôi nghĩ nó trông rất đẹp.

Tôi tự hỏi liệu cô ấy có một loại mũ nào đó hay thứ gì đó che đi khuôn mặt của cô ấy không.

K: Không, không phải bây giờ.

Câu trả lời này có nghĩa là cô ấy có thể đã mặc một chiếc áo trước buổi lễ và đã cởi nó ra, giống như anh ấy nói rằng anh ấy phải bỏ mũ lụa của mình?

D: Bạn có nghĩ cô ấy vui về dịp này không?

K: Ai có thể nói với con gái?

D: (Tôi cười.) Bạn vẫn còn sợ hãi?

K: Không tệ lắm. ... (Sau đó, anh ấy cố tỏ ra trưởng thành. Tôi biết qua giọng nói của anh ấy, đó chỉ là bình phong.) Một phần của việc là một người đàn ông. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ có một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

D: Có nhiều người ở đó không?

K: Vâng, tất cả gia đình của tôi và của cô ấy. Tất cả mọi người để xem chúng tôi tham gia.

D: Cha mẹ bạn có phải trả tiền cho thầy cúng để làm lễ không? (Có.) Có đắt không?

K: Tôi không biết, cha tôi lo tiền. Đó là bất cứ điều gì gia đình có thể mua được.

D: À, sau khi bạn đưa đám rước ra ngoài, có lễ kỷ niệm hay gì không?

K: Vâng. Khi chúng tôi trở về nhà, chúng tôi có nghi lễ rượu sake, trong đó cô ấy thực sự trở thành một người vợ Nhật Bản.

Sake là một loại rượu của Nhật Bản được làm từ gạo, được biết đến là loại rượu có nồng độ cồn rất cao. Tôi yêu cầu anh ấy tiến tới lễ kỷ niệm và nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.

K: Tôi lấy và rót vào cốc một ngụm rượu sake, và tôi uống một ngụm và đưa cho cô ấy. Sau đó, cô ấy uống nó. Sau đó, một cốc khác được rót, và điều tương tự cũng xảy ra. Và đến chiếc cốc chia sẻ thứ ba, cô ấy trở thành vợ tôi. Và đến lúc đó, vì lợi ích ... Ai quan tâm ?!

Katie mỉm cười. Rõ ràng là đến lần uống thứ ba, họ sẽ thực sự cảm nhận được tác dụng của rượu sake.

D: (Tôi cười.) Mọi người có quay lại nhà không?

K: Vâng, tất cả chúng tôi đều hạnh phúc và ăn mừng. Có âm nhạc. Họ hát và có một số khiêu vũ. Có lẽ có khoảng bốn người đang chơi.

Một người chơi đàn hạc. Anh họ tôi chơi đàn koto. Ai đó trên trống, và có một loại sáo. ... Bạn gọi nó là gì? (Anh ấy đã cố gắng tìm những từ thích hợp.) Nó dài và bạn thổi vào đó. Nó bao bọc xung quanh. Nó là rất lạ; nó được gọi là a. . . nó không phải là bassoon, nhưng nó rất giống. (Tôi hỏi liệu nó có được thổi vào giống như một cây sáo không.) Không, nó là loại cây sậy thẳng.

Nghiên cứu về nhạc cụ cho thấy rằng các nhạc cụ là chính xác. Koto là một nhạc cụ giống như đàn ghi ta, một loại đàn lute có 13 dây. Trống cũng được sử dụng, cũng như biwa, là một nhạc cụ giống như đàn hạc, một loại đàn lia có bốn dây. Tôi nghĩ cây sáo có thể là shakuhachi nhưng đó là một cây sáo thẳng. Tôi không

thể tìm thấy gì phù hợp với mô tả mà Nogorigatu đã cung cấp. Nhưng ông ấy nói rằng nó trông rất lạ nên có thể nó là một nhạc cụ không phổ biến.

D: Họ có đồ để ăn và uống không?

K: Vâng. Rất nhiều rượu sake và đồ ăn đã được cứu.

Có bánh mật, và có bánh gạo, những thứ khác nhau như vậy. Một số món bánh mì và cơm.Ồ, đám cưới là thời điểm tốt đẹp. Nguồn nghiên cứu của tôi nói rằng khi anh ấy nói “những thứ đã được lưu”, anh ấy có nghĩa là chúng đã được làm trước thời hạn và để dành cho đám cưới. Lúc đầu, tôi nghĩ rằng đề cập đến bánh mì sẽ là một sai lầm, vì chúng tôi có ấn tượng rằng đây hoàn toàn là một phong tục của người Mỹ. Nhưng người Nhật cũng ăn bánh mì kẹp. Mặc dù chúng được làm khác nhau và nhỏ hơn nhiều, chúng vẫn được gọi là bánh mì trong bản dịch.

D: Lễ kỷ niệm diễn ra trong bao lâu?

K: Thường đi vào ban đêm. Sau đó, chúng tôi phải giả vờ trốn đi và bị bắt và sau đó được áp giải vào phòng của chúng tôi. Sau đó mọi người sẽ rời đi.

D: Nó chỉ là lễ kỷ niệm một ngày?

K: Thường thì có. Chúng ta không đủ giàu để có nó tồn tại lâu dài. Đôi khi họ có nó trong một tuần, nhưng không nhiều công việc được hoàn thành.

D: Tôi nghĩ mọi người sẽ thực sự hạnh phúc sau một tuần.

K: Đúng vậy, nhưng sáng hôm sau khi họ ngừng uống rượu sake, họ sẽ rất không vui.

D: Bạn đã uống nhiều rượu sake trước đây chưa?

K: Không nhiều. Đôi khi vào các buổi lễ. Đó không phải là đồ uống của trẻ con.

D: Tôi cá là vào lúc họ đưa bạn vào phòng và tất cả đều rời đi, bạn đang thực sự cảm thấy lợi ích, phải không?

K: (Katie mỉm cười.) Mọi thứ bắt đầu quay rất nhanh.

D: (Tôi cười.) Đây là phòng ngủ của bạn hay một căn phòng đặc biệt?

K: Nó là một phần mới của ngôi nhà. Nó chỉ là một phần của khu vực dành cho người lớn đã được làm lại thành phòng của chúng tôi. Phòng của tôi trước đây là nơi những người không có vợ chúng tôi ở.

D: Có bao nhiêu người sẽ sống trong ngôi nhà của bạn bây giờ?

K: Chúng tôi có bố mẹ tôi và ông nội tôi và ba anh em trai của tôi và hai người vợ và con cái của họ.

D: Đó không phải là một ngôi nhà đông đúc?

K: Có, nhưng nó đủ lớn; nó sẽ chứa tất cả.

D: Chà, đây là một ngày vui với nhiều điều thú vị xảy ra.

K: Vâng, tôi sẽ nói như vậy.

Khi tôi đánh thức Katie sau đám cưới này, một điều kỳ lạ đã xảy ra. Cô ấy tỏ ra bối rối, ôm đầu và nói rằng cô ấy cảm thấy chóng mặt. Cô ấy nói rằng cô ấy cảm thấy như thể cô ấy đã bị "đâm vào", theo lời của cô ấy. Tôi nghĩ đó có thể chỉ là sự nhầm lẫn bình thường thường gặp khi thức tỉnh và trở lại định hướng. Nó rất giống với việc thức dậy sau một giấc ngủ ngon. Nhưng tôi nói đùa, "Chà, bạn đã uống rất nhiều rượu sake."

Cô ấy bật cười và lớn tiếng nhận xét: “Chính nó! Chính nó! Tôi cảm thấy mình nôn nao quá!” Vì vậy, bất chấp những lời đề nghị của tôi về việc giữ gìn sức khỏe trước khi thức tỉnh, cô ấy đã mang đến cảm giác nôn nao hàng trăm năm tuổi. Đó là một trường hợp cơ thể cũng ghi nhớ cuộc sống, điều này đôi khi xảy ra. Những cảm giác thể chất trôi qua sau khoảng năm phút và tất cả chúng tôi đã có một trận cười sảng khoái. Sau đó tôi kể cho cô ấy nghe về những trải nghiệm của Nogorigatu trong đám cưới Nhật Bản.

Người phụ nữ của tôi cung cấp thông tin cho rằng đám cưới là vô cùng chính xác. Các obis được buộc chính xác và ngay cả quần áo cũng đúng màu. Tôi đã nghĩ cô dâu sẽ mặc đồ trắng. Tôi đã từng xem những bức ảnh cô dâu Nhật Bản hiện đại trong bộ kimono trắng, nhưng rõ ràng đây là một phong tục đã bị ảnh hưởng bởi phương Tây. Khi Nogorigatu kết hôn vào cuối những năm 1800, bộ kimono hoa anh đào sẽ hoàn toàn chính xác.

Điều duy nhất tôi không thể kiểm tra là sợi tơ buộc quanh cổ tay. Tôi không thể tìm thấy đề cập đến điều này ở bất cứ đâu. Người cung cấp thông tin của tôi nói rằng nó có vẻ rất Nhật Bản và rất có thể là một phong tục địa phương, chỉ được sử dụng trong khu vực mà anh ta sinh sống. Đó cũng có thể là một phong tục cũ không còn được sử dụng. Việc uống ba ngụm rượu sake vẫn còn được quan sát cho đến ngày nay. Đây được coi là sự viên mãn chính thức của đám cưới. Khi cuộc nhậu truyền thống kết thúc, cặp đôi được coi là đã kết hôn. Ngoài ra, việc giả vờ bỏ chạy và được đưa về phòng vẫn được thực hiện. Thật ngạc nhiên là những từ tiếng Nhật len lỏi vào cũng chính xác.

Toàn bộ tập này rất chính xác; Không thể tin rằng kiến thức có thể có được bằng bất kỳ phương pháp nào khác hơn là thực sự hồi tưởng lại một ký ức hợp lệ. Katie chưa bao giờ ra khỏi đất nước này và không quan tâm đến việc đọc những thứ kiểu này. Cô ấy không thể học nó từ số lượng giới hạn của môn địa lý được giảng dạy trong trường học của chúng tôi ngày nay. Tôi đã sống ở Philippines và có một vài người bạn Nhật Bản, nhưng tôi không biết gì về những phong tục này. Đó là lý do tôi đặt ra những câu hỏi này, để cố gắng chứng minh điều gì đó mà cả hai chúng tôi đều không biết. Thật là thú vị khi tất cả đã được

xác minh. Tôi nghĩ rằng tỷ lệ cược phải là rất lớn đối với tất cả những điều này xảy ra do ngẫu nhiên hoặc do tưởng tượng.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 8: Ngày lễ và Lễ kỷ niệm

HOÀN TOÀN KHÔNG ĐỌC BẤT CỨ ĐIỀU GÌ VỀ Nhật Bản, muốn nhận thông tin trực tiếp từ Katie. Mặc dù sự tò mò của tôi đang giết chết tôi, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là đợi cho đến khi chúng tôi hoàn thành công việc với cuộc sống này, vì vậy tôi sẽ không thể ảnh hưởng đến cô ấy theo bất kỳ cách nào, kể cả trong tiềm thức thông qua ESP. Tôi không thể bỏ qua cơ hội để xem cô ấy có thể nói gì với tôi về con người Nhật Bản và phong tục của họ. Câu hỏi của tôi sẽ liên quan đến những điều mà chúng tôi không thể biết nếu không có nghiên cứu. Ví dụ, các ngày lễ và lễ kỷ niệm, vì cả hai chúng tôi đều không biết gì về những thứ này. Tôi chưa bao giờ nói với cô ấy trước một buổi học về những gì tôi sẽ hỏi. Tôi đưa cô ấy trở lại những năm 1930 và bắt đầu câu hỏi của mình.

D: Bạn có bất kỳ ngày lễ hoặc lễ hội nào mà bạn ăn mừng ở nơi bạn sống không?

K: Họ có ngày lễ của các vị thần, và sau đó chúng tôi có ngày sinh nhật của tổ tiên mà những người khác kỷ niệm, ngày lễ của Thần đạo. Và tất nhiên, có ngày sinh nhật của Hoàng đế mà mọi người ăn mừng.

D: Bạn có thích những ngày nghỉ?

K: Đối với tôi, chúng giống nhau rất nhiều. Tại sao bất kỳ ngày nào đó phải đặc biệt? Tất cả các ngày đều đặc biệt, và chúng ta nên đối xử với chúng như vậy, không dành ra chỉ một hoặc hai ngày trong năm mà bạn kỷ niệm.

D: Nhưng vào những ngày đó, bạn có làm những điều khác biệt không?

K: Đôi khi. Đôi khi chúng tôi ăn mặc và các con trai của tôi và tôi và gia đình của chúng tôi, chúng tôi sẽ đến chùa và làm lễ với chúng. Và họ có những buổi lễ, thật thú vị.

D: Kỳ nghỉ yêu thích của bạn là gì?

K: Đó không phải là kỳ nghỉ mà tôi yêu thích. Điều tôi thích nhất là trà đạo, một thứ gì đó khá đặc biệt. (Tôi đã yêu cầu anh ấy mô tả nó cho tôi.) Nó là một cái gì đó là giữa gia đình. Và bạn đi đến quán trà và nồi đầy nước nóng, và bạn có những cái bát. Và bạn đặt trà, tất cả với nghi lễ tuyệt vời, vào bát. Và bạn sử dụng bàn chải và bạn khuấy nó. Và sau đó bát được quay và trà đầu tiên được dâng cho người lớn tuổi nhất ở đó. Và với nghi lễ lớn, nó được say. Nó lại trải qua điều này, và có ba lần điều này được trải qua, cho đến khi mọi người đã uống trà. Đó là một buổi lễ thanh lọc và chỉ là niềm vui lớn.

D: Việc này được thực hiện bao lâu một lần?

K: Ồ, đôi khi hai lần một tháng, đôi khi nhiều hơn. Đó là khi ai đó có thời gian và mọi người ở bên nhau và sẵn sàng chia sẻ điều này.

D: Một thời gian bên nhau sau đó. Có thức ăn nào không hay chỉ có trà?

K: Chỉ là trà. Sau này chúng ta có thể ăn, nhưng buổi lễ chỉ có trà

D: Quán trà ở đâu?

K: Đó là một tòa nhà đặc biệt nằm ở phía sau ngôi nhà.

D: Nó có phải là một tòa nhà rất lớn không?

K: Không, nó khá nhỏ.

D: Bạn có mặc quần áo đặc biệt nào trong khi làm việc này không?

K: Một trong những bộ kimono của buổi lễ.

Mặc dù đơn giản hóa, mô tả về trà đạo đã được chứng minh là hoàn toàn chính xác.

D: Đây là yêu thích của bạn. Những ngày lễ khác, bạn có phải đến Hiroshima để quan sát chúng không?

K: Đôi khi chúng tôi đến ngôi chùa trong làng. Và ngôi đền còn lại là ngôi đền trên núi mà bạn có thể đến hành hương. Nó thật đẹp.

D: Bạn sẽ đến chùa vào ngày lễ nào?

K: Chủ yếu chỉ là những lễ kỷ niệm của tổ tiên. Đối với những điều này, chúng tôi đi đến những người trong núi. Chúng tôi không đi thường xuyên. Chủ yếu chúng là những ngày lễ tôn giáo, và tôi vẫn còn rất ít sử dụng cho các linh mục. Tôi tin rằng có một Bản thể tối thượng, nhưng chúng ta phải làm việc trên con đường của riêng mình.

D: Bạn có theo đạo khi bạn còn trẻ không?

K: Tôi đã lớn lên là một Thần đạo.

D: Tại sao bạn lại thay đổi quyết định?

K: Chỉ khi hiểu ra rằng tổ tiên đã chết từ lâu không nhất thiết có thể ảnh hưởng đến hành động của bây giờ. Sau này tôi trở thành một Phật tử, nhưng tôi không thích hệ thống nghiệp của số phận. (Tôi yêu cầu anh ta giải thích.) Nói rằng con người bị cai trị bởi nghiệp của anh ta đã gánh chịu trước khi anh ta có. . . Họ nói rằng anh ta có rất ít ý chí tự do, và tôi tin rằng một người đàn ông có ý chí tự do để làm những gì anh ta muốn.

D: Đây có phải là những gì tôn giáo này dạy không? Người đàn ông đó không có ý chí tự do?

K: Đó là điều mà vị linh mục mong muốn chúng ta học hỏi.

D: Chà, có vẻ như bạn có suy nghĩ của riêng mình và muốn suy nghĩ cho chính mình.

K: Không phải tất cả chúng ta? Tại sao bạn nên cho phép người khác làm điều gì đó có thể mang lại thách thức lớn hoặc thay đổi hoàn toàn cuộc sống của bạn? Tại sao bạn nên để họ ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn? Đó phải là quyết định của bạn.

D: Có nhiều người để cho người khác nói họ nghĩ gì và làm gì.

K: Đó là những người có ý chí yếu, và ít chí hướng. ... Cha mẹ tôi là Shintos. Nói cách khác, họ theo tôn giáo của tổ tiên chúng ta. Nhưng họ cũng tuân theo lời dạy của Đức Phật ở một mức độ lớn. Cả hai đều có không gian riêng cho những người tin tưởng vào họ. Họ đáp ứng nhu cầu mà hầu hết mọi người có bên trong, và theo cách này, họ rất tốt.

D: Có phải tất cả đều đúng khi tin vào cả hai tôn giáo?

Ý tưởng này xa lạ với chúng tôi bởi vì ở Mỹ, chúng tôi quen với những người chỉ thuộc một tôn giáo.

K: Không có gì thực sự mâu thuẫn với một trong hai điều đó. Họ tuân theo rất nhiều giới luật giống nhau.

D: Vậy bạn có phải là Thần đạo không?

K: Có lẽ tôi theo đạo Phật hơn vì tôi tin rằng chúng ta tạo ra rất nhiều số phận hoặc vấn đề của chính mình thông qua hành động của chính mình. Tôi tin rằng

có một thể lực trong vũ trụ, nhưng tôi không nghĩ rằng con người đó đã từng đặt tên cho nó. Anh ta chưa đạt đến mức độ hiểu biết để có thể trở nên nổi tiếng với sức mạnh vốn có.

Tôi đã nghe nói về Phật giáo, nhưng không phải Thần đạo. Kể từ đó, tôi nhận thấy rằng Phật giáo liên quan đến luân hồi và nghiệp báo, trong khi Thần đạo quan tâm đến việc tôn kính tổ tiên và sống một cuộc sống khiến họ tự hào. Tất nhiên, đây là một định nghĩa đơn giản của hai tôn giáo phức tạp. Ở Nhật Bản trong thời kỳ mà chúng ta đang xem xét, Thần đạo là quốc giáo chính thức và trong Thế chiến thứ hai, tôn giáo này mang âm hưởng yêu nước, giống như việc tôn thờ Thiên hoàng của họ. Ngoài ra, không có gì lạ khi một người Nhật tin vào cả hai tôn giáo khi họ nói về những nhu cầu khác nhau (lòng yêu nước và đạo đức cá nhân).

D: Khi bạn lớn lên, bạn đã được dạy về tôn giáo?

K: Các linh mục, họ có đền thờ của họ và chúng tôi dành thời gian như những đứa trẻ nói chuyện với họ và học hỏi từ họ. Đôi khi giáo viên trong các trường học là các linh mục. Và sau đó khi chúng tôi tuân theo tôn giáo, chúng tôi sẽ đi, và chúng tôi học được thông qua cha mẹ của chúng tôi và các linh mục.

D: Có những ngày nhất định mà bạn sẽ đi chùa không?

Tất nhiên, tôi nghĩ về việc chúng ta quan sát ngày Chủ nhật như một ngày thờ phượng.

K: Chắc chắn rồi. . . như đối với các Phật tử, mỗi năm có một số ngày lễ nhất định mà người ta tham dự, lễ hội khác nhau. Và đối với Thần đạo cũng có những lễ hội và ngày lễ nhất định. Nhưng chúng ta cũng kỷ niệm ngày sinh nhật và cái chết của ông bà nội – ngoại của chúng ta. Và do đó, nó trở thành một quan sát cá nhân về những ngày nghỉ cá nhân.

D: Trong tôn giáo Thiên chúa giáo, Chủ nhật là ngày mà họ quan sát hàng tuần. Bạn có một ngày như thế khi mọi người thường xuyên đi lễ chùa không?

K: Bạn nói Chủ nhật? ... ừm, nó không phải là chủ nhật, nó là ... thứ bảy.

Đôi khi chúng tôi đi sau đó, nhưng nó không phải luôn luôn là một cơ sở thường xuyên. Đó là ngày không ai xới đất, làm nhiều việc. Vị linh mục luôn ở đó và ông ấy luôn cử hành ... cuộc sống, việc tuân giữ tôn giáo của ông ấy, nó tiếp diễn từ ngày này qua ngày khác. Nó cũng giống như những người Công giáo, họ có ... thánh lễ của họ từ ngày này qua ngày khác, và nó là như thế này.

D: Tôi hiểu rồi. Sau đó, thứ bảy sẽ được coi là ngày nghỉ ngơi của bạn?

K: Thông thường. Xung quanh ngôi làng và ngôi nhà của tôi, vâng.

Ở đây một lần nữa, điều này đã được chứng minh là chính xác. Thứ bảy là ngày nghỉ ngơi được chấp nhận ở Nhật Bản. Đây là ngày hầu hết các cửa hàng đóng cửa thay vì Chủ nhật. Họ không đến các đền thờ hoặc đền thờ hàng tuần đều đặn như chúng ta vẫn quen với hình thức đi nhà thờ của chúng ta.

D: Sau đó, có một sự tương tự. Nhưng bạn được dạy khi còn nhỏ trong cả hai tôn giáo?

K: Vâng. Đó là thứ mà bạn lớn lên, và hầu hết các gia đình theo đạo Shinto đều có một ngôi đền thờ trong nhà, và việc tuân thủ điều này đã được dạy từ khi chúng ta còn nhỏ, vâng.

D: Vậy thì họ sẽ không phải đến một ngôi đền lớn?

K: Không phải luôn luôn, không. Họ có một bàn thờ trong hầu hết các ngôi nhà Thần đạo mà chúng tôi cử hành. (Nghe có vẻ giống với các điện thờ cá nhân ở một số nhà Công giáo. Tôi yêu cầu mô tả.) Nó có một bát hương và nó có một bàn thờ phẳng. Và nó có các cuộn giấy của tất cả các tổ tiên, và những gia đình

đã kết hôn, và những thứ khác nhau như thế. Và đó là tất cả lịch sử của gia đình chúng tôi.

Điều này có khác gì những người trong nền văn hóa của chúng ta ghi lại những điều này trong Kinh thánh gia đình không? Tôi hỏi nếu một số loại nghi lễ đã được thực hiện.

K: Bạn thắp hương và bạn cầu nguyện và bạn nói chuyện với họ, sau đó bạn điếm qua những gì họ đã làm trong cuộc sống của họ và những điều tương tự như vậy, vâng.

D: Điều đó có được thực hiện rất thường xuyên không?

K: Chà ... thường thì ai đó nhớ làm vậy thôi. Có thể một số gia đình theo đạo hơn tôi. Nhưng trong hầu hết nó là theo cách này.

D: Vậy thì không có gì lạ khi nhiều người của bạn có cả tín ngưỡng, Phật giáo và Thần đạo?

K: Đó là điều phổ biến kể từ khi Phật giáo xuất hiện, bởi vì nó dạy rất nhiều điều bổ sung cho việc trở thành Thần đạo. Và tôi nghe nói rằng thậm chí có một số ít theo tôn giáo cũ và theo đạo Thiên Chúa. Nó không dễ dàng diễn ra trong tay.

Đây được gọi là chủ nghĩa đồng bộ có nghĩa là dung hòa các hệ thống tín ngưỡng khác nhau để một người có thể thực hành cả hai tôn giáo.

D: Tôi nghĩ điều đó là tốt. Sẽ ít xung đột hơn khi bạn có thể có một ít trong số chúng.

Tôi đã rất ngạc nhiên khi bắt đầu nghiên cứu về lối sống của người Nhật, và nhận thấy rằng nhiều người vừa theo đạo Phật vừa theo đạo Shinto theo nhiều cách khác nhau. Thông thường điều này bị ảnh hưởng bởi các quận hoặc khu

vực của quốc gia mà họ sinh sống. Nếu một người nào đó không muốn tin hoặc thực hành một trong hai tôn giáo, thì điều đó không được chấp nhận. Tôn giáo không phải là một yêu cầu như ở một số quốc gia Cơ đốc giáo. Người Nhật rất khoan dung trong việc cho phép mọi người tin hoặc không tin vào bất cứ điều gì họ muốn, mặc dù trước đây họ khắt khe hơn với tôn giáo Cơ đốc, coi đó không phải là một tôn giáo mà chỉ là một cách người phương Tây khai thác đất nước.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 9: Họa Chợ ở Hiroshima

TRONG MỘT PHẦN, khi tôi đếm Katie đến năm 1920, Nogorigatu đang ở chợ ở Hiroshima bán chậu của mình. Tôi yêu cầu anh ta cho tôi một mô tả về thị trường.

K: Nó ở ngoài trời, và những người mà họ có các gian hàng được dựng lên.

Và họ có bất cứ thứ gì họ đang bán được trưng bày trên đó, cho dù đó là lựa hay thực phẩm, nhiều thứ. Và họ đang hét lên. Có rất nhiều tiếng ồn và màu sắc.

D: Nó giống như một nơi thú vị.

K: Vâng, nó rất thú vị. Mặt trời đang tỏa sáng. Đó là một ngày rất đẹp. Nhiều người để nói chuyện và bạn bè cũ để xem. Nó là rất tốt.

D: Bạn đang bán loại chậu gì?

K: Nhiều. Chúng được làm từ đất sét và có các hình dạng khác nhau.

Tôi có những cái rất nhỏ và những cái lớn và một số bình đựng, các loại khác nhau. Tất cả mọi thứ từ đồ dùng hàng ngày hoặc những đồ trang trí rất lạ mắt với những bức tranh trên đó. Hoa và đôi khi động vật-những thứ tương tự như vậy. Đây là lần đầu tiên anh ấy đề cập đến thiết kế. Khi tôi gặp anh ấy lần đầu tiên vào những năm 1930, anh ấy chỉ đang trang trí bằng những mảnh màu nhỏ.

D: Bạn tính giá bao nhiêu cho cái chậu của bạn?

K: Nó thay đổi theo từng nôi. Hầu hết thay vì bán chúng để lấy tiền, mọi người trao đổi mọi thứ. Nó phụ thuộc vào số tiền họ có thể chi trả hoặc những gì họ muốn. Không có giá cố định cho bất kỳ ai. Mặc cả là một phần của niềm vui khi có thị trường.

D: Chà, nếu ai đó cho bạn tiền, một cái chậu sẽ được bán với giá bao nhiêu?

K: Ồ. . . những cái nhỏ hơn, có thể là một yên, có thể ít hơn. Những cái lớn hơn ... ừm, nó phụ thuộc vào những thứ khác nhau. Những gì tôi cảm thấy vào lúc đó. Ai biết?

D: Số tiền nhiều nhất bạn từng nhận được cho một cái chậu là bao nhiêu?

K: Ừm. . . có thể là 40, 50 yên.

D: Đó sẽ là một mức giá tốt?

K: Không tệ, phải, cho một cái nôi.

D: Nếu họ giao dịch một thứ gì đó, nó sẽ là gì?

K: Đôi khi người ta buôn gạo, có thể là cá; những thứ khác nhau như vậy.

Đôi khi vải, đôi khi hình ảnh. Đôi khi các nghệ sĩ đến và họ cần nhiều thứ và họ đánh đổi hình ảnh của mình để lấy những thứ mà tôi có. Nếu tôi thích chúng, tôi sẽ giữ chúng. Nếu không, tôi sẽ đổi chúng lấy thứ khác hoặc bán chúng.

Tôi tò mò muốn biết liệu anh ấy có thể mô tả cho tôi về Hiroshima, một thành phố mà cả Katie và tôi đều không biết gì về nó và một thành phố chắc chắn đã bị thay đổi bởi sự tàn phá của Thế chiến thứ hai.

D: Hiroshima có phải là một thành phố lớn không?

K: Khá lớn. Nó có nhiều nhà máy và nhiều người, và nó trở nên ồn ào và đông đúc. Người ta có nghề đánh cá, và nhiều miếu, nhiều nơi được mọi người đến cúng bái. Có những công viên. Đối với một thành phố, nó không phải là xấu. Nó vẫn khá sạch sẽ. Đó là, tôi không biết ... một nơi ồn ào, vui vẻ và mọi người khá vui vẻ.

D: Bạn có muốn sống ở đó không?

K: Không, tôi không thích bị giam cầm. Tôi thích không khí thoáng đãng và có thể đi dạo trên những ngọn đồi và những thứ tương tự.

D: Bạn nói có rất nhiều đền thờ. Tôn giáo này là gì?

K: Những thứ khác nhau. Có Thần đạo, và có các đền thờ Phật giáo, và họ có nhiều người theo đạo Thiên chúa. (Từ đó được phát âm một cách kỳ lạ, như thể nó là một từ lạ.) Họ có nhà thờ và cơ quan truyền giáo của họ được thiết lập xung quanh thị trấn. Và thậm chí có một vài đền thờ Hindu.

D: Sau đó, có rất nhiều trong thành phố. Thị trường nằm ở đâu?

K: Nó rất tốt về phía nam của thị trấn. Nó không ở giữa thị trấn. Bạn biết đấy, nó hướng tới các lối vào như bạn sẽ đi vào thị trấn.

Nó không xa bên trong thành phố.

D: Khi bạn nói về lối vào của thành phố, bạn có nghĩa là gì?

K: Có những con đường nhất định dẫn vào thành phố ... 4 hoặc 5, tôi không biết. Tôi chưa bao giờ đi qua toàn bộ thị trấn. Và bạn đi qua những cái đó. Nó giống như một đường cao tốc chính vào thành phố.

D: Điều đó có dẫn đến đúng thị trường không?

K: Nó phân nhánh một vài lần, nhưng về cơ bản, có.

D: Bạn có đi nơi khác trong thành phố không?

K: Không thường. Thường thì tôi chỉ đi chợ và lấy những thứ cần thiết rồi về nhà. Đôi khi chúng tôi ở lại một vài ngày. Thường thì tôi ở với người thân. Tôi có một người anh họ sống ở thị trấn, và anh ấy sẵn lòng để tôi cuốn chiếu trong nhà anh ấy.

Vì Hiroshima quá rộng lớn, tôi được biết là phải có nhiều hơn một khu chợ. Sẽ có nhiều nơi ở khắp thành phố. Mọi người không thể ngờ rằng họ từ phía bên kia thị trấn đến để lấy hàng. Sẽ có nhiều cái nhỏ hơn nằm khắp thành phố. Nơi mà Nogorigatu ghé thăm thường xuyên có lẽ là một khu chợ thương mại lớn, nơi các thương nhân lấy sản phẩm và mang chúng đi bán ở các chợ nhỏ hơn.

D: Tôi nghĩ bạn đã nói với tôi một lần rằng bạn thường đến chợ bằng xe bò?

K: Đôi khi. Đôi khi nếu tôi không đến để bán bất cứ thứ gì, tôi đi bộ.

Lúc khác, bạn có thể ... nếu có ai đó có xe tải hoặc thứ gì đó đang vào thị trấn, tôi có thể quá giang với họ. Khi mình đến bán, thường là mình dắt xe bò đi.

D: Hai mươi dặm có vẻ như một quãng đường dài để đi.

K: Có, nhưng đó là một điều thú vị để làm và khác biệt. Đi bộ rất tốt cho bạn. Bạn có thể nhìn xung quanh và bạn có thể tận hưởng môi trường xung quanh mình. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn làm hàng ngày, hoặc thậm chí rất thường xuyên.

D: Bạn đã đề cập đến câu cá. Hiroshima có gần nước không? (Tôi thực sự không biết Hiroshima nằm ở đâu.)

K: Đó là một thành phố vịnh, vâng. Nó thực sự nằm trên vùng đồng bằng. Nó có nhiều nhánh của sông chảy qua đó. Thật khó để thoát khỏi nước ở Hiroshima. Họ có những cây cầu. Đó là một thành phố có nhiều cây cầu.

D: Các nhánh của sông chảy qua Hiroshima?

K: Chủ yếu là về phía nam của thành phố. Và sau đó họ có cơ sở đánh cá ở đó, nơi họ có bến tàu của họ.

D: Bạn nói có rất nhiều nhà máy, quá?

K: Vâng, họ mang nhiều thứ vào, và họ làm việc với những thứ như thép. Và họ làm ra hàng dệt may và những thứ khác như thế.

D: Nó thực sự là một thành phố công nghiệp hóa. (Có.) Nhưng bạn muốn ở lại trong nước?

K: Nhiều. Tôi thích sự yên bình và tĩnh lặng hơn.

Vào thời điểm kết hôn, Nogorigatu sống với gia đình ở một khu vực khác, tôi tự hỏi khi nào và tại sao anh ấy chuyển đến trang trại ở phía nam Hiroshima.

D: Bạn đã luôn sống ở ngoài đó trong ngôi nhà của bạn ở miền quê chưa?

K: Không, khi tôi còn trẻ, chúng tôi sống – có thể là nửa ngày, hai ngày. Đó là đất của bằng sáng chế của tôi và của ông bà tôi trước họ.

D: Vậy tại sao bạn lại chuyển đi?

K: Khi tôi lớn hơn, tôi muốn nhìn thấy nhiều hơn một chút về những gì xung quanh. Và tôi đã tìm thấy nơi này và nó có vẻ rất đẹp và tôi quyết định mua một số đất.

D: Liệu cuối cùng bạn có được thừa kế một phần đất của cha mẹ bạn không?

K: Vâng, tôi đã bán những gì tôi có được giữa các anh em của tôi và họ chia nó ra và những gì tôi có từ đó tôi đã mua đất của mình.

D: Bố mẹ bạn có phản đối điều này không?

K: Không. Họ nghĩ rằng nó rất công bằng. Tôi không phải là người lớn tuổi nhất, vì vậy nó không quan trọng nếu tôi ở lại. Thông thường, con trai lớn luôn theo chân cha. Và ... tôi không biết, anh ấy phải làm những gì mà truyền thống mong đợi ở anh ấy, tôi đoán vậy.

D: Những người trẻ hơn không phải làm điều đó?

K: Không nhiều như vậy. Ngày càng có nhiều người rời khỏi mái ấm gia đình và đến các thành phố và những thứ khác nhau. Và nó không được như mong đợi của họ như nó đã được, thậm chí 20 năm trước đây.

D: Vì vậy, bạn đã bán đất của bạn cho anh em của bạn và mua nơi bạn đang sống bây giờ. Nó có đắt không?

K: Không, không phải vậy. Nó chỉ rộng vài mẫu và không có nhà trên đó. Và thực sự có quá nhiều độ dốc để trở thành đất nông nghiệp thực sự tốt. Nhưng

nó có rất nhiều gỗ trên đó, và tôi có thể sử dụng gỗ cho lò nung của mình. Và nó có một nơi tuyệt vời để tôi có thể xây dựng.

D: Bạn đã trả tiền cho nó là gì?

K: Tôi. . . Hãy để tôi xem; nó đã được. . . (một khoảng dừng, như đang suy nghĩ, sau đó là một tràng cười). Đó là nhiều năm trước đây. Ừm. . . đầu đó xung quanh giá có thể là bốn hoặc năm con bò và một vài con dê. Tôi không nhớ. Đó là một cuộc đổi chác.

D: Bạn đã không trả tiền cho nó?

K: Không. Như bây giờ vẫn còn nhiều thứ được thực hiện bằng hình thức đổi hàng, và nó đã dễ dàng hơn theo cách đó. Ai đó có thứ gì đó mà bạn cần hoặc muốn và thay vì lo lắng về tiền bạc và chi phí sẽ tốn kém bao nhiêu, đây là một cách làm dễ dàng hơn nhiều.

D: Ồ, tôi nghĩ nếu bạn bán phần đất của bạn cho anh em của bạn để lấy tiền, bạn sẽ sử dụng số tiền đó để mua mảnh đất mà bạn có bây giờ.

K: Nhưng hãy xem, tôi ... nó không thực sự là tiền, mà nó là những thứ có giá trị tương đương, là thứ tôi thoát ra khỏi thỏa thuận. Bởi vì các anh em không có tiền để trả tôi cho phần của tôi, bất cứ điều gì, và vì vậy họ đã cho tôi một cái gì đó của họ để đổi lấy phần của tôi.

D: Tôi hiểu rồi, tất cả đều được thực hiện với giao dịch. Bạn đã tự xây dựng ngôi nhà của mình?

K: Tôi đã thuê một số người đàn ông để giúp tôi, nhưng sau đó tôi có thiết kế của riêng mình và chúng tôi đã làm việc và chúng tôi thực hiện nó, vâng. Nó mất khoảng hai tháng.

D: Bạn đã sống ở đâu trong khi nó đang được xây dựng?

K: Với một số người trong thị trấn. ... Thật tốt khi có thể làm việc với một cái gì đó và cho thấy một cái gì đó đang tiến triển.

D: Bạn đã nói với tôi trước khi bạn có hai con trai. Họ sống với bạn à?

K: Vâng. Họ giúp tôi với công việc mà tôi làm. Đồ gốm và công việc trên đất. Chúng tôi chủ yếu nuôi những gì chúng tôi ăn và họ giúp với điều đó.

Tôi hỏi về những cái tên. Anh ta nói tên vợ anh ta là Demadosan. Tên con trai lớn của ông là Karatisa (phiên âm), mà ông nói có nghĩa là "Niềm vui trong niềm vui của tôi." Cậu út là Nae (phiên âm). Tôi luôn nghe nói rằng tên của người Nhật có một ý nghĩa, vì vậy tôi đã hỏi tên riêng của anh ấy có nghĩa là gì. Lần này anh ấy làm tôi ngạc nhiên khi đặt cho tôi một cái tên khác so với trước đây.

K: Chà, cái nào? Họ của tôi hay tên của tôi?

Tôi không biết có hai cái. Anh dừng lại như thể để nghĩ về chúng. Trong hồi quy thôi miên, nếu thường xuất hiện rằng đối tượng đang cố gắng dịch sang tiếng Anh, như thể tiềm thức của họ nghĩ rằng đây là một yêu cầu.

D: Bạn nói một là một họ?

K: Tên của bố mẹ tôi, vâng. Suragami. Những gì bạn sẽ coi là họ. Nogorigatu là của tôi ... những gì bạn sẽ gọi một cái tên nhất định.

D: Bạn có biết những cái tên đó có nghĩa là gì không?

K: Tôi đã từng. Tất cả các tên đều có ý nghĩa. Nhưng trong một số trường hợp, tên đã được đặt quá lâu nên đôi khi không còn nhớ nữa.

D: Bạn có đi theo họ của bạn, như bạn gọi nó?

K: Nếu ai đó gọi tôi, họ sẽ gọi tôi là Mister Suragami. Nhưng nếu ai đó là bạn của tôi, họ sẽ gọi tôi là Nogorigatu.

D: Tôi hiểu rồi. Một người lạ sẽ sử dụng họ và một người bạn sẽ sử dụng họ.

Anh ấy đã cho tôi biết tên của anh ấy từ cuộc gặp đầu tiên của chúng tôi. Rõ ràng anh ấy coi tôi là bạn của anh ấy.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 10: Cuộc chiến cận kề

CHÚNG TÔI ĐÃ XÁC ĐỊNH rằng ký ức hồi sinh của Katie là chính xác. Cô ấy thực sự đã sống một cuộc sống như một người đàn ông ở Nhật Bản. Hiện vẫn chưa rõ bằng cách nào mà anh ta có mặt ở Hiroshima vào thời điểm vụ nổ xảy ra. Cô chắc chắn ông đã chết ở đó vì bom thay vì bụi phóng xạ bức xạ có thể tại trạng trại của ông 20 dặm về phía nam. Anh ta định kỳ đến đó để bán đồ của mình ở chợ, và tôi cho rằng đây là thứ đã đưa “nạn nhân vào hiện trường vụ án”, có thể nói như vậy. Có lẽ anh ấy đã đến sai chỗ, sai thời điểm.

Khi thiết lập sự hiện diện của cô ấy ở Nhật Bản, tôi đã cẩn thận tránh những năm chiến tranh, chỉ đưa Katie trở về thời kỳ “an toàn” – thời thơ ấu, cuộc hôn nhân của Nogorigatu và những năm qua những năm 1930. Sau nhiều phiên họp, tôi nghĩ rằng cuối cùng chúng tôi đã sẵn sàng bước vào những năm chiến tranh, bắt đầu bằng cuộc tấn công lén lút của Nhật Bản vào Trân Châu Cảng, ngày 7 tháng 12 năm 1941. Tôi vẫn sẽ tránh xa cái năm chết chóc 1945. Tôi đếm cô ấy trở lại 1942. Cô ấy nói rằng đó là mùa xuân và họ đang ở trên cánh đồng, xem guồng quay của nước. Trong một buổi học trước đó, cô ấy đã nói đến một cổng nước. Tôi nghĩ đây là hai cái tên cho cùng một thứ, nhưng tôi thấy chúng là hai thứ khác nhau được sử dụng để kiểm soát nước.

D: Bạn sử dụng guồng nước để làm gì?

K: Nó điều tiết dòng nước từ suối vào ruộng lúa, và chúng tôi đang để nước dâng lên. Chúng ta có những con mương được đào, và khi chúng ta vận nó, nó sẽ cho nước vào nhiều hơn hoặc ít hơn. Khi nó sâu khoảng trên mắt cá chân một chút, nếu nó bao phủ tất cả mọi thứ, đó là đủ nước.

D: Bạn có tiếp tục đổ thêm nước khi nó bay hơi không?

K: Vâng. Nó giữ lại những thứ mà chúng ta không muốn phát triển ra khỏi nó. Chỉ lúa mới mọc trên ruộng có nước.

D: Có nước trong ruộng khi bạn đang cấy lúa không?

K: Không, bạn rút nó ra. Để khô một thời gian, bạn xới đất rồi trồng cây. Bạn để cho nó phát triển một chút, và sau đó cho ngập ruộng. Nó chỉ làm cho nó dễ dàng hơn, bạn không phải nhổ cỏ hoặc bất cứ điều gì khác.

D: Bạn có phải đi vào lĩnh vực này trong khi nó đang phát triển không?

K: Vâng. Để kiểm tra và chắc chắn rằng không có thứ gì xâm nhập và ăn thực vật. Động vật đi cùng, những thứ như vậy. Và để xem nó phát triển như thế nào. Thêm vào đó bạn phải bón phân cho cây. Nước rửa trôi rất nhiều thứ.

D: Bạn dùng phân bón để làm gì?

K: Thường là phân động vật.

D: Bạn làm gì khi bạn chuẩn bị thu hoạch lúa?

K: Sau đó bạn vớt ra để ráo nước rồi bạn thu hoạch về phơi khô rồi đóng vỏ và cất đi.

D: Có khó để đóng tàu không?

K: Chúng tôi sử dụng nĩa và ném nó lên, và nó thổi bay.

Đây rõ ràng là thân tàu hoặc vỏ bọc. Tôi nghĩ có lẽ có một số loại máy sẽ làm được điều đó.

D: Nghe có vẻ như là một công việc khó khăn?

K: Có, nhưng nó tốt.

Tôi tin rằng chỉ ai đó đã thực sự trồng và thu hoạch lúa mới giải thích được điều đó theo cách này. Nogorigatu đang nói từ kinh nghiệm. Ông cho biết các con trai của ông đã ở cùng ông giúp ông vượt lũ trên các cánh đồng.

K: Con trai số một của tôi, nó ... (Katie cười tươi). Anh ấy được gọi là "nỗi đau của tôi." (Tôi cười.) Anh ấy là người luôn tranh cãi với tôi. Anh ấy nhìn mọi thứ theo cách hiện đại. Anh ấy luôn nói, chúng ta hãy làm theo cách của anh ấy vì nó tốt hơn. Và rằng những cách cũ là sai. Anh ấy nói tôi là một ông già và không còn biết suy nghĩ của mình nữa.

Rõ ràng trẻ em luôn chống lại những mong muốn và phong tục của cha mẹ chúng, bất kể chúng sống ở đâu hay trong khoảng thời gian nào. Tôi hỏi anh ấy cảm thấy thế nào về nhận xét của con trai mình.

K: Tôi biết rằng tôi biết bản thân mình, và tôi biết rằng đó là cách của những người trẻ.

D: Còn con trai nhỏ của bạn thì sao? Anh ấy cũng tranh luận với bạn?

K: Không, anh ấy im lặng. Anh ấy là một người biết lắng nghe. Anh ấy ngồi lại và anh ấy lắng nghe và anh ấy quan sát.

D: Vì vậy, bạn không có nhiều vấn đề với anh ta. Con trai lớn của bạn muốn thay đổi mọi thứ như thế nào?

K: Anh ấy nghĩ rằng cuộc sống xa xứ là lỗi thời, và anh ấy muốn chuyển đến Hiroshima. Anh ấy cho rằng cách chăm sóc bản thân chỉ là sai lầm. Và rằng chúng ta không nên bỏ qua những gì diễn ra xung quanh chúng ta.

D: Bạn cảm thấy thế nào về điều đó?

K: Nếu anh ấy phải đi, anh ấy sẽ làm, nhưng tôi sẽ ở lại. Tôi không thích thành phố. Mọi người di chuyển quá nhanh. Họ đang quên quan tâm đến người khác.

D: Bạn vẫn đi chợ ở Hiroshima chứ?

K: Ngày càng ít lần.

D: Bạn vẫn làm đồ gốm của bạn chứ?

K: Vâng, và tôi bán nó ở đây và ở đó. Tôi làm.

D: Bạn có cần tiền không?

K: Không, tôi khá giả. Tôi bằng lòng.

D: Vì vậy, bạn không cần phải đến Hiroshima trừ khi bạn muốn.

K: Ngày càng ít đi. Có quá nhiều thứ khác. Mọi người đều tham gia vào ... mọi thứ đang diễn ra.

Tôi cố tình tránh đề cập đến cuộc chiến đã bắt đầu vào mùa đông. Tôi muốn anh ấy kể câu chuyện cho tôi theo quan điểm của riêng anh ấy.

D: Ý bạn là gì?

K: (Thở dài) Họ luôn nói về việc chúng ta đã trở thành một quốc gia vĩ đại như thế nào và rằng chúng ta phải chứng minh điều này. Có một sự thay đổi lớn xảy ra gần đây trong chính phủ. Có hai phe phái. Một bên cho rằng chúng ta nên trở nên rất, rất mạnh.

Và phía bên kia nghĩ, như tôi nghĩ, rằng chúng ta nên tiếp tục như những gì chúng ta luôn làm, giữ cho riêng mình và chỉ sống cuộc sống của chúng ta. Nhưng mặt khác đang phát triển mạnh mẽ. Họ có nhiều người có tầm ảnh hưởng. Và, tôi không biết, nghe có vẻ hơi điên rồ đối với tôi. Tôi đã hạnh phúc theo cách của chúng tôi.

D: Bạn đã bao giờ nghe nói về Hoa Kỳ chưa?

K: Vâng. Đó là một chặng đường dài. Tôi biết ở đây có nhiều người không thích họ, nhưng họ ở xa.

D: Bạn có nghĩ sẽ có bất kỳ rắc rối nào giữa hai quốc gia không?

K: Ai biết được? Tính cách nóng nảy nguội đi hoặc họ có thể nổi lên. Không có gì là chắc chắn.

Rõ ràng là Nogorigatu không hề biết rằng đất nước của mình đang có chiến tranh. Với các mạng tin tức đại chúng hiện đại liên tục tấn công chúng ta về các vấn đề của thế giới, điều này có thể khó hiểu. Nhưng điều đó hoàn toàn có thể xảy ra, nếu anh đã bị cô lập trong trang trại của mình suốt mùa đông và không đến Hiroshima hoặc ngôi làng gần nhất trong vài tháng. Trong trạng thái thức dậy bình thường, Katie biết khi nào cuộc chiến bắt đầu. Vì vậy, cô ấy đang kìm nén những kiến thức có sẵn trong tâm trí tỉnh táo của mình. Đây là bằng chứng về sự đồng nhất hoàn toàn của cô với nhân cách khác.

D: Bạn có biết radio là gì không?

K: Vâng, có một cái trong thị trấn.

D: Bạn có nhận được bất kỳ tin tức nào về thế giới nơi bạn sống không?

K: Một số. Không nhiều. Chủ yếu là tôi có xu hướng bỏ qua nó. Tôi sống cuộc đời của chính tôi. Tại sao tôi phải lo lắng về thế giới? Nó không lo lắng về tôi.

D: (Tôi đã phải cười.) Đúng vậy. Vì vậy, bạn chỉ quan tâm đến cuộc sống của bạn trong trang trại của bạn. Vợ bạn cảm thấy thế nào về việc cậu con trai số một của mình muốn chuyển đến thành phố và thay đổi mọi thứ?

K: Ai biết được? Cô ấy nói rất ít. Cô ấy chỉ lắng nghe và mỉm cười rất nhiều.

D: Vì vậy, cô ấy không bày tỏ ý kiến của mình. Các con trai của bạn có gia đình không?

K: Cái cũ nhất thì có. Người út, ông không có con.

D: Vợ họ nói gì về việc chuyển nhà?

K: Đó là chỗ của vợ đừng nói gì cả. Cô ấy chỉ đi cùng với chồng mình. Họ là những cô gái tốt.

D: Có vẻ như phụ nữ không có bất kỳ ý kiến nào. Người đàn ông đưa ra quyết định trong nhà?

K: Bản chất của đàn ông là chiếm ưu thế.

D: Nhưng bạn cảm thấy không có lý do gì để rời khỏi trang trại?

K: Không xa như tôi lo ngại. Con trai tôi nói rằng đó chỉ là bởi vì tôi đang già đi và điên rồ. Với tuổi tác đi kèm với sự khôn ngoan, không nhất thiết phải là sự già yếu.

D: Con trai bạn rất già?

K: Không. Anh ấy 39 tuổi.

D: Nhưng anh ấy nghĩ rằng anh ấy biết nhiều hơn bạn. Nếu anh ấy chuyển đến Hiroshima, anh ấy sẽ làm gì để kiếm sống?

K: Có thể là làm việc ở một trong các nhà máy.

D: Anh ấy đã được đào tạo cho loại điều đó chưa?

K: Chỉ là người học việc của tôi, và những gì anh ấy đã làm trong lĩnh vực này. Có rất nhiều người trong số họ sẵn sàng đào tạo. Đây là những gì anh ấy đang nói với tôi. Họ cần công nhân.

D: Họ sẽ học nghề gì?

K: Chủ yếu là làm việc với việc sắp xếp mọi thứ lại với nhau. Tôi không chắc.

D: Đó có phải là những gì họ làm trong các nhà máy không?

K: Ai biết được? Nhiều khí bắn thoát ra ngoài.

D: (Tôi cười.) Bạn đã bao giờ vào bên trong một trong số chúng chưa?

K: Không. Tôi không muốn.

D: Có con trai của bạn? Anh ấy dường như biết về nó.

K: Anh ấy nói là không, nhưng đôi khi tôi tự hỏi.

D: Đó sẽ là một cuộc sống rất khác, phải không?

K: Với tôi nghe có vẻ như là một điều điên rồ. Một khi con người rời xa đất liền, anh ta sẽ tự tạo ra đủ thứ rắc rối cho mình. Người ta sẽ nghĩ rằng anh ấy sẽ

khao khát sự tự do trong bầu không khí trong lành và có thể nhìn thấy bầu trời trên đầu một người khi anh ấy làm việc.

D: Có lẽ họ đã hứa với anh ấy rất nhiều tiền.

K: Và vì điều này, anh ta sẽ bán linh hồn của mình?

Nghe có vẻ giống như cuộc tranh cãi lâu đời vẫn đang diễn ra giữa cha mẹ và con cái, khi họ cố gắng thoát khỏi khuôn mẫu đã định sẵn trong cuộc sống của mình.

D: Vì vậy, đây là những gì bạn tranh luận về. Nhưng như bạn đã nói, dù thế nào thì anh ấy cũng có thể sẽ làm theo ý mình.

K: Không thể tránh khỏi.

D: Còn cháu của bạn thì sao?

Katie luôn mỉm cười khi nhắc đến các cháu. Rõ ràng là Nogorigatu có tình cảm sâu sắc với họ.

K: Chúng giống như những con vật trong lồng. Trẻ em có nghĩa là lớn lên tự do, không phải trong một số căn phòng nhỏ, hẹp. Chúng cần ánh nắng mặt trời và không khí trong lành.

D: Họ có đi học không?

K: Vâng, trong làng. Họ đang dạy tất cả chúng đọc, viết.

D: Đó là loại trường học? Một trường học của nhà thờ hoặc ...

K: (Bị gián đoạn) Không, nó là một trong những tiểu bang.

Đúng là vào thời điểm này các trường học đã được kiểm soát bởi chính phủ. Điều này cho phép tất cả mọi người được dạy, thay vì chỉ một số ít được đặc quyền. Gia đình không biết gì về việc đất nước của họ đang chìm trong cuộc chiến chống lại kẻ thù hùng mạnh. Họ vướng vào những vấn đề cá nhân của riêng họ và anh ấy ghen tuông bảo vệ sự riêng tư của mình. Tất nhiên, chúng tôi cũng không biết chính phủ của họ đã tiết lộ bao nhiêu thông tin cho người dân Nhật Bản. Trong một phiên khác, khi quay trở lại thời kỳ mùa xuân năm 1943, Nogorigatu đang ngồi giữa những cái cây trên núi sau cánh đồng của mình.

Đây thường là nơi anh lui tới khi cảm thấy cần phải ở một mình và suy ngẫm về cuộc sống của mình. Anh ấy đã làm điều này từ khi còn là một đứa trẻ. Trong khung cảnh như vậy, anh thích chỉ yên lặng và ngắm nhìn các loài động vật và chim chóc. Tôi hỏi điều gì đang xảy ra trên đất nước của anh ấy vào thời điểm đó.

K: Có rất nhiều bất ổn và các vấn đề xã hội. Có ... ah ... các nhóm lớn ... nơi họ đưa những người đàn ông đi, và đào tạo họ để làm với vũ khí hoặc chiến tranh với vũ khí.

D: Tại sao họ làm điều đó?

K: Họ nói rằng Nhật Bản của chúng ta sẽ là một trong những quốc gia tuyệt vời trên thế giới. Mọi người sẽ ngưỡng mộ và tôn trọng chúng tôi nếu chúng tôi cho họ thấy sức mạnh của mình. Ai biết? Tôi không muốn chiến đấu, tôi nghĩ chúng ta nên giữ cho riêng mình. Trước giờ chúng ta chưa bao giờ cần ai khác ngoài chính mình. Tại sao chúng ta phải bận tâm với chúng bây giờ? Chúng tôi đang làm tốt. Chúng ta chỉ nên lo cho công việc kinh doanh của mình và đất đai của chính mình và gia đình của mình.

D: Các con trai của bạn có ở đó với bạn không?

K: Đôi khi. Con trai lớn của tôi, nó ... đôi khi nó ở đây, đôi khi nó vào thành phố và nó làm việc.

D: Anh ấy làm gì ở đó?

K: Làm việc trong một nhà máy nào đó. Anh ấy sẽ không cho chúng tôi biết anh ấy làm gì ở đó. Không thể hay không, tôi không biết. Anh ấy không nói về nó chút nào.

Anh ấy thích số tiền nó trả. Anh ấy dường như nghĩ rằng điều đó là quan trọng. Tôi không bao giờ hỏi về nó. Nó không phải là việc của tôi. Tôi có đất của tôi, công việc của tôi.

D: Anh ấy có bao giờ nói những gì anh ấy đã làm khi làm việc ở đó không?

K: Tôi không biết. Đó là một phần dành cho ... tôi nghĩ là một chiếc xe jeep hay gì đó. Tôi không chắc.

D: Anh ấy đã làm việc ở đó lâu chưa?

K: Sáu, bảy tháng, có thể lâu hơn một chút. Tôi không biết.

D: Còn gia đình anh ấy thì sao?

K: Hiện giờ họ ở với tôi và gia đình tôi, nhưng anh ấy muốn họ chuyển đến thành phố với anh ấy. Ngay sau đó anh ấy nói rằng anh ấy sẽ dành phần lớn thời gian của mình ở đó. (Haizz) Tôi không thích nó, nhưng đó là cuộc sống của anh ấy và tôi không thể sống vì anh ấy.

Đó là sự lựa chọn của anh ấy. Nếu tôi nói rằng tôi muốn anh ấy ở lại đây, thì anh ấy sẽ đi ra ngoài và làm điều hoàn toàn ngược lại, chỉ vì tôi nói đây là điều tôi muốn. Anh ta cứng đầu. Một con chim non phải thử đôi cánh của mình trước khi nó ổn định.

D: Bạn có bao nhiêu cháu?

K: Bây giờ tôi có ba. Họ rất yêu quý tôi. Tôi yêu họ rất nhiều.

D: Còn con trai nhỏ của bạn thì sao?

K: Anh ấy không có, chưa, không. Anh ấy quan tâm đến đất đai. Nó tốt.

D: Các cháu như phần thưởng.

K: Ồ, đôi khi. Đôi khi chúng là một thử nghiệm. Thời gian phát triển là rất quan trọng. Họ phải dạy bọn trẻ những giá trị và ước muốn những gì quan trọng trong cuộc sống.

D: Vâng, tôi đồng ý. Bạn vẫn còn làm việc tại đồ gốm của bạn?

K: Tôi dành một phần thời gian để làm việc đồng áng hoặc tôi đang cố gắng thu xếp mọi thứ lại với nhau, một số thứ thì bỏ đi.

D: Cho mùa đông?

K: Chỉ vì bất cứ điều gì có thể đến.

D: Bạn có bao giờ đến Hiroshima nữa để bán đồ gốm của mình không?

Tôi vẫn đang cố gắng hiểu làm thế nào mà anh ta đến đó vào thời điểm vụ đánh bom.

K: Đôi khi, nhưng không thường xuyên. Mọi thứ rất, rất căng thẳng. Mọi người đang tranh cãi về những vấn đề mà họ đang gặp phải. Một số người đồng ý với những gì đang diễn ra, và những người khác không đồng ý. Và những người nắm quyền đang cố gắng làm cho mọi người nghe theo quan điểm của họ. Và tôi chỉ không nghĩ rằng nó là đáng để bận tâm, tranh cãi quá nhiều. Tôi thích sự

bình yên của mình hơn. ... Họ nói rằng chúng ta phải tiến lên. Bạn không thể giữ đồng hồ lại. Nhưng tôi không nghĩ rằng xung đột là một cách để tiến lên phía trước. Tôi nghĩ đó là một cách để tụt lùi. Đó chỉ là ý kiến khiêm tốn của tôi. Mọi người đều được quyền đưa ra quan điểm của riêng mình. ... Các cuộc chiến tranh ở Nhật Bản đã khiến nó trở thành một đất nước bị chia cắt, và chúng tôi đã không học được nhiều điều từ chúng, từ quá khứ. Chúng ta không chú ý đầy đủ đến những xung đột nội tâm và căng thẳng với người khác đã gây ra.

D: Đất nước của bạn có chiến tranh trước đây không?

K: Đôi khi có vẻ như chúng ta luôn xảy ra chiến tranh. Hoặc với chính chúng ta hoặc với những người xung quanh chúng ta. . . những người muốn đất của chúng tôi và hòn đảo của chúng tôi. Đôi khi tôi nghĩ không có thứ gì gọi là bình yên. Tất cả chỉ là ảo tưởng. Luôn có những hòn đảo hòa bình. Con người và gia đình của anh ấy, có hòa bình ở đó, nhưng những người quyền lực hơn luôn muốn có nhiều quyền lực hơn, và do đó luôn có sóng gió và xung đột. Nếu bạn nhìn vào lịch sử của chúng tôi, bạn sẽ thấy đó là một lịch sử của bạo lực.

D: Các quốc gia khác luôn muốn tiếp quản?

K: Không chỉ các quốc gia khác, mà những người có quyền lực nhỏ cũng muốn có quyền lực lớn hơn. Mong muốn quyền lực sinh ra nhiều khát khao quyền lực hơn. Bạn càng có nhiều thì bạn càng muốn.

D: Rắc rối này đã làm bạn xúc động chưa?

K: Tôi đã không để nó. Tôi nhắm mắt làm theo những điều mà tôi có lẽ không nên, và có lẽ nó sai. Nhưng tôi sống sự tồn tại của mình như tôi muốn. Tôi không có ham muốn xung đột nên tôi có xu hướng quay đầu sang hướng khác. Điều nào không thực sự tốt, bởi vì bất kể chúng ta mong muốn hay sẽ đi đến đâu, nó vẫn luôn ở đó sẵn sàng len lỏi vào chúng ta.

Không đề cập trực tiếp, anh ta dường như suy luận rằng đất nước đang có chiến tranh. Bằng cách không nhận ra nó, anh ta đang cố gắng trở thành một người theo chủ nghĩa cô lập. Bằng cách giả vờ rằng không tồn tại, có lẽ nó sẽ không làm phiền anh ta. Như anh đã từng nói, “Tôi để thế giới một mình, và thế giới để tôi yên.” Nhưng anh sắp thấy rằng nó sẽ không để anh yên. Thế giới của anh, thế giới mà anh biết, sắp ập xuống anh.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 11: Chiến tranh đến với con người hòa bình

TRONG PHẦN CUỐI CÙNG, Nogorigatu dường như nhận thức được rằng có một điều gì đó khác lạ đang xảy ra trong nước, nhưng đã không bị ảnh hưởng bởi nó. Nếu tâm trí tỉnh táo của Katie ảnh hưởng đến tài khoản này, cô ấy đã không mơ hồ như vậy. Như tôi đã biết, cô ấy biết một số lịch sử của những năm chiến tranh đó. Tôi có thể đã biết nhiều hơn kể từ khi tôi lớn lên trong thời gian đó, nhưng rõ ràng là cô ấy cũng không khai thác tiềm thức của tôi. Tôi nghi ngờ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi Nogorigatu ngừng trở thành một người theo chủ nghĩa cô lập thụ động, vì vậy tôi chuyển anh ta sau đó vào năm 1943, nơi tôi phát hiện anh ta đang đào bới sau nhà mình.

K: Chúng tôi đang bảo vệ những thứ của mình. Nhiều người lạ và binh lính đi qua và họ lấy những gì họ muốn. Vì vậy, chúng tôi đang che giấu mọi thứ.

D: Vật có giá trị của bạn?

K: Vâng, một số đồ trang sức, một số chậu và thức ăn của tôi.

D: Tại sao họ làm điều này?

K: Bởi vì họ nắm quyền và họ là những người lính. Khi họ đến, họ lấy tất cả các vật dụng mà họ nghĩ rằng họ cần và họ không để lại cho chúng tôi nhiều.

D: Bạn cảm thấy thế nào về điều này?

K: Rất tức giận. Họ bắt bò và dê của chúng tôi và phá hủy các cánh đồng. Đó là một con đường tắt. Họ diễu hành ngay qua họ, và sau đó họ cười.

D: Không có gì bạn có thể làm với nó?

K: Tôi có thể làm gì? Tôi là một ông già và họ rất nhiều.

D: Các con trai của bạn vẫn ở đó chứ?

K: (Đáng buồn) Không. Họ đã đi ... bị bắt đi.

D: Nói cho tôi biết ý của bạn.

K: Họ đã được làm lính. . . cho triều đại huy hoàng của Nhật Bản. (Anh ấy gần như phun ra từ cuối cùng.)

D: Khi nào điều này xảy ra?

K: Vài tháng trước. Họ đến và họ dừng xe tải, và nói rằng họ đã được ... thảo. (Rõ ràng là anh ấy rất khó chịu.) Và ... họ đưa họ vào quân đội. Và nói rằng họ sẽ chiến đấu vì sự nghiệp của đất nước chúng ta. Một số điều vô nghĩa như vậy. Ai biết họ đi đâu. Một nơi nào đó ngoài Thái Bình Dương?

D: Các con trai của bạn cảm thấy thế nào về điều này?

K: Họ không muốn rời bỏ nhà cửa và gia đình của họ, nhưng họ không có lựa chọn nào khác.

D: Bạn đã nghe họ nói chưa?

K: Không. Họ không được phép viết thư về nhà hoặc thăm viếng như thế này.

D: Khi tôi nói chuyện với bạn trước đây, bạn nói con trai lớn của bạn muốn sống ở Hiroshima và làm việc trong nhà máy. Anh ta đã bao giờ làm điều đó?

K: Trong một thời gian, nhưng anh ấy học được rằng mọi thứ không dễ dàng như những gì họ nói. Anh ấy muốn quay lại.

D: Vậy thì bạn đã đúng khi không muốn anh ấy đi.

K: Vâng. . . nhưng nó không quan trọng bây giờ. Anh ta trở lại trang trại một thời gian, và sau đó anh ta bị bắt đi.

D: Tại sao những người lính ở đó? Điều gì đang xảy ra trong nước?

K: Họ đang ngăn những người được gọi là "bất đồng chính kiến" nổi loạn chống lại những gì đang diễn ra. Họ muốn cho mọi người thấy rằng chúng tôi có sức mạnh tuyệt vời. Và họ sẽ khiến mọi người tin vào những gì họ nói bằng cách nói với họ như vậy.

D: Ý bạn là những người ở Nhật Bản của bạn?

K: Vâng. Không phải ai cũng đồng ý với những gì đang diễn ra.

D: Chuyện gì đang xảy ra vậy?

K: Chúng tôi đang có chiến tranh. (Giọng của Katie như thể Nogorigatu đang bị đau.)

D: Oh? Bạn đang chiến tranh với ai?

K: Chúng tôi đang chiến tranh với Nga ... và Hoa Kỳ. Họ đã nói rằng chúng tôi đang chiến đấu ... à, họ đã hình thành thứ mà họ gọi là ... lòng trung thành (khó tìm từ) với Đức – chúng tôi chiến đấu với họ. Tôi không chắc. Có nói chuyện. Tôi không biết, tôi không nghe. (Thở dài) Thật là chán nản.

D: Tại sao họ tham chiến? Bạn có biết điều gì đã xảy ra không?

K: (Thở dài) Một vị tướng nào đó muốn thể hiện sự vượt trội của mình so với người Mỹ và ông ta đã nghĩ ra một kế hoạch. Và họ đã phá hủy một căn cứ của Mỹ ở Thái Bình Dương. Và ông ấy nói rằng điều này có nghĩa là chúng ta sẽ thắng trong cuộc chiến bởi vì người Mỹ không còn giỏi trong chiến tranh nữa và họ rất yếu. Và chúng tôi sẽ cho họ thấy chúng tôi mạnh mẽ. Đó là một cuộc chiến tranh giành quyền lực. Những người nói chuyện với Nhật hoàng, họ đã thuyết phục ông ấy rằng Nhật Bản cần phải trở thành một cường quốc, và họ muốn có nhiều quyền lực hơn cho nhiều người hơn. Vì vậy, họ chiến đấu với những người khác để đạt được sức mạnh mà họ cần.

D: Bạn nghĩ gì khi nghe về điều này?

K: (Thở dài) Tôi nghĩ đến tất cả những cái chết và sự hủy diệt. Không có lý do gì để giết người khác để đạt được những điều mà bạn mong muốn. Nó có thể giành được gì cho bạn khi bạn giết người khác để giành được thứ gì đó cho mình? Có gì thú vị hay tốt từ điều này? Không có chiến tranh là tốt. Không ai thắng bao giờ. (Anh ấy lại có vẻ rất buồn.) Tôi khóc cho Nippon. Cô ấy sa ngã, cô ấy đang mất đi sự uy nghiêm của mình.

D: Bạn biết đấy, tôi đã luôn nghĩ về Nippon như một đất nước hiền hòa, thanh bình. Có vẻ lạ là họ có thể làm một điều như vậy.

K: Nhưng mọi người, họ không yên bình. Chúng ta luôn có chiến tranh. Không ai hạnh phúc trừ khi họ nắm quyền, và đây là cách họ thể hiện mình trong quyền lực – sự thống trị của những người yếu hơn họ hoặc những người không đồng ý với những gì họ nói.

D: Nhưng Nippon là một đất nước nhỏ so với thế giới, họ có thực sự nghĩ rằng họ có thể làm được điều gì đó như thế này không?

K: Họ kiêu ngạo. Họ nghĩ rằng họ sẽ giảm rất nhiều.

D: Bạn nghĩ quyết định làm những việc này đến từ tướng lĩnh hay từ những người cao hơn?

K: Chà, họ đã có một tập hợp ... hội đồng, và họ quyết định rằng họ không thích bị hạ thấp bởi phần còn lại của thế giới. Họ quyết định sẽ cho cả thế giới thấy rằng họ vượt trội về chiến tranh và kỹ năng và chỉ là sự dũng cảm nói chung, tôi đoán vậy.

D: Có vẻ là một cách kỳ quặc để thể hiện nó.

K: Họ đã quyết tâm không để mất mặt. Bây giờ họ đã bắt đầu trên con đường này, họ phải tiếp tục. Họ. . . khi có vấn đề ở đây, họ phải đổ lỗi cho người khác. Và bằng cách này, họ lấy đi lỗi lầm của chính mình, và đặt nó ở một nơi khác và nói rằng đó là lỗi của họ. Nó mang lại cho họ cảm giác "Chúng ta có thể đoàn kết mọi người trong sự nghiệp vĩ đại này, và họ sẽ quên đi những vấn đề của chính mình." Điều này không tốt.

Rõ ràng chiến lược này không hoạt động tốt, nếu họ phải đồn trú binh lính của mình trong dân chúng để dẹp loạn. Cuộc chiến chắc hẳn không được lòng người bình dân.

D: Vì vậy, họ cảm thấy họ không thể rút lui. Họ có một đội quân lớn để bắt đầu?

K: Không lớn lắm. Umm, tôi không biết là bao nhiêu. Bây giờ họ đang tích lũy một-không-quân-một lực lượng không quân, trong đó họ tuyển dụng, (chế nhạo) umm ... tuyển người. (Anh ấy dường như không nghĩ nhiều về phương

pháp của họ.) Trong đó họ thực hiện các nhiệm vụ kamikaze và họ được cho là những người ban phước. Tôi nghĩ họ điên một chút, có thể hơn điên một chút.

D: Cách bạn nói “tuyển dụng”, bạn không nghĩ rằng những người đàn ông muốn đi?

K: Không. Phần lớn là ... họ bắt những người đàn ông trẻ không thực sự có nhiều mục đích trong cuộc sống và thuyết phục họ rằng đây là mục đích vinh quang. Và họ đủ trẻ và đủ dại dột để tin chúng. Đó là không có sự lựa chọn.

D: Bạn đã nói nhiệm vụ “kamikaze”. Đó là gì?

K: Đó là nơi họ đi và họ không bao giờ trở lại – “cơn gió thần thánh.” Những gì họ nói là ý muốn của ông trời. Đó là lý do tại sao họ gọi nó là “gió thần”.

Tôi chưa nghe định nghĩa này, nhưng nghiên cứu của tôi về lịch sử Nhật Bản tiết lộ rằng, vào năm 1281, Hốt Tất Liệt đã phát động một đội quân khổng lồ chống lại đảo quốc để trả đũa cho việc chặt đầu các sứ thần của họ. Các con tàu đã bị đắm bởi một cơn bão nghiêm trọng. Người Nhật gọi cơn bão đã cứu họ là “kamikaze” (gió thần). Trong chiến tranh, họ đã gọi các phi đội cảm tử bằng cùng một cái tên. Tôi biết từ nhưng không biết định nghĩa.

D: Bạn đã nói rằng họ không bao giờ trở lại. Bạn có biết điều gì sẽ xảy ra khi họ thực hiện những nhiệm vụ đó không?

Tôi tự hỏi liệu anh ta có biết đó là những phi vụ tự sát trong đó viên phi công cố tình đâm máy bay của anh ta vào tàu không.

K: Họ chết.

D: Bạn sẽ nghĩ rằng họ sẽ không muốn làm điều đó.

K: Ai biết được những gì họ đã lấp đầy tâm trí của họ? Những hy vọng nào về thiên đường? Làm sao ai đó có thể hứa một điều gì đó mà bản thân họ chưa từng thấy?

Khái niệm này vẫn đang được sử dụng ở nhiều nơi trên thế giới ngày nay. Một số chiến binh thuộc phe Hồi giáo đang dạy những kẻ khủng bố của họ rằng chết vì "chính nghĩa" sẽ ngay lập tức đưa chúng vào thiên đường sau khi chết.

D: Những điều này có phải là một phần của tôn giáo của đất nước bạn không?

K: Một phần nào đó. Nhưng họ đã làm cong nó, để nó có phương pháp xử lý riêng của họ.

D: Nói cách khác, họ đã bóp méo niềm tin tôn giáo và khiến những người đàn ông trẻ tuổi này tin vào những điều này?

K: Vâng, và cả cha mẹ của họ nữa. Tôi đã từng chứng kiến những bà mẹ vừa đi vừa thắt lưng cho con trai, vừa đi vừa cầu nguyện. Chỉ là những bà già; họ cảm thấy họ phải được an ủi. Họ cảm thấy như thể một phần của họ đang đi cùng con mình, và họ sẽ phải cảm thấy tốt hơn.

Tôi phát hiện ra rằng thực sự có một thứ gọi là thắt lưng cầu nguyện hay thắt lưng "ngàn khâu". Mọi người sẽ yêu cầu những người qua đường khâu các mũi vào thắt lưng. Những mũi khâu này tượng trưng cho những lời cầu nguyện. Khi đường khâu thứ một nghìn được hoàn thành, chiếc thắt lưng, một tấm vải trắng buộc quanh đầu, được gửi cho một người đàn ông ở mặt trận chiến đấu. Điều này được thực hiện với niềm tin rằng nó sẽ được bảo vệ trước đạn của kẻ thù. Những điều này có thể được nhìn thấy ngày nay trong các bộ phim.

D: Vì vậy, những người lính đã đến với xe tải và bắt cả hai con trai của bạn. Bây giờ ai còn lại ở đó với bạn trong trang trại?

K: Chỉ vợ tôi và tôi.

D: Chuyện gì đã xảy ra với những đứa cháu?

K: Họ ở với mẹ của họ trong thành phố. Họ cảm thấy rằng ở đó an toàn hơn ở đây. Họ đang bắt họ (những người phụ nữ) làm việc trong các nhà máy, và họ có thể tồn tại và có thức ăn theo cách đó.

D: Họ sẽ không có thức ăn nếu họ ở lại với bạn?

K: Có, nhưng điều này không được phép. Họ cần những người làm việc trong nhà máy của họ và nếu họ đã lấy tất cả đàn ông, thì chỉ có phụ nữ. Và ai còn quan tâm đến một người đàn ông già nua như tôi?

D: Vậy thì phụ nữ thực sự không muốn đi làm trong các nhà máy?

K: Không. Nhưng nếu bạn không làm việc, bạn sẽ không ăn. Với mùa màng bị phá hủy, không thể ăn nhiều ở đây. Nhưng chúng tôi sẽ quản lý. Chúng tôi sẽ tìm ra một cách.

D: Họ đã đến và đưa họ đi?

K: (Một cách mỉa mai) Họ cho họ thấy rằng đây là cách có thể chấp nhận được và sau đó giúp họ di chuyển.

D: Sau đó họ không cho họ bất kỳ sự lựa chọn nào. Họ đang làm việc trong cùng một loại nhà máy mà con trai lớn của bạn đã làm việc?

K: Tôi không biết. Họ sẽ không nói với tôi. Họ sẽ không cho phép họ viết thư cho chúng tôi. Họ nói chỉ để chính phủ biết.

D: Bạn có giao tiếp với họ không?

K: Rất không thường xuyên. Đôi khi họ xoay sở để nhận được tin rằng họ đang làm tốt, nhưng điều đó rất khó.

Một ví dụ khác về việc ngừng giao tiếp. Người bình thường chắc hẳn biết rất ít.

D: Ai chăm sóc bọn trẻ?

K: Họ có một trung tâm mà họ đưa họ đi. Đó là ở nhà máy, và họ quan sát chúng.

D: Tôi hiểu rồi. Họ chăm sóc trẻ em để phụ nữ có thể làm việc trong nhà máy. Có phải hầu hết những người đàn ông trong quân đội?

K: Nếu họ đủ trẻ, có.

D: Điều đó không để lại nhiều người chăm sóc cho mùa màng. Làm thế nào họ mong đợi để nuôi sống đất nước và quân đội?

K: Ai biết được? Họ sẽ sống bằng những gì họ đã tích trữ và sau đó họ sẽ chết đói.

D: Họ không nghĩ xa lắm.

K: Họ nghĩ rằng họ sẽ thắng cuộc chiến này và nó sẽ kết thúc, và họ sẽ không gặp vấn đề gì.

D: Bạn nói quân đội, những người lính đi qua nơi bạn sống là để giữ cho mọi người trong hàng?

K: Vâng, và thể hiện sức mạnh. Để không ai mở miệng nói rằng điều này là sai, hoặc khiến người ta phải suy nghĩ về nó.

D: Vì vậy, bạn nghĩ rằng mọi người nói chung không đồng ý với những gì đang xảy ra?

K: Tại sao mọi người lại muốn bị tiêu diệt? Người dân không gây chiến. Đó là những người ở những nơi có quyền lực, những người mong muốn có nhiều quyền lực hơn.

Đây là những người gây ra chiến tranh. Nhưng những gì chúng ta có thể làm gì? Nó không phải là một cái gì đó mà bất cứ ai nói về. Nếu họ bước ra và nói bất cứ điều gì, người này biến mất hoặc bị giết ngay lập tức hoặc ... bạn không nói chuyện! Tất cả mọi người đều đồng ý rằng mọi thứ không tốt, nhưng chúng tôi không có quyền lực-không phải tai của Hoàng đế để có thể thay đổi mọi thứ.

D: Bạn đã thấy bất kỳ ví dụ nào về bất cứ điều gì xảy ra nếu ai đó lên tiếng chưa?

K: Họ sẽ giết họ.

D: Người của họ? Điều đó có vẻ hơi quyết liệt.

K: Khi có chiến tranh, người ta phải có một mặt trận thống nhất để hiện diện. Nếu có ai đó đang phá hoại mặt trận này, họ cảm thấy mình phải bị loại bỏ. (Tôi hỏi một ví dụ.) Có một người đàn ông trong làng. Họ nói rằng anh ta đã bị bắt trộm. Tôi biết anh ấy. Người đàn ông này sẽ không bao giờ ăn cắp. Anh ấy sẽ chết đói trước. Tôi biết rằng anh ta đã bị bắt quả tang nói xấu về những người nắm quyền. Và họ đưa anh ta ra ngoài và treo cổ anh ta.

D: Có ai nói gì trong việc bào chữa cho anh ấy không?

K: Không ai dám cả. Bởi vì tất cả họ đều biết sự thật, tại sao anh ta lại bị treo cổ.

D: Đây có phải là những mệnh lệnh mà những người lính có?

K: Ai biết được? Không ai nhìn thấy các đơn đặt hàng ngoài họ, nếu có bất kỳ đơn đặt hàng nào.

D: Bạn có nghĩ rằng họ nghĩ về những điều này một mình không?

K: Có lẽ. Ai biết? Một khi bạn có thể thể hiện được sức mạnh và nếu bạn đủ sức kéo mọi người xuống, bạn sẽ không phải lo lắng về việc đối phó với nó một lần nữa. Đó là lý do tại sao họ đã sử dụng điều này làm ví dụ.

D: Làm gương về một người nào đó và điều đó khiến những người khác sợ hãi. Bạn có cách nào để tự vệ trong trại không?

K: Thanh kiếm của ông cố tôi, nhưng đó là tất cả. Không có súng. Tất cả chúng đều đã biến mất. Đó là trong danh sách những thứ sẽ bị tịch thu. Họ nói rằng không ai là dân thường đáng tin cậy với súng.

D: Họ đã lấy đi sự bảo vệ của bạn.

K: Nhưng họ nói rằng họ là người bảo vệ, vậy tại sao chúng ta phải lo lắng. Khi đó là chúng, chúng ta phải bảo vệ mình khỏi.

D: Còn gì nữa trong danh sách những thứ họ cần lấy từ mọi người?

K: Bất cứ cửa hàng thực phẩm nào mà họ có thể đặt tay vào đủ dễ dàng, họ có thể mang theo bên mình, họ đều lấy. Những thứ như cá muối và gạo, những thứ sẽ giữ lại.

D: Bạn nghĩ họ sẽ làm gì với dê và bò của bạn?

K: Có thể giết chúng và sử dụng chúng làm thực phẩm. Bây giờ chúng tôi không có cách nào để cày ngoại trừ bằng tay và tôi đã quá già. Nhưng họ không quan tâm đến điều này.

Họ không làm công việc. Đó là một phần của sự điên rồ đang trải qua. Mỗi khi chúng ta bắt đầu phát triển mọi thứ, điều gì đó sẽ xảy ra. Hoặc là lính chạy qua đồng hoặc không có gì để trồng, nên nó không tốt.

D: Họ có một trại gần đây không?

K: Một số dăm họ có những gì họ gọi là trụ sở chính của họ -a loạt các túp lều bằng gỗ mà họ ném nhau. Nó ở phía trên thị trấn để họ có thể xem nó.

D: Sau đó, tôi đoán bạn nhìn thấy những người lính thỉnh thoảng.

K: Hy vọng rằng tôi nhìn thấy họ trước, và sau đó họ sẽ không nhìn thấy tôi. . .
. Họ vẫn chưa đốt bất cứ thứ gì. Có những mối đe dọa.

D: Bạn có sợ họ có thể làm điều gì đó như vậy không?

K: Nếu mọi thứ trở nên tồi tệ, vâng.

D: Tại sao họ làm như vậy?

K: Ai biết được? Họ nói điều gì đó nếu nó đã được thực hiện, sau đó sẽ không ai muốn nó hoặc sử dụng nó như một nơi để ẩn.

D: Đó là logic kỳ quặc. Tại sao họ nghĩ rằng bạn phải trốn tránh họ nếu họ là người bảo vệ?

K: Ai biết được? Có lẽ họ đang nghĩ rằng nếu ai đó đến, ý tôi là ... họ đang chiến đấu ở phía bắc. Có lẽ đó là những gì họ nghĩ đến.

D: Và kẻ thù, như họ gọi, sẽ không thể trốn?

K: Tôi không hiểu nó nhưng ... vâng.

D: Bạn có nghĩ rằng những quốc gia khác là kẻ thù?

K: Mọi người không nên bị coi là kẻ thù; người là người. Có thể niềm tin và ý tưởng của họ không hợp nhau hoặc không phù hợp, nhưng thay vì chiến đấu, họ nên ngồi xuống và nói về nó. Không một người nắm quyền nào có thể giải được.

D: Bạn có cảm nghĩ xấu đối với Hoa Kỳ không?

K: Họ là gì đối với tôi? Tôi chưa bao giờ được ở đó. Tôi thậm chí không biết một-một-người-ở-đó-là như thế nào. Anh ấy có khác gì tôi không? Nếu bạn cắt anh ta, anh ta chảy máu? Tôi cũng không? Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người Mỹ nào, vậy làm sao tôi có thể nói rằng tôi có thể đổ lỗi cho họ về điều gì đó đang xảy ra với tôi, khi họ không đến đây và làm phiền tôi. Họ đã không làm bất cứ điều gì với tôi. Làm sao ai đó có thể là kẻ thù nếu tôi chưa bao giờ nhìn thấy mặt anh ta? Anh ấy không phải là kẻ thù của chính tôi tạo ra. Điều này không có ý nghĩa. Không, tôi có nhiều bất bình hơn với những người đã phá hủy đồ đạc của tôi và bắt các con trai tôi. Đối với họ, tôi cảm thấy rất tức giận.

D: Đó là lý do tại sao bạn đang che giấu một số thứ của mình, để bạn có thể có những thứ để sống?

K: Vâng. Chúng tôi sẽ không chết đói.

D: Chà, có lẽ mọi thứ của bạn sẽ an toàn. Thật không tốt khi có những thứ cả đời mà có người lấy đi của bạn.

K: Không, nó rất đau. Những điều mà bạn quan tâm.

D: Còn những người khác thì sao? Bạn có nghĩ rằng họ sẽ có thức ăn để ăn?

K: Ai biết được? Mọi người đều lo lắng. Chính phủ nói rằng họ sẽ chăm sóc chúng tôi, nhưng tôi nghi ngờ. Bất cứ ai để cho binh lính phá hủy mùa màng cần thiết, không thể biết hoặc nhận ra nhiều điều đang xảy ra.

Anh ấy nói bây giờ đã rất muộn vào mùa thu. Họ đã thu hoạch những gì họ có thể và sẽ có thể vượt qua mùa đông.

D: Có thể đến mùa xuân, bạn sẽ có thể trồng lại.

K: Chúng tôi hy vọng. Người ta có thể trừ hy vọng.

D: Vợ bạn cảm thấy thế nào về tình hình?

K: Cô ấy không nói nhiều, nhưng tôi đã thấy cô ấy khóc. Tôi biết cô ấy đang lo lắng và tự hỏi điều gì sẽ xảy ra với chúng tôi, và với các con trai của chúng tôi. Nó như thể cả thế giới đã mất trí, và chúng ta đang bị cuốn theo nó.

D: Bạn có nghĩ rằng bạn sẽ ổn ở đó hay bạn nên đến thành phố?

K: Tôi thà chết ở đây còn hơn vào thành phố đó.

D: Bạn vẫn làm đồ gốm của bạn chứ?

K: Không thường xuyên. Chúng tôi lo lắng nhiều hơn về sự tồn tại hàng ngày và giữ mình bên nhau.

D: Chà, dù sao thì bạn cũng sẽ không có nhiều nơi bán nó. Bạn có cần tiền không?

K: Chưa. Chúng ta sẽ quản lý. Chúng ta luôn luôn có.

Tôi đã cho rằng Nogorigatu đang ở Hiroshima bán chậu của mình vào ngày quả bom được thả xuống. Đó là kết luận rõ ràng nhất, nhưng anh ta không còn đến đó nữa và anh ta định tránh xa thành phố. Tôi chỉ cần tiếp tục câu chuyện và tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Tôi biết mình không ảnh hưởng đến Katie theo bất kỳ cách nào bởi vì mỗi lần tôi nghĩ rằng tôi có câu trả lời thì hóa ra họ lại sai. Tôi không bao giờ biết câu chuyện sẽ diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào.

D: Con dâu của bạn có được trả công cho công việc của họ trong nhà máy không?

K: Vâng, và họ sẽ kiếm được thức ăn và nơi ở. Không nhiều hơn.

D: Chà, ít nhất họ sẽ được chăm sóc

K: Vì vậy, họ nói. Tôi tin vào hành động hơn là lời nói, và chúng đã không tạo được sự tin tưởng của tôi. Vậy tại sao tôi phải tin tưởng họ?

D: Cuộc chiến này đang diễn ra, nó đã chạm đến đất nước của bạn chưa?

K: Họ nói rằng có những nơi ở phía bắc đang bị phá hủy, và đang có giao tranh. Cho đến nay không có ở đây. Nhưng chúng tôi lo lắng và băn khoăn.

D: Ít nhất bạn vẫn còn vợ của bạn. Bạn có một người nào đó với bạn.

K: Tôi phải biết ơn vì điều này. Ít nhất để biết rằng tôi không đơn độc.

Vì vậy, cuộc sống đã thay đổi đáng kể đối với người đàn ông yên bình. Thế giới đang đóng chặt vào anh ta. Anh ta ngày càng thấy khó để phớt lờ những gì đang diễn ra và vẫn là một người theo chủ nghĩa cô lập. Thế giới xung quanh anh đang tan rã. Bản thân chính phủ Nhật Bản cũng nhận thức được tình trạng không phổ biến của cuộc chiến, một thực tế đã trở nên rõ ràng khi họ đóng quân ở vùng nông thôn để dập tắt mọi ám chỉ về cuộc nổi dậy của chính người dân của họ. Và mọi người trở nên xáo trộn bởi nạn ăn cắp thức ăn và cuộc sống riêng tư của họ bị gián đoạn hoàn toàn. Nogorigatu đang trình bày một câu chuyện về Nhật Bản mà tôi chưa từng nghe bao giờ, điều đó làm tôi ngạc nhiên và băn khoăn. Tôi chuyển anh ta về phía trước đến năm 1944 và hỏi anh ta đã nhìn thấy gì. Khi anh ấy trả lời, giọng của Katie trầm và nhỏ đến mức tôi không thể nghe thấy anh ấy.

K: Tôi nhìn thấy ngôi mộ của vợ tôi.

Đây là một bất ngờ. Tôi yêu cầu một lời giải thích. Giọng nói trở nên đầy sầu não.

K: Cô ấy đang đi bộ dọc theo con đường trong làng. Và những chiếc xe jeep chạy đến và chạy qua cô. Họ không nhìn thấy cô ấy và không quan tâm. Không ai trong số họ dừng lại.

D: Bạn đã ở đâu vào lúc đó?

K: Tôi đã ở nhà. ... Cô ấy đã cầu xin. Cô ấy đang cố lấy đồ cho chúng tôi ăn. Một ít gạo. Bất cứ điều gì.

D: Bạn không còn tiền nữa à?

K: Không có gì được chấp nhận là tiền. Bạn cần những thứ, và thức ăn quan trọng hơn.

D: Ý bạn là tiền không còn giá trị nữa?

K: Chỉ phần nào thôi. Có thể ở các thành phố. Ở ngoài này, nó là vô giá trị.

D: Bạn đã từng nói rằng bạn có đồ trang sức. Bạn có thể bán những thứ như vậy không?

K: Có, nếu tôi đến Hiroshima, có thể.

D: Nhưng vợ của bạn đã xin ăn. Cô ấy sẽ mang nó trở lại cho bạn? (Một thời gian dài mang thai tạm dừng.)

Tại sao anh lại để cô vào làng một mình? Anh ta có quá tự hào khi dùng đến ăn xin không? Họ luôn có thể tự lo cho mình mà không cần dựa vào ai khác. Việc anh để cô ra đi một mình và kết quả là cô bị giết, trở thành gánh nặng tội lỗi cho anh?

D: Bạn không thể phát triển bất cứ điều gì?

K: Một số, nhưng không đủ. Mỗi khi nó lớn lên, rồi ai đó sẽ đến và phá hoại cánh đồng hoặc. . . (rất buồn) mọi thứ dường như đi sai hướng.

Đối với tôi, không có ý nghĩa gì khi một quốc gia không muốn nông dân của họ trồng lương thực. Ở Mỹ trong chiến tranh thì ngược lại.

D: Đối với tôi, dường như họ muốn bạn trồng thực phẩm, sau đó họ cũng có thể có một ít.

K: Nhưng họ có thức ăn. Họ có những thứ mà họ đã lưu trữ mà họ đã đánh cắp từ mọi người. Vậy tại sao họ phải quan tâm nếu chúng ta chết đói?

Bạn sẽ nghĩ rằng sẽ là logic tốt hơn nếu để người nông dân trồng nó và sau đó lấy nó. Tôi tự hỏi chính phủ định làm gì khi hết nguồn cung cấp, nếu không trồng được nữa.

D: Sau đó, bạn đã ăn những gì bạn đã lưu trữ?

K: Vâng, và những thứ chúng tôi thấy đang phát triển xung quanh đây – quả mọng, rễ cây và rau củ. Đôi khi nếu tôi bắt được một con cáo hoặc có thể là một con thỏ, thì chúng tôi sẽ làm thịt.

D: Có chỗ nào để câu cá không?

K: Vâng, nhưng nó đang chạy quá mức với những người lính. Nó không phải là an toàn để đến đó.

D: Chà, bạn định làm gì bây giờ?

K: (Anh ấy dường như sắp rơi nước mắt.) Ai biết được? Ngồi chết đi được. Nó có vấn đề gì?

D: Bạn sẽ ở đó trong trang trại?

K: Có thể, có thể không. Có lẽ tôi sẽ về ở với các cháu của tôi.

D: Bạn có nghe từ các con trai của bạn không?

K: Không lâu nữa.

D: Bạn có biết họ ở đâu không?

K: Không, họ không được phép nói. Một nơi nào đó ở phía bắc. Ai biết?

Giọng Katie trở nên buồn và trầm đến mức khó hiểu. Tôi nghĩ cô ấy sẽ bắt đầu khóc. Nogorigatu có vẻ vô cùng không vui. Nỗi đau của anh ấy thật tươi mới. Rõ ràng là vợ anh ta mới chết chưa được bao lâu. Có lần, anh ấy đã nói rằng anh ấy sẽ không bao giờ đến sống ở thành phố. Anh ta hẳn đã thực sự đi đến cuối sợi dây của mình, không còn sự lựa chọn nào khác mở ra cho anh ta. Tất nhiên, vào thời điểm này, dường như không có gì là quan trọng đối với anh ta.

D: Tôi nghĩ bạn không thích thành phố. Bạn cảm thấy thế nào khi phải đến và sống ở đó?

K: Tôi không muốn. Tôi cảm thấy tồi tệ khi rời khỏi nơi này. Đây là cuộc sống của tôi.

D: Chà, ít nhất bạn sẽ có thức ăn.

K: (Tức giận) Vâng. Không có nguyên tắc – nhưng thực phẩm. (Một khoảng thời gian dài buồn bã.) Tất cả chúng ta đều phải bước đi theo con đường riêng của chúng ta, con đường riêng của chúng ta. Nếu cái này là của tôi, hãy cứ như vậy.

D: Có vẻ như Nhật Bản đang gặp khó khăn. Chiến tranh đã chạm đến đất nước của bạn chưa? (Tôi đang nghĩ đến các vụ đánh bom.)

K: Yes.

Anh ta nói chậm và có vẻ như đang dò dẫm và gặp khó khăn trong việc tìm từ thích hợp. Như thể anh ấy đang quá mải mê với nỗi đau của mình, anh ấy không muốn nói về bất cứ điều gì.

K: Họ đang xây dựng các bảo vệ ... hầm trú ẩn. . . trong đó mọi người sẽ trốn thoát trong trường hợp bị tấn công. Chúng đang được xây dựng xung quanh các thành phố lớn hơn và trụ sở của quân đội.

D: Làm thế nào để họ nghĩ rằng họ có thể bị tấn công?

K: Tôi không biết. Một số người nói rằng nó sẽ đến từ biển, một số nói rằng nó sẽ đến từ không khí. Mọi người sợ hãi.

D: Tại sao chính phủ không ngăn chặn điều này?

K: Nó đã đi quá xa. Họ không thể ngay cả khi họ có mong muốn. Họ vẫn tin vào cách riêng của họ rằng họ có thể giành chiến thắng. ... Không có ai chiến thắng. Tôi nghĩ tất cả đều rất vô nghĩa và rất sai lầm. Tôi chỉ muốn cuộc sống của mình bình yên trở lại.

D: Vâng, tôi có thể hiểu điều đó.

Anh đang thể hiện nỗi buồn và nỗi buồn sâu thẳm, sâu thẳm như vậy, nó tràn ngập. Tôi cảm thấy rất có lỗi với anh ta, người đàn ông này mà tôi đã biết rất rõ, nên tôi không thể để anh ta ở đó. Tôi không thể, với lương tâm tốt, tôi không thể kết thúc buổi học với một ghi chú không vui như vậy. Có lẽ điều đó có lợi cho tôi hơn là của Katie, bởi vì khi tỉnh dậy, cô ấy sẽ không còn nhớ gì về những sự kiện mà cô ấy mô tả. Dù lý do là gì, tôi quyết định đưa Nogorigatu trở lại một khoảng thời gian hạnh phúc hơn trước khi tôi đánh thức Katie. Điều đó có vẻ công bằng, vì với tôi anh ấy đã trở thành một con người thực sự và nhạy cảm, một con người có khả năng cảm nhận và cảm xúc sâu sắc. Vì vậy, tôi đếm

cô ấy trở lại năm 1930, thời kỳ hòa bình trước khi thế giới trở nên điên loạn. Nogorigatu một lần nữa nghe trẻ trung và tràn đầy sức sống hơn.

K: Họ đang có đám rước qua làng. Đó là lễ kỷ niệm sự nở hoa của những cây anh đào. Họ có các linh mục ở phía trước, ném gạo và kêu gọi những lời chúc phúc – hy vọng rằng đây sẽ là một năm tốt lành cho sự thịnh vượng. Và chúng tôi có những người đàn ông và phụ nữ trẻ trong làng đều mặc những bộ kimono đẹp nhất của họ. Họ đang lang thang trên các con phố hát hò.

D: Bạn đang xem đám rước hay bạn đang ở trong đó?

K: Không, tôi đang xem. Tôi đang ngồi trên ngọn đồi cách xa nó và tôi quan sát. Tôi nghe thấy tiếng sáo và tiếng trống, tiếng chũm chọe và tiếng chuông. Tất cả các chuông đang reo.

D: Có trang trí nào không?

K: Máy kéo giấy và họ có những con diều đang bay từ các ngôi nhà. Đại loại như thế.

D: Tại sao bạn ăn mừng sự nở hoa của cây anh đào? Đó có phải là thời điểm quan trọng không?

K: Đó là thời điểm mà người ta nhớ rằng chúng ta sống nhờ đất, và đất phải thịnh vượng.

Thật trở trêu làm sao khi anh phải quay trở lại vào một dịp như thế, khi anh vừa trải qua những gì xảy ra khi đất đai không được phép thịnh vượng, mà bị lột trần và hoang hóa bởi những con người thiếu suy nghĩ.

D: Có ai với bạn không?

K: Không, tôi xem nó một mình. Gia đình tôi đang ở trong đám rước và tôi theo dõi họ.

D: Tại sao bạn không muốn ở trong đó?

K: Tôi không muốn. Tôi chỉ muốn xem. Họ sẽ tận hưởng theo cách của họ và tôi có của tôi của riêng tôi.

D: Có vẻ như gia đình bạn đang hạnh phúc.

K: Tôi nghĩ là rất nhiều.

D: Tất cả họ đều mặc những bộ kimono đẹp nhất của họ. Và có âm nhạc và bộ truyền phát. Đó là khoảng thời gian rất đẹp và đó sẽ là một kỉ niệm rất vui.

Bây giờ tôi đã có thể đưa Katie về trạng thái tỉnh táo với lương tâm trong sáng. Tôi đã đoàn tụ Nogorigatu với gia đình của anh ấy, dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Tôi muốn anh ấy nhớ về những khoảng thời gian hạnh phúc hơn là những điều tồi tệ. Có những người sẽ nói rằng nó thực sự không có gì khác biệt đối với anh ta. Anh ấy đã chết từ lâu và tôi chỉ đơn thuần là hồi sinh ký ức bất kể tôi đặt chúng theo thứ tự nào. Nhưng tôi thích nghĩ rằng điều đó đã tạo nên sự khác biệt cho người đàn ông hiền lành này. Nếu không có gì khác, nó nhấn mạnh lại việc xây dựng lòng tin giữa thực thể này và tôi. Có lẽ bằng cách nào đó anh ấy có thể hiểu rằng tôi chỉ có ý tốt với anh ấy, rằng tôi cảm thấy vô cùng thương xót cho anh ấy và những nỗi đau của anh ấy. Có lẽ điều này sẽ giúp ích cho mối quan hệ của chúng tôi khi chúng tôi tiến gần hơn đến ngày định mệnh khi anh ấy cần mọi tài sản.

Có lẽ cảm giác đặc biệt này đối với anh ấy là cách duy nhất để câu chuyện có thể được vẽ ra. Tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng tôi đã nảy sinh một tình cảm kỳ lạ với người đàn ông này và không muốn anh ta phải chịu khổ sở dưới tay tôi. Tôi sẽ che chắn cho anh ta khỏi bất kỳ sự khó chịu nào, nếu tôi có thể làm như vậy.

Khi thức dậy sau một buổi học, Katie sẽ cảm thấy ổn. Bởi vì cô ấy hầu như đang ngủ, cô ấy không bị ảnh hưởng gì. Tôi là người đã gặp rắc rối. Tôi không thể dập tắt nỗi đau khổ của anh ấy một cách dễ dàng như cô ấy có thể. Người đàn ông này đã bắt đầu thực sự ám ảnh tôi. Nỗi đau của anh ấy là nỗi đau của tôi. Tôi sẽ nghe lại những lời của anh ấy khi tôi cố gắng ngủ vào ban đêm. Anh ấy lấp đầy những suy nghĩ thức dậy của tôi, cũng như những giấc mơ của tôi. Anh ấy trở nên rất thật với tôi và cứ như thể tình trạng hỗn loạn của anh ấy đang xảy ra bây giờ thay vì 40 năm trước. Anh ta dường như đang cầu xin tôi kể câu chuyện của anh ta, để cho cái chết của anh ta có ý nghĩa. Không để anh ta chết một cách vô ích. Tôi biết tôi có một công việc phải làm. Cả tôi và anh ấy sẽ không được yên cho đến khi câu chuyện của anh ấy được kể ra. Cảm thấy câu chuyện của anh ấy ngày càng quan trọng hơn và tôi thầm thề rằng tôi sẽ thực hiện điều ước của anh ấy. Nó sẽ được nói.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 12: Thời Điểm Chiến Tranh ở Hiroshima

PHẦN CUỐI CÙNG tôi cảm thấy rất khó chịu. Những suy nghĩ rối ren bắt đầu lớn vồn trong tâm trí tôi. Khi câu chuyện về người đàn ông Nhật Bản này được hé mở, bức ảnh mà anh ấy cho tôi về đất nước và con người của anh ấy trong chiến tranh là bức ảnh mà tôi chưa từng nghe trước đây. Họ đã bị mắc vào một tình huống không phải do chính họ tạo ra. Sự khủng khiếp của chiến tranh đối với người dân của một đất nước chưa bao giờ rõ ràng hơn thế.

Khi tôi lái xe về nhà sau buổi học trước, tôi đã rất lo lắng. Có điều gì đó không ổn mà tôi không thể đặt ngón tay vào. Đột nhiên, như một tia chớp chiếu sáng mọi thứ trong đêm đen, tôi biết nó là gì. Chúa tôi! Tôi đã nghĩ. Chúng tôi không cần phải thả quả bom đó! Đất nước đang tan rã trong nội bộ. Mọi người chết đói. Dù sao chiến tranh cũng chỉ còn là vấn đề thời gian. Không thể nào một đất nước trong tình trạng hỗn loạn như vậy có thể cầm cự được lâu hơn nữa. Đó là

một ý tưởng hoàn toàn mới đối với tôi, một cách suy nghĩ mới. Đó là một tiết lộ khắc nghiệt, nhưng nó có vòng chân lý không thể xóa nhòa.

Vì lớn lên trong những năm chiến tranh nên tôi đã được tiếp xúc với tất cả những gì tuyên truyền trên báo chí và phim ảnh. Kẻ thù là kẻ thù-thấp hèn và quái dị-và không có vùng xám. Trong tất cả những năm kể từ khi chiến tranh kết thúc, tôi chưa một lần đặt câu hỏi liệu Hoa Kỳ đã làm đúng hay chưa. Nó chưa bao giờ đi vào tâm trí tôi. Bây giờ, lần đầu tiên trong đời, tôi phải đặt câu hỏi về động cơ của đất nước mình. Tại sao chúng ta làm việc đó? Không phải chúng ta đã có gián điệp bên trong Nhật Bản để cho chúng ta biết điều kiện thực sự ở đó sao? Có thể không.

Có thể các chuyên gia không thực sự biết đất nước đang quỳ gối. Nó đã giúp tôi nghĩ rằng. Chúng tôi không hoàn hảo bởi bất kỳ phương tiện nào; đã có những vết đen trong hồ sơ của chúng tôi trước đây. Nhưng ngay cả ý nghĩ đó cũng khiến tôi cảm thấy mình như một kẻ phản bội và tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ và chán nản bởi những gì đang tràn ngập trong tâm trí mình. Tôi biết chắc một điều, phiên bản này không thể xuất phát từ tâm trí tỉnh táo của Katie. Nếu những ý tưởng này không xảy ra với tôi, một người đang sống trong thời chiến đó, thì làm sao chúng có thể được nghĩ ra bởi một cô gái trẻ thậm chí còn chưa được sinh ra khi đó? Khi tôi và Katie tiếp tục làm việc cùng nhau, tôi phải đặt những suy nghĩ bấn khoăn vào nền tảng. Điều quan trọng là có được câu chuyện của người đàn ông Nhật Bản và giải tỏa cho cô gánh nặng về ký ức kinh hoàng đã được đánh thức. Chắc chắn rằng sau này, khi tôi bắt đầu nghiên cứu, tôi sẽ thấy đây chỉ là phiên bản của một ông già cô đơn và danh tiếng của đất nước tôi sẽ nổi lên vô tận.

Tôi thậm chí đã không nghĩ đến những suy nghĩ tiêu cực này khi chúng tôi gặp nhau vào tuần sau cho phiên họp thường lệ của chúng tôi. Khi Katie đã được đưa vào trạng thái thôi miên quen thuộc như bây giờ, tôi lại bước vào những năm chiến tranh và cố gắng tiến gần hơn đến thời điểm xảy ra vụ nổ nguyên tử ở Hiroshima. Câu chuyện sâu sắc về Nogorigatu tiếp tục xuất hiện. Khi vợ ông bị quân lính giết chết, ông không còn ý chí sống và không biết phải quay đầu

đường nào. Tôi đếm Nogorigatu đến mùa đông năm 1944 và hỏi anh ta có thể nhìn thấy gì.

K: Tôi có thể nhìn thấy quân đội. Họ đang di chuyển. Họ đã quyết định rằng họ muốn trụ sở gần thành phố hơn. Vì vậy, họ đã đưa quân của họ và họ đang di chuyển.

D: Bạn đang ở đâu?

K: Tôi đã đến nhà tôi để xem đồ của tôi.

D: Bạn vẫn sống trong ngôi nhà?

K: Đôi khi thôi. Đôi khi tôi ở trong làng, đôi khi ở Hiroshima.

D: Bạn có thể nhìn thấy quân đội từ ngôi nhà?

K: Vâng, họ đang trên con đường đi vào thị trấn. Chúng tôi cố gắng tránh xa những người lính. . . và ẩn.

Tại sao anh ấy nói "chúng tôi"? Ý của ông ấy là những người nói chung đang cố gắng tránh xa tầm nhìn của binh lính?

D: Bạn ở với ai khi bạn ở Hiroshima?

K: Tôi ở với các con gái và cháu của tôi. (Anh ấy có thể gọi họ là con gái của mình vì họ là gia đình duy nhất anh ấy còn lại.) Họ làm việc trong các nhà máy, và họ đi mỗi ngày. Các cháu đang học trường công, được chăm sóc.

Tôi đã tự hỏi ngay từ ngày đầu tiên chúng tôi bắt đầu cuộc phiêu lưu của mình, làm thế nào mà anh ấy lại đến ở Hiroshima. Bây giờ tôi đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình. Anh buộc phải đến Hiroshima để sống, điều mà anh thề rằng sẽ không bao giờ làm. Nó có thể thoát khỏi sự cô đơn, tuyệt vọng về thức ăn hoặc

sự kết hợp của cả hai. Nhưng cuối cùng chúng ta cũng có “nạn nhân tại hiện trường vụ án”, có thể nói như vậy.

D: Bạn có biết con gái của bạn làm gì trong nhà máy không?

K: Một số loại công việc với. . . xe jeep ... hoặc một cái gì đó cho các bộ phận của một số loại. Tôi không chắc lắm. Đó là hoạt động kinh doanh của chính phủ. ... Tất cả những người làm việc trong các nhà máy, họ sống trong cùng một khu vực. Đây là một số tòa nhà mà họ có và đó là nơi họ sống.

D: Có đủ chỗ cho mọi người khi bạn ở đó không?

K: Không, nó rất gần. Họ có hai phòng là của họ, và đó là nơi họ sống.

Anh đã quá quen với không khí thoáng đãng và tự do trong trang trại của mình. Đây hẳn là một nhượng bộ rất khó khăn đối với anh khi đến và sống giữa thành phố đông đúc, ồn ào.

K: Có rất nhiều người đã đến đây. . . xa đất, tìm công việc và việc làm. Mọi thứ đều rất khó khăn, vì vậy bạn phải giành lấy những gì bạn có thể nhận được.

D: Có nhiều thức ăn trong thành phố không?

K: Họ nhận được một lượng thức ăn nhất định cho dù nhiều người, và bạn phải làm. Điều đó tốt hơn cho những người đang làm việc cho chính phủ hơn là cho những người vẫn đang cố gắng tiếp tục cuộc sống của họ như họ đã có trước chiến tranh.

D: Làm thế nào để họ có được thức ăn? Họ có được phép đi chợ hay không?

Tôi đã suy nghĩ về cách phân chia thực phẩm ở Hoa Kỳ trong chiến tranh. Chúng tôi được phát số khẩu phần ăn, nhưng chúng tôi sử dụng chúng để mua những thứ chúng tôi muốn hoặc những thứ có sẵn từ cửa hàng tạp hóa.

K: Họ đưa thức ăn cho họ theo khẩu phần. Họ có một số tiền nhất định và nó được chuyển đi.

D: Có đủ để nuôi bạn không?

K: Chúng tôi làm cho nó căng ra. Đây là lý do tại sao tôi không ở đó luôn luôn. Tôi phải học cách tự bảo vệ mình. Tôi đang sống sót.

D: Làm thế nào để bạn đi du lịch qua lại?

K: Tôi phải đi bộ. Đó là một cuộc hành trình khoảng ba ngày ở đó và trở lại.

D: Bạn phải là một người đàn ông rất khỏe mạnh để đi bộ cho đến nay.

K: Người ta làm những gì người ta phải làm. Một người đàn ông có thể làm bất cứ điều gì nếu anh ta đặt tâm trí của mình cho nó. Vì dù thế nào đi nữa, đây vẫn là nhà của tôi, dù tôi đã phải rời xa nó. Đây là nơi tôi thuộc về. Và đôi khi tôi chỉ cần ra đây và dành thời gian. Chỉ để kiểm tra và đảm bảo rằng nó vẫn còn đứng vững, và họ không đốt nhà tôi xuống đất. ... Nó đã bị xé bỏ phần nào. Tôi không biết là do người hay do gió. Tôi nghĩ một số là người ta đã ăn cắp một phần gỗ để đốt lửa. . . và họ lấy mọi thứ. Không còn lại nhiều. Rất nhiều thứ tôi đã giấu hoặc chôn giấu, và chúng vẫn ở đó. Bây giờ họ sẽ không làm tốt cho tôi nhiều, nhưng họ là của tôi. Không có ai quan tâm đến ... những thứ mà tôi yêu quý.

D: Không có gì bạn có thể bán để mua thức ăn?

K: Không ai muốn mua đồ vật của nghệ thuật khi chiến tranh. Họ quan tâm đến việc làm yên cái bụng đói của mình hơn là nhìn mọi thứ bằng con mắt của họ và đánh giá cao vẻ đẹp. Họ không có giá trị đối với bất kỳ ai khác ngoài tôi.

D: Có lần bạn nói với tôi rằng bạn đã chôn một số đồ trang sức ở đó. Vẫn còn đó hay bạn đã sử dụng nó?

K: Nó vẫn ở đó. Tôi không bao giờ có thể thoát khỏi chúng. Tôi nghĩ tôi thà chết đói trước đã. Chúng đã được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

D: (Anh ấy có vẻ khó chịu và tôi đã cố gắng trấn an anh ấy.) Chà, có lẽ một ngày nào đó khi mọi thứ kết thúc, bạn sẽ có thể quay lại và lấy nó.

K: Chúng tôi có thể nhưng hy vọng.

D: (Tôi đã chuyển chủ đề để tránh những kỷ niệm buồn của anh ấy.) Có nhiều quân dọc đường không?

K: Khá ít. Tất cả họ đều ở trong xe tải và có súng của họ và họ đang di chuyển.

D: Bạn có biết tại sao họ chuyển trụ sở chính của họ đến gần thị trấn hơn không?

K: Không, tôi không. Người ta học cách không hỏi quân đội bất kỳ câu hỏi nào nếu muốn sống. Họ có cảm giác quan trọng nếu họ biết điều gì đó mà bạn không biết.

D: Bạn cảm thấy thế nào về tất cả những điều đang diễn ra?

K: Bối rối. Tự hỏi tại sao chúng phải xảy ra. Ai đó phải tin rằng họ đang làm những gì là đúng, nhưng tôi không thể thấy điều này. Tôi không thể thấy bất cứ điều gì tốt đẹp có thể thoát ra khỏi việc phá hủy cuộc sống của mọi người. Nó có giá trị gì? Ý tôi là, chúng ta có thể đặt giá nào cho cuộc sống của một ai đó?

D: Những người khác nghĩ gì?

K: Hầu hết họ đều bối rối như tôi. Nhưng hầu hết họ ngại nói nhiều vì họ biết rằng nói ra suy nghĩ của mình là rất nguy hiểm.

D: Những người trong thành phố cũng bối rối?

K: Một số trong số họ. Họ chủ yếu lo lắng về sự tồn tại hàng ngày của họ, chỉ giữ mọi thứ cùng nhau, lo lắng nhiều về nó. Ít nhất họ cũng có công việc và thức ăn.

D: Con gái của bạn có được trả tiền không?

K: Có, nhưng trong kịch bản. Nó là ... bạn chỉ có thể sử dụng nó thông qua quân đội và những thứ tương tự. Họ là người nắm giữ chìa khóa tiền bạc.

Tôi biết script là gì. Chúng tôi đã sử dụng nó khi chúng tôi đóng quân ở Philippines. Nó là giấy do quân đội phát hành thay cho tiền thật. Thông thường, nó chỉ có thể được sử dụng trên các cài đặt của chính phủ.

D: Bạn không thể sử dụng số tiền này để mua một nơi khác?

K: Không, đây chỉ là thông qua quân đội. Họ có cửa hàng của riêng họ, trong đó họ có quần áo và những thứ tương tự. Bạn phải mua từ họ trừ khi bạn đi chợ và đổi hàng. Bạn có một cái gì đó mà ai đó muốn và bạn sẽ có một giao dịch mở.

D: Điều đó thật thú vị khi họ có thể kiểm soát cách bạn mua đồ cũng như đưa khẩu phần ăn cho bạn.

K: Chà, bạn thấy đấy, họ càng có nhiều quyền kiểm soát đối với nó, thì họ càng cảm thấy mình có quyền kiểm soát đối với mọi người. Khi bạn phải mua duy nhất thông qua họ, họ có thể kiểm soát bạn. Bạn không lên tiếng chống lại họ vì họ sẽ cắt nguồn cung cấp của bạn.

D: Điều đó thực sự lấy đi rất nhiều tự do của bạn.

K: Dù sao thì tự do nhưng là trạng thái của tâm trí?

D: Chà, trước khi bạn được tự do làm những gì bạn muốn, dù ít hay nhiều, phải không?

K: Tôi đã được tự do khi bị thế giới bỏ lại một mình, vâng. Thế giới lẩn tới, dường như khép lại quanh ta. Khi bạn phải đấu tranh hàng ngày để tồn tại, bạn không có khả năng bỏ qua thực tế là các vấn đề đang tồn tại. Đó là khi bạn bắt đầu nghĩ về những thứ và những gì bạn đã bỏ lỡ và tự hỏi làm thế nào bạn đã đánh mất nó ngay từ đầu. Chỉ tại thời điểm đó, khi nó trở nên nghiêm trọng, người ta mới nhận ra rằng họ đã từng đánh mất bất cứ thứ gì.

D: Chà, từ những gì bạn đang nói, có vẻ như chính phủ không phải lo lắng nhiều về việc người dân sẽ tồn tại như thế nào.

K: Ở một mức độ lớn. Họ chỉ lo lắng về việc họ sẽ tồn tại như thế nào.

Họ nghĩ rằng nếu họ thắng trong tình huống này, họ sẽ có bất cứ thứ gì để lựa chọn. Và họ sẽ có rất nhiều nguồn cung cấp để nuôi sống nhân dân và mọi người sẽ quên đi những khó khăn vất vả trước đây.

D: Còn những người không làm việc trong nhà máy thì sao? Họ làm gì để kiếm thức ăn?

K: Một số người trong số họ sử dụng thương mại giữa những người khác, và họ tự may quần áo và những thứ tương tự và đổi lấy thức ăn, và những thứ khác. ... Nhưng có rất nhiều công việc nhà máy cho chính phủ ở đó, và có rất nhiều công việc quân sự. Và hầu hết mọi người ít nhất còn sống sót.

D: Nghe có vẻ như những người làm việc trong các nhà máy có nó tốt hơn, ở một mức độ nhất định.

K: Ừm, có lẽ vậy, bởi vì họ biết rằng công việc của họ là ở đó. Họ không phải lo lắng về điều đó. Và tất nhiên, vẫn có những nhà truyền giáo mà họ có thể tìm đến, những người lấy nguồn cung cấp và giúp họ nuôi sống họ.

D: Những người truyền giáo lấy nguồn cung cấp của họ ở đâu?

K: Hội Chữ thập đỏ và những người khác gửi họ đến, và họ nhận được nguồn cung cấp từ họ.

Điều này làm tôi ngạc nhiên, nhưng tôi cho rằng Hội Chữ thập đỏ đã luôn luôn trung lập, được thúc đẩy bởi những lý do nhân đạo. (Hội Chữ thập đỏ Quốc tế là một tổ chức của Thụy Sĩ.) Họ cũng được phép gửi đồ tiếp tế vào các trại tù trong chiến tranh. Tôi cho rằng có thể họ đã gửi đồ đến Nhật Bản, nhưng đó là điều tôi chưa bao giờ nghĩ đến và tôi không tin đó là kiến thức thông thường.

D: Những người truyền giáo này có phải từ các tôn giáo khác nhau không?

K: Bạn biết đấy, họ có các linh mục Công giáo và người Luther. Họ có thể giúp đỡ phần nào, vâng.

D: Tôi tự hỏi liệu chính phủ có thực sự biết mọi thứ tồi tệ như thế nào không.

K: Hoặc nếu họ thực sự quan tâm. Biết và quan tâm là hai việc khác nhau. Họ nhìn thấy ý tưởng chiến thắng tuyệt vời này. Họ không quan tâm chi phí là bao nhiêu.

Katie bắt đầu tỏ ra khó chịu và tôi hỏi có chuyện gì vậy. Nogorigatu nói rằng anh ấy chỉ mệt, nhưng nghe như thể đó là sự mệt mỏi của tâm hồn chứ không phải cơ thể. Tôi đã đưa cô ấy ra khỏi cảnh đó. Chúng tôi đã làm việc trong nhiều tuần để thu thập thông tin về cuộc đời của người đàn ông Nhật Bản này. Tôi chỉ bắt đầu di chuyển trong những năm chiến tranh với sự cho phép của cô ấy. Tôi đã thực hiện đúng lời hứa của mình và đã không đến gần cái ngày định mệnh 6 tháng 8 năm 1945, khi quả bom nguyên tử được thả xuống Hiroshima. Vào cuối buổi học này, tôi nhận ra rằng chúng tôi đã đi đến cuối con đường. Tôi nói với cô ấy rằng chỉ còn một nơi để đi khám phá cái chết của Nogorigatu. Cô đã trải qua nhiều chấn thương và buồn bã khi người đàn ông Nhật kể lại những trải nghiệm của anh ta, và chúng hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô trong trạng thái tỉnh táo. Tôi biết cô ấy sẽ không bao giờ phải trải qua những biến động như đã xảy ra khi ký ức về vụ đánh bom lần đầu tiên xuất hiện.

Tôi cảm thấy rằng, bằng thôi miên, việc kể câu chuyện có thể được kiểm soát và nó sẽ không bao giờ có tác động tương tự đến tâm trí tỉnh táo của cô ấy. Tôi đã hứa với cô ấy, nếu cô ấy đồng ý thử nó, rằng chúng tôi sẽ làm điều đó một lần duy nhất và không bao giờ tiếp cận nó nữa. Katie ngồi trầm ngâm, cân nhắc tình hình. Cô ấy cũng nhận ra rằng chúng tôi đã đi xa nhất có thể để kiểm tra cuộc đời đó. Điều duy nhất còn lại để khám phá là cái chết. Cô ấy chưa thể cho tôi câu trả lời. Cô ấy muốn suy nghĩ về điều đó trong tuần và sẽ cho tôi biết khi chúng tôi gặp nhau trong buổi họp thông thường tiếp theo.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 13: Bom Nguyên Tử

CUỐI TUẦN TIẾP THEO, khi tôi ngồi trong xe để đợi Katie tan sở, rất nhiều suy nghĩ chạy qua tâm trí tôi. Niềm tin mà chúng tôi đã xây dựng quan trọng hơn là có được một câu chuyện thú vị. Ngoài ra, người đàn ông Nhật Bản đã trở nên rất thật với tôi và tôi biết tôi không thể phản bội anh ta. Điều này quan trọng đối với tôi cũng như làm tổn hại đến mối quan hệ của tôi với Katie. Tôi phải coi cả hai như những người thực sự với cảm xúc và cảm xúc. Chúng tôi luôn có thể tiếp tục khám phá những cuộc sống khác nếu cô ấy cảm thấy mình chưa sẵn sàng đối mặt với điều này. Tôi chưa bao giờ ép buộc bất kỳ đối tượng nào của mình phải làm bất cứ điều gì mà họ không thoải mái.

Khi Katie đến gần chiếc xe, cô ấy đã mỉm cười. Cô ấy đã quyết định tiếp tục và cô ấy cảm thấy như thể một sức nặng lớn đã được trút bỏ khỏi vai cô ấy. Từ một nơi nào đó sâu bên trong cô biết rằng trải qua cái chết của Nogorigatu là rất quan trọng đối với sức khỏe của cô và phải đối mặt. Nếu cô chạy trốn khỏi nó, cô cảm thấy nó sẽ luôn hằn lên trong tâm trí cô. Nhưng đưa ra quyết định đối đầu không có nghĩa là cô không sợ hãi. Cô vẫn còn lo lắng về việc vượt qua nó. Người ta đã nói rằng bản lĩnh thực sự là làm được điều gì đó ngay cả khi chúng ta khiếp sợ. Không cần can đảm để làm điều gì đó dễ dàng. Tôi tự hào về

cô ấy vì đã đưa ra quyết định, không phải vì lợi ích của tôi, mà là của cô ấy. Tôi cảm thấy nó sẽ rất hữu ích trong việc phát triển tâm linh của cô ấy.

Ở nhà, khi chúng tôi chuẩn bị cho buổi học, tôi bắt đầu cảm thấy bối rối. Tôi đã đưa rất nhiều người qua cái chết của họ trong quá trình thôi miên thoái triển. Hầu hết những điều này xảy ra một cách tự nhiên mà không có cảnh báo trước. Vào những lần khác, tôi đã hướng họ trải nghiệm cái chết. Tôi luôn có thể kiểm soát lượng chấn thương mà đối tượng gặp phải. Tôi biết những gì chúng ta sẽ khám phá ngày này là một hoàn cảnh hoàn toàn khác.

Đây là lần đầu tiên tôi biết trước ai đó sẽ chết như thế nào, và nó đã ảnh hưởng đến Katie như thế nào trong trạng thái thức dậy. Có ai thực sự biết chết vì một vụ nổ nguyên tử sẽ như thế nào không? Trải nghiệm cái chết này sẽ khác chứ? Cô ấy sẽ phản ứng như thế nào? Tôi sẽ phản ứng như thế nào? Toàn bộ ý tưởng khiến tôi rùng mình. Cô ấy theo bản năng đón nhận sự lo lắng của tôi. "Này, tôi không biết ai lo lắng hơn, bạn hay tôi!"

Tôi bật cười, nhưng tôi không cố gắng che giấu cảm xúc của mình với cô ấy. Tôi đã nói lên sự dè dặt của mình, nhưng cô ấy vẫn cảm thấy mình phải vượt qua nó. Tôi biết từ những kinh nghiệm trong quá khứ với các đối tượng khác rằng nếu nó trở nên quá sức đối với cô ấy, cô ấy sẽ thức dậy, giống như bạn đã làm từ một cơn ác mộng. Tiềm thức bảo vệ đối tượng trong suốt thời gian họ ở trong trạng thái mộng mị và tôi sẽ không có quyền lực để giữ cô ấy ở đó nếu cô ấy không muốn trải nghiệm lại nó. Khi tôi sử dụng từ khóa và nhìn cô ấy rơi vào trạng thái xuất thần quen thuộc, tôi đặt "ánh sáng trắng bảo vệ" thông thường về tinh thần xung quanh cô ấy. Chỉ lần này, tôi cũng đã gọi những người hướng dẫn tinh thần của cô ấy và những sức mạnh bao quanh chúng tôi để giúp nhìn thấy cô ấy vượt qua thử thách này. (Một số người còn gọi đây là những thiên thần hộ mệnh.) Tôi không muốn để lại bất cứ điều gì cho cơ hội. Tôi biết cô ấy sẽ cần tất cả sự giúp đỡ mà chúng tôi có thể nhận được.

Trong buổi học này, tôi đã rất tham gia và quan tâm đến việc theo dõi phản ứng thể chất của Katie, tôi đã không nhận được đầy đủ tác động cảm xúc của trải

nghiệm cho đến khi tôi phát đoạn băng ghi âm sau đó. Khi tôi phát băng này cho những nhóm người quan tâm, nhiều người đã khóc và những người khác không thể ngồi xem. Họ lao ra khỏi phòng. Tôi hy vọng tôi có thể truyền tải cảm xúc rất thực, khắc cốt ghi tâm này thông qua một phương tiện nghèo nàn như chữ viết. Tôi đã trăn trở về cách hiệu quả nhất để thể hiện những cảm xúc này trên giấy. Tôi cảm thấy có điều gì đó cần được nói ở đây. Đó là một câu chuyện cho thời đại của chúng ta và nó kêu gọi thế giới của chúng ta. Nó van xin, “Đừng để chuyện điên rồ này xảy ra nữa!” Tôi hít thở sâu và bắt đầu.

D: Hãy đi đến mùa xuân năm 1945. Đó sẽ là mùa xuân khi trái đất thức dậy và mọi thứ bắt đầu phát triển trở lại. Bạn thấy gì?

K: Tôi có thể nhìn thấy những chiếc máy bay bay trên đầu. Có vẻ như họ đang rình rập chúng tôi. Họ đang theo dõi những gì chúng tôi làm.

D: Bạn đang ở đâu?

K: Ở Hiroshima

D: Chúng là những loại máy bay nào?

K: Uh ... tôi không biết. Chúng khá lớn. Có ... bốn hoặc năm người trong số họ và họ bay trên đầu.

D: Tại sao họ bay qua thành phố?

K: Tôi không biết. Chúng không phải của chúng ta. Nhưng nó giống như thể họ theo dõi chúng tôi.

Họ không thả bom, họ chỉ quan sát. Chúng tôi đã từng nhìn thấy chúng trước đây, nhưng đó là điều gần đây chúng đã bắt đầu, đến và bay qua. Không biết có phải họ đang tìm một nơi tốt để thả bom không. Tôi không biết.

D: Máy bay đã thả bom trước đây chưa?

K: Về phía bắc và các khu vực lân cận, có. Chúng đã rơi xuống và gây ra nhiều thiệt hại cho các cánh đồng và thị trấn. Chúng tôi chưa bao giờ có bất kỳ vụ truy sát nghiêm trọng nào, ít nhất là không xảy ra trong thành phố. Họ giữ bí mật mọi thứ. Có lẽ đến lượt chúng ta tiếp theo.

D: Tại sao họ thả bom?

K: Đây là đất nước chúng ta đang chiến tranh. Đây là cuộc chiến mà chúng ta đã chiến đấu, chỉ có điều bây giờ nó đã trở về nhà.

D: Bạn có nghĩ rằng chính phủ mong đợi điều này xảy ra?

K: Ai biết được? Họ có thể nghĩ rằng nó sẽ kết thúc trước khi nó đi xa như vậy. Tôi là ai để phán xét? Tôi không thể có thông tin của họ. ... Điều đó làm tôi lo lắng, bởi vì tôi biết nếu họ làm rơi mọi thứ và họ đang bay qua thành phố của chúng tôi, họ có thể dễ dàng đánh rơi chúng vào chúng tôi. Và tôi tự hỏi.

D: Mọi người có sợ khi máy bay bay qua không?

K: Vâng. Họ chạy và họ có ... nơi trú ẩn và những thứ, những nơi cần đến để đảm bảo ... Họ gọi nó là ... hầm tránh bom, hoặc đại loại như vậy. Tôi không biết. (Anh ấy đã nhầm lẫn về từ này.)

D: Bạn đã bao giờ ở một trong số họ chưa?

K: Vâng. Một số trong số đó là những trường học được bảo vệ tốt và có thể xa hơn một chút, cách xa các nhà máy và mọi thứ. Những người khác là tầng hầm của các tòa nhà cao hơn.

D: Đây là nơi mọi người đi khi máy bay đến?

K: Đôi khi, có. Đôi khi mọi người chỉ tiếp tục về công việc kinh doanh của họ. Họ phải sống cho dù thế nào đi nữa.

D: Họ không có bất kỳ quy định thiết lập nào về nó?

K: Họ có còi báo động, và khi họ xuất phát, họ phải hét lên khắp thành phố rằng có thể có một cuộc tấn công đang chờ xử lý. Nhưng cho đến nay không có cuộc tấn công. Bạn phải dọn sạch các đường phố, nhưng ngoài ra không có vấn đề gì. Tôi không muốn đi đến nơi trú ẩn. Tôi thà xem những gì đang đến với mình hơn là chạy như một con sóc sợ hãi lao vào cây và đào lỗ. Nếu tôi chết, tôi muốn xem điều gì sẽ giết chết tôi.

D: Bạn vẫn đi lại nhà của bạn?

K: Không. Ở đó quá nguy hiểm với toàn bộ quân đội và có thể xảy ra các vụ đánh bom và ... tôi không đi.

D: Bạn có thích sống trong thành phố với con gái của bạn không?

K: Tôi cảm thấy mình giống như một con chim trong lồng. . . người đang bối rối và không thể bay.

D: Đôi khi bạn có thể ra ngoài đi dạo không?

K: Đôi khi, nhưng chúng tôi bị dừng lại trên đường phố. Họ nghi ngờ tất cả mọi người. Những người lính đặt câu hỏi. "Sao anh lại ở đây? Anh đang làm gì vậy?" Mọi người đang trở nên rất nghi ngờ và gay gắt. Đôi khi tôi xoay sở để ra ngoài, tôi đi bộ, nhưng không có nơi nào để đi bộ ngoại trừ trong thị trấn. Tôi không thích nó. Tôi thích sống trong ngôi nhà của riêng mình, có ruộng và động vật xung quanh tôi. Tôi nhớ sự yên tĩnh và thanh bình.

D: Bạn nói bạn chỉ có hai phòng. Tất cả các bạn có khó ngủ không?

K: Chúng tôi trải chiếu trên sàn và ngủ trên đó, và có đủ chỗ cho việc đó.

D: Bạn có một nơi để nấu ăn?

K: Chúng tôi có một cái brazier, một cái bằng than, ở trong một căn phòng.

D: Chà, ít nhất bạn không đơn độc. Đó là điều đáng để biết ơn.

K: Vâng, điều này đúng. Nhưng đây cũng không phải là cuộc sống để nuôi dạy những đứa trẻ.

D: Đó là sự thật. Và đây là . . . đây là tháng mấy?

K: Đây là tháng Tư.

D: Tháng 4 năm 1945. Được rồi, hãy tiếp tục vài tháng nữa. Đó sẽ là tháng Bảy năm 1945. Đó là vào mùa hè, khi trời nóng.

Tôi không muốn nhảy vào ngay, tin rằng sẽ tốt hơn nếu chúng ta dành thời gian và nỗ lực hơn. Tôi đếm ngược đến tháng 7 năm 1945, và hỏi Nogorigatu đã nhìn thấy gì.

K: Tôi nhìn thấy các con gái của mình khi chúng đi làm về. Tôi đang giúp họ với bữa ăn.

D: Mọi thứ đang diễn ra như thế nào?

K: Mọi thứ cực kỳ tồi tệ. Có rất nhiều vấn đề. Họ đã có những vụ đánh bom xung quanh thành phố và mọi người đều lo lắng và căng thẳng. Không có vụ truy cập trực tiếp nào ở đây và chúng tôi luôn tự hỏi khi nào. Hai trong số các nhà máy bên ngoài đã bị ảnh hưởng, không có thiệt hại nghiêm trọng, một số người chết. Họ quản lý để tiếp tục làm việc.

D: Nó như thế nào khi bom rơi? Bạn có nghe thấy chúng không?

K: Có một tiếng còi chói tai trước khi vụ nổ xảy ra. Họ nói rằng bạn không bao giờ nghe thấy một trong những hit, vì vậy tôi không biết.

D: Còn nhà máy mà con gái bạn làm việc thì sao? Nó đã có bất kỳ thiệt hại nào chưa?

K: Chưa.

D: Ngôi nhà bạn đang sống, có gần nhà máy không?

K: Không thật gần, nhưng đủ gần để lo lắng.

D: Máy bay có bay qua thường xuyên không?

K: Họ đến vào mỗi sáng sớm. Tôi xem chúng và tôi tự hỏi ... khi nào? Một số người có thể bỏ qua chúng (thở dài sâu); Tôi không thể.

D: Có bất kỳ quân đội nào xung quanh đó có thể bảo vệ không?

K: Họ bắn vào họ. Nhưng họ gần như coi nó như thể một trận đấu lớn đang diễn ra. Như thể không có gì nghiêm trọng. Tôi ... tôi không hiểu. (Tôi đã yêu cầu anh ấy giải thích.) Ồ, cứ như thể họ mong đợi họ vậy; và họ dùng súng của họ bắn ba phát và thế là xong. Nó như thể họ không quan tâm nếu họ đánh họ, hoặc có thể họ đang ở ngoài tầm bắn. Tôi không biết.

D: Có phải nó như thế này trên khắp đất nước?

K: Tôi không biết. Chúng tôi không nhận được nhiều tin tức. Quân đội là người nắm được tin tức và họ không cho chúng tôi biết nhiều.

D: Bạn vẫn đến hầm tránh bom chứ?

K: Đôi khi. Những người họ ... nó đã trở thành chuyện thường ngày như vậy, họ không lo lắng về điều đó. (Anh ấy cười.) Một số người nói rằng họ đặt đồng hồ của họ bên cạnh máy bay. (Trở nên nghiêm túc) Tôi cảm thấy rằng đây là một số kế hoạch mà họ có. Họ đang làm gì đó. Tôi không nghĩ rằng họ ngu ngốc đến mức làm điều này mỗi ngày mà không có lý do. Họ đang tìm kiếm một cái gì đó, hoặc lên kế hoạch cho một cái gì đó. Tôi không biết điều gì.

D: Nghe có vẻ lạ. Tôi có thể thấy làm thế nào nó có thể đi đến điểm mà bạn không thực sự cảm thấy nguy hiểm.

K: Bạn bỏ qua sự tồn tại của họ, vâng. Một số người nói rằng đây là những gì họ cảm thấy. Họ không lo lắng. (Thở dài) Tôi lo lắng. Họ nói tôi là một ông già khờ khạo, nhưng tôi lo lắng.

D: Con gái của bạn có lo lắng không?

K: Họ tin vào những gì họ được nói. Họ nói rằng người Mỹ không muốn ném bom chúng tôi, hay điều gì đó ... tôi không biết. Họ nói rằng họ không đủ mạnh để chống lại chúng tôi. Họ đang nói rằng chiến tranh sắp kết thúc vì chúng ta không còn chiến đấu với họ nữa. Ai biết?

D: Nghe như họ nói với bạn đủ thứ Các cháu có sợ không?

K: Không, họ chỉ xem máy bay. Họ cho rằng rất thú vị khi được ngắm nhìn những chiếc máy bay khi chúng bay qua.

D: Làm thế nào là thức ăn được cầm ra?

K: Chúng tôi vẫn đang tồn tại nhờ những gì họ cung cấp cho chúng tôi. Tôi không biết họ lấy nó từ đâu. Nó chủ yếu là gạo. Nó ít hơn so với trước đây, nhưng chúng tôi vẫn đang làm. Đôi khi nếu may mắn, chúng ta bắt gặp một số thứ trong thị trường mở. Bánh mì, ngũ cốc và. . . đó là về nó. Đôi khi chúng ta tự trồng mầm, nếu may mắn tìm thấy hạt đậu. Chúng tôi trồng chúng trong

phòng có một ít nước và ánh sáng mặt trời, và chúng tôi trồng chúng với lúa. Thịnh thoảng chúng tôi có thịt, nhưng không thường xuyên lắm. Nó đang trở nên rất hiếm.

D: Thịt đến từ chính phủ hay từ chợ?

K: Đôi khi một chút của cả hai. Đôi khi chúng ta nhận được một số thông qua khẩu phần ăn của mình, nhưng nhiều khả năng chúng ta nhận được nó từ một người đã giết thịt con bò của mình, hoặc một cái gì đó tương tự.

D: Bạn đã nói với tôi trước đây rằng bạn đổi hàng cho những thứ trên thị trường. Bạn sử dụng gì để giao dịch?

K: Những thứ khác nhau. Đôi khi thêm một chiếc chăn. Đôi khi tôi đi ra ngoài và tìm trái cây và các loại hạt, những thứ đại loại như vậy. Vì vậy, chúng tôi giao dịch chúng. Bất cứ điều gì chúng ta có thể nhúng tay vào.

D: Nghe có vẻ như tiền không còn giá trị nữa.

K: Không, không phải bất kỳ giá trị thực nào. Tôi đã không nhìn thấy bất kỳ trong một thời gian dài.

Tôi phát hiện ra rằng thị trường chợ đen đã phát triển mạnh mẽ ở Hiroshima (và có thể là trên toàn Nhật Bản) trong thời gian chiến tranh này.

D: Làm thế nào để họ giao thức ăn cho bạn?

K: Họ thường đưa nó cho họ tại nơi làm việc, hai lần một tuần.

D: Đó là một sự tồn tại khác với bạn đã từng.

K: Vâng, khắc nghiệt hơn nhiều, đối phó với thực tế nhiều hơn.

D: ... Và bạn đang giúp chuẩn bị bữa tối?

K: Tôi đang xem ba đứa cháu của mình. Họ đang chơi.

D: Họ là một may mắn.

K: Đúng vậy, đôi khi chúng khiến tâm trí bạn không để tâm đến những vấn đề, nhưng sau đó bạn lại lo lắng về điều gì sẽ xảy ra với chúng.

Đó là bây giờ hoặc không bao giờ, vì vậy tôi quyết định đã đến lúc phải thực hiện một bước nhảy vọt. Tôi hít một hơi thật sâu và lao về phía trước.

D: Chúng tôi sẽ rời khỏi cảnh đó và chuyển sang một vài tuần nữa. Chúng ta sẽ đi đến ngày 6 tháng 8 năm 1945, và bạn sẽ cho tôi biết những gì bạn thấy. Hãy nhớ, hãy nhớ rằng bạn được bao phủ bởi ánh sáng trắng của sự bảo vệ và hướng dẫn viên của bạn luôn sẵn sàng trợ giúp bạn. Chúng tôi sẽ không để bất cứ điều gì làm hại bạn theo bất kỳ cách nào. Bất cứ điều gì bạn thấy chỉ là kỷ niệm và bạn có thể kể cho tôi nghe về nó. Có nhiều điều để học hỏi từ nó. Nhưng nó sẽ không làm phiền bạn theo bất kỳ cách nào về tinh thần hoặc thể chất. Nếu bạn muốn, bạn luôn có thể xem nó như một người quan sát.

Khi tôi đếm Katie đến ngày quan trọng đó, nước da của cô ấy đột nhiên thay đổi. Cô trắng bệch như tờ và cơ thể cô cứng lại. Cô ấy dường như đang ở trong một tâm trạng bối rối. Khi cô cố gắng nói chuyện, chỉ có những tiếng thở hổn hển phát ra. Cô đã rất khó khăn trong việc hình thành các từ. Sự tương phản giữa cách nói chậm rãi, cộc lốc, ngắt quãng của người Nhật trước đây và tình trạng hiện tại của thực thể là rất rõ rệt. Cô ấy dường như rơi vào trạng thái sốc và khi cô ấy cố gắng nói, giọng nói của cô ấy run rẩy. Đôi khi cơ thể cô run lên. Tôi chưa bao giờ nghe một giọng nói cảm xúc và đau đớn đến như vậy. Nó đến từ một nơi nào đó sâu trong ký ức tiềm thức của cô ấy và không hề có mối liên hệ nào với Katie.

Rõ ràng là một điều gì đó quyết liệt đã xảy ra. Tôi chắc chắn rằng tôi biết nó là gì, nhưng tôi phải tiếp tục như thể tôi không biết gì cả, và để Nogorigatu kể câu chuyện của chính mình. Katie đang hít thở sâu. Tôi hỏi cô ấy chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng cô ấy đã có thể nói chuyện, một cách khó khăn. Các cụm từ phát ra rời rạc với những khoảng dừng giữa chúng khi Nogorigatu bối rối mò mẫm để tìm từ cho một trải nghiệm mà từ ngữ vô dụng để diễn tả.

K: Có ... đã có một tia sáng tuyệt vời. Và rồi những cơn gió ... chúng như lửa. Mọi người, họ ngã xuống, và họ ... và họ chỉ nằm đó, và ... và ... (giọng nói đầy hoài nghi). Tiếng hét!

D: Bạn đang xem từ đâu?

K: Tôi đã ở trong chợ.

D: Cho tôi biết đèn flash như thế nào.

K: Một ánh sáng trắng chói mắt. Và ... và sau đó là một ... bùng nổ tuyệt vời. Và ... và ... một đám mây khổng lồ. Nó đi thẳng lên, và ... và ... nó biến mất. Và rồi những cơn gió cuộn. Họ giống như lửa! Mọi người đang chết ở khắp mọi nơi! TẠI SAO?! Đó là tiếng kêu từ sâu thẳm tâm hồn anh ấy, và nó khiến tôi rùng mình.

D: Chuyện gì đã xảy ra, bạn có biết không?

Anh ấy không thể phát ra âm thanh. Tôi phải trấn an Katie, biết rằng bất cứ lúc nào cô ấy có thể quyết định chấm dứt chuyện này và tự tỉnh lại. Tôi đã nói chuyện một cách nhẹ nhàng và dễ thương với Nogorigatu, vì tôi thực sự cảm thấy rất thương người đàn ông này. "Bạn có thể nói về nó. Trên thực tế, có lẽ sẽ rất tốt nếu nói về nó bởi vì, bạn thấy đấy, tôi hiểu."

K: Tôi không. . . thật khó để nghe thấy bất cứ điều gì ngoài tiếng hét! Mọi người là ... những người có thể chạy là chạy. Người ngã xuống. Một số chỉ loạng choạng, chìa tay ra. ... (Cơ sở đến gần đến mức hoảng sợ.) Mọi thứ đã biến

mất! Nó đã bị phá hủy! Các tòa nhà như thế chúng chưa từng có! Không còn gì khác! TẠI SAO?!

D: Bạn đang ở một mình hay với các con gái của bạn?

K: Tôi chỉ có một mình. (Hoang mang) Tôi không biết ai đang ở đâu. Mọi thứ đã biến mất! Thành phố như thế ... không có trung tâm thành phố! NÓ ĐI RỒI! Các tòa nhà đã ... biến mất! Không có gì ngoài đồng đồ nát ... và những tiếng la hét!

Ngay cả khi tôi viết những lời này, tôi vẫn có thể nghe thấy một lần nữa sự kinh hoàng hoàn toàn trong giọng nói của Katie. Tôi phải giữ cho mình không bị cuốn vào chuyện này. Chỉ với mục tiêu còn lại, tôi mới có thể theo dõi cô ấy và nghĩ ra những câu hỏi để hỏi.

D: Thị trường nằm ở đâu?

K: Đó là ... bởi một trong những lối vào thị trấn. Nó ... cách xa ... khỏi trung tâm.

D: Bạn nói đám mây bay thẳng lên và sau đó gió đến? Đó có phải là khi các tòa nhà bắt đầu biến mất?

K: Vâng, và họ ... mọi người, họ đã ngã xuống. Mọi người chỉ. . . chết.

D: Các tòa nhà có biến mất khi có mây hoặc gió ập đến không?

K: Một số cả hai. Một số . . . khi đám mây tấn công, họ. . . biến mất trong khoảnh khắc đó. Một số, cơn gió lớn, nó hất tung mọi thứ xuống đất. Tất cả mọi người ... (Anh ấy dừng lại, như thể gặp khó khăn trong việc hoàn thành câu.)

D: Bạn có ngã xuống không?

K: Vâng. ... Nó ... ré lên. Tôi không thể biết liệu đó có phải là ... mọi người đang la hét hay đó là tiếng ồn. Tôi không ... tôi không biết. Tất cả những gì tôi biết là

... mọi người đang chết! (Giọng anh ấy cất lên thành một tiếng thì thầm đau đớn.) Có một khoảng dừng và tôi có thể nhận ra qua chuyển động của mắt Katie dưới mí mắt rằng Nogorigatu đang nhìn xuống. Bất ngờ, anh ta buột miệng: "Tay ... của tôi!" Tôi không hiểu ý của anh ta và anh ta lặp lại, "Tay của tôi ... màu đen! Chúng bị cháy!" Vì vậy, anh không chỉ đơn thuần là người quan sát trong thảm kịch này. Anh ta cũng đã bị thương, nhưng không nhận ra nó cho đến bây giờ do quá sốc trước những gì đang xảy ra. Tôi đã gợi ý cho Katie rằng cô ấy sẽ không cảm thấy khó chịu về thể chất, mặc dù tôi đã được các chuyên gia y tế nói rằng loại bỏng này sẽ sâu đến mức các đầu dây thần kinh sẽ bị phá hủy và sẽ không có cảm giác đau đớn, ít nhất là không ngay lập tức. Tôi không biết điều này vào thời điểm đó và mối quan tâm duy nhất của tôi là cho phúc lợi của Katie.

D: Có phải bàn tay của bạn là bộ phận duy nhất có màu đen không?

K: Không. Khuôn mặt ... của tôi như thể không có gì ... không có da. (Anh ấy rên rỉ.) Tôi phải đẩy bức tranh phản cảm này ra khỏi tâm trí nếu tôi muốn tiếp tục. Anh hỏi với giọng như một đứa trẻ lạc lối, "Chuyện gì xảy ra bây giờ ...? Tôi sẽ đi đâu ...? Có lẽ ... có những người khác như tôi, đang lang thang xung quanh. Tôi vấp ngã ... và tôi ngã. Và Tôi thức dậy và tôi thử lại. "

D: Bạn có nghĩ rằng bạn có thể tìm thấy đường trở lại nơi bạn đang sống không?

K: Nó biến mất rồi. Tất cả đã biến mất. ... Tôi phải đi, nhưng tôi nên đi đâu?

D: Bạn đang cố gắng đi đâu?

K: Bỏ đi. Ngoài. Bất cứ cách nào để rời khỏi. Để đi xa ... tránh xa ... nỗi kinh hoàng này.

D: Những người khác đang đi đâu?

K: Những người mà tôi có thể nhìn thấy ... họ cũng giống như tôi ... họ chỉ ... vấp ngã, và ... họ đã mất.

D: Bạn biết đấy, bạn đã nói với tôi rằng máy bay đến vào mỗi buổi sáng. Bạn có nhìn thấy chiếc máy bay nào sáng nay không?

K: (Như thể chỉ nhận ra rằng có thể có một mối liên hệ.) Vâng. . . ngay ... ngay trước đây. Họ có thể . . .? Họ ... chắc hẳn đã ... đánh rơi ... một thứ ... khủng khiếp nào đó! (Thở hổn hển) Làm sao ai có thể làm được điều đó? Làm sao? Họ không biết những gì họ đã làm? Họ có quan tâm không? Những lời nói như một giọng nói thất vọng đang khóc trong hoang vu.

D: Bạn có nghĩ rằng có mối liên hệ nào đó giữa những gì đã xảy ra và những chiếc máy bay đã bay qua không?

K: (Anh ấy khó chịu.) Đó có thể là lời giải thích duy nhất. Chắc họ đã ... làm gì đó! (Giọng anh ta đầy hoài nghi.) Họ đã giết chết thị trấn! Cả một thị trấn! No mật rôi! (Đột nhiên anh ấy rên lên.) Tôi cảm thấy như bên trong mình bốc cháy. Mọi thứ ... nó ... như thể ... ai đó đánh một que diêm và đặt nó vào bên trong tôi, và nó trở thành một đồng lửa. Và nó bốc cháy!

Tôi phản ứng nhanh chóng để đưa ra gợi ý rằng cô ấy sẽ không cảm thấy đau đớn hay khó chịu. Các chuyên gia cho biết phổi của Nogorigatu có lẽ đã bị cháy do hít thở làn gió cực kỳ nóng. Điều này thường xảy ra khi mọi người hít phải khói từ đám cháy. Cảm giác đau có thể bị trì hoãn do phản ứng sốc đầu tiên. Đây chỉ là suy đoán thuần túy và các triệu chứng thể chất của anh ấy có thể là do bỏng sâu hoặc bức xạ hoặc thứ gì đó mà chúng tôi không biết.

Katie có thể biến thành một người quan sát bất cứ lúc nào và mô tả những cảnh đó cho tôi, nhưng rõ ràng tiềm thức của cô ấy muốn cô ấy trải nghiệm điều này. Hoặc có lẽ linh hồn của chính cô ấy nghĩ rằng cô ấy cần phải nhớ điều này thật chi tiết. Cô ấy đã bị cuốn vào kinh nghiệm này đến nỗi cô ấy tiếp tục ghi nhận những đề xuất của tôi để cô ấy vẫn khách quan. Tôi đã cố gắng thu hút sự chú

ý của Nogorigatu về bản thân và tình trạng thể chất của anh ấy, nhưng tôi đã không thành công.

D: Có điều gì khác xảy ra với thành phố không? (Tôi đang nghĩ về một đám cháy hoặc một cái gì đó tương tự.)

K: Không phải ... mà tôi có thể nói. Tôi ... tôi ... không biết. Tôi không thể ... nhìn thấy ... bất cứ điều gì. Đây là ... tôi. . . Tôi không biết. Tôi chỉ ...

D: Tại sao? Có quá nhiều nhầm lẫn hay sao?

K: (Từ từ) Tôi ... không thể ... thấy nhiều ... chút nào.

D: Bạn có nghĩ rằng cái gì đó đã ảnh hưởng đến mắt của bạn?

Đây có thể là một phản ứng chậm trễ từ vụ nổ, hay anh ta đang tâm lý để ngăn chặn những gì anh ta không muốn nhìn thấy?

K: Tôi ... tôi ... không biết. Tất cả những gì tôi biết là ... đau đớn và bối rối, và sự kinh hoàng. TẠI SAO?!

Rõ ràng là anh ấy không thể tách mình ra khỏi cảm xúc của những gì đang xảy ra. Tôi không bạo dâm; Tôi không muốn làm cho anh ta đau khổ chỉ để có được câu chuyện quan trọng này. Tôi quyết định loại Katie khỏi hiện trường và đưa cô ấy về trước khoảng một tuần. Lúc đó tôi nghĩ rằng người đàn ông Nhật Bản đã chết và anh ta có thể nhìn lại cuộc sống đó từ trạng thái linh hồn và kể cho tôi nghe thêm về nó. Tôi đã lầm.

K: (Giọng nói rất nhỏ.) Tôi đang ... ở trong một tòa nhà. Họ có ... mọi người đã đến. Họ đang chăm sóc cho những người đang chết trong chúng ta.

Vì vậy, ông già Nhật Bản cứng rắn hơn tôi tưởng. Anh ta đã sống sót được một tuần, ngay cả khi bị bỏng và nhiễm độc phóng xạ. Nó cũng phù hợp với những

ký ức ngẫu nhiên của Katie trong cuộc đời anh. Cô cảm thấy anh ta chưa chết ngay lập tức, nhưng đã tồn tại khoảng chín ngày sau đó.

D: Có nhiều người ở đó không?

K: Có hàng trăm người ... đang chết dần chết mòn. Chúng tôi biết điều này. (Anh ta nghe như thể anh ta đã đối mặt với một tình huống vô vọng.) ... Họ nói rằng đó là một quả bom. Người Mỹ. Họ đã thả một quả bom.

D: Có khả năng một quả bom có thể làm được tất cả những điều đó không?

K: Tôi không biết làm thế nào. (Thì thầm) ... Tôi không biết làm thế nào. Tất cả những gì tôi biết là cái chết và nỗi đau ... là bạn đồng hành của tôi. (Giọng anh ta đứt quãng.) Có vẻ thật kinh khủng ... mà bất cứ ai cũng có thể hình dung ra một điều gì đó khủng khiếp như vậy. (Thở hỗn hển)

D: Còn con gái của bạn thì sao? Bạn đã thấy chúng ở đâu chưa?

K: (Giọng anh ta thì thầm đau đớn.) Không, có lẽ họ đã chết. Các cháu của tôi! (Anh ấy đã thốt thức từ đó.) Chết hết. ... Thật thương xót khi đã chết rồi chứ không phải sống tiếp.

D: Có bác sĩ hay y tá không?

K: Có, nhưng họ không thể làm gì cả. (Giọng anh ấy đầy tuyệt vọng.) Họ chỉ ... cố gắng cho chúng tôi thứ gì đó để giảm đau. Tôi không biết nó là gì. Nó giúp một số, nhưng ... không nhiều ... không nhiều.

D: Có vẻ như họ đã xây dựng một tòa nhà thành một bệnh viện.

K: Vâng. Và tất cả những gì bạn nghe thấy là những tiếng kêu. . . và những người đang chết. Trẻ con! (Anh ấy lại thốt thức từ đó.) Mọi người. . . . Họ chỉ chờ chúng ta ... tất cả chúng ta sẽ chết.

Tôi đã nghe người ta nói rằng máy bay của chúng tôi đã thả truyền đơn trước để cảnh báo người dân chạy trốn khỏi thành phố. Bây giờ tôi tự hỏi liệu điều này có đúng không.

D: Tôi đã nghe nó nói rằng người Mỹ đã cố gắng cảnh báo người dân của bạn rằng điều này sẽ xảy ra. Bạn đã nghe ai nói gì như vậy chưa?

K: Tôi không biết. Tôi ... không biết Họ không thể quan tâm.

Làm thế nào chúng ta có thể đạt được một điểm mà bất cứ ai cũng muốn làm điều này? Thậm chí nghĩ đến việc làm một cái gì đó như thế này? Làm thế nào có thể bất cứ ai? Anh ấy rất khó nói và thỉnh thoảng anh ấy thở hổn hển.

D: Tôi không biết. Thật là khó hiểu. Thật khó để tin rằng điều đó có thể xảy ra. Được rồi, tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta rời khỏi cảnh đó. Để lại cảnh đó với tất cả nỗi đau và tất cả những đau khổ của nó và để nó vào quá khứ nơi nó thuộc về. Chúng ta sẽ thoát khỏi nó.

Sự thay đổi ở Katie là ngay lập tức. Cơ thể cô ấy thả lỏng và màu sắc trở lại trên khuôn mặt của cô ấy. Như thể tôi đã bật một công tắc.

D: Bạn là một người đàn ông rất nhạy cảm và một người đàn ông rất nhân ái và chúng tôi không muốn mang lại bất kỳ nỗi đau đớn và đau khổ nào về phía trước. Chúng tôi sẽ để nó ngay trong quá khứ nơi nó thuộc về. Tôi muốn cảm ơn bạn rất nhiều vì đã cho tôi biết về nó và nói về nó. Hãy nhớ rằng, những gì bạn đã trải qua chỉ là kỷ niệm. Nó đã xảy ra cách đây rất lâu. Nó sẽ không làm phiền bạn về mặt tinh thần hay thể chất. Nó sẽ không bao giờ, không bao giờ làm phiền bạn nữa vì bây giờ bạn hiểu nó đến từ đâu và nó thuộc về đâu.

Trong tôi ngập tràn một nỗi buồn sâu lắng, lặng lẽ. Cái chết của Nogorigatu quá đau thương, tôi không thể chịu đựng nỗi Katie coi đó là ký ức cuối cùng trong tiềm thức của cô ấy. Sự thay đổi trong cô ấy là rõ ràng và tôi biết cô ấy đã vượt qua thử thách này mà không bị tổn thương và cô ấy sẽ không còn nhớ gì về trải

nghiệm đó. Nhưng tôi cảm thấy sẽ chỉ đàng hoàng và công bằng nếu đưa cô ấy đến một khoảng thời gian hạnh phúc hơn trước khi thức tỉnh. Tôi cũng cảm thấy mình mắc nợ người đàn ông cũ mà tôi đã biết và kính trọng. Đó là lời từ biệt của tôi, điều văn của tôi với anh ấy. Hay tôi đang làm điều đó cho chính mình? Tôi sẽ không bao giờ biết; Tôi chỉ biết rằng tôi không thể với lương tâm tốt để đưa cô ấy tỉnh lại sau nỗi tuyệt vọng thấu tận tâm hồn như vậy.

D: Hãy quay trở lại năm 1930; trở lại khoảng thời gian hạnh phúc hơn, một ngày hạnh phúc hơn.

Giọng nói ngay lập tức thay đổi từ tiếng rên rỉ đau đớn của người Nhật đang hấp hối và trở nên trẻ trung và sôi động hơn.

K: Tôi đang làm việc trên chấu của tôi. Tôi đã đưa chúng ra khỏi lò nung và chúng đang nguội.

Còn thời gian phù hợp để quay lại? Khoảng thời gian khi thế giới vẫn còn hòa bình và anh đang làm việc trên những chiếc chấu của mình, một điều luôn mang lại cho anh nhiều niềm tự hào.

K: Chúng rất đẹp. Mỗi người độc đáo theo cách riêng của họ. Tôi chăm sóc trong công việc của tôi. Tình yêu của tôi thể hiện trong từng tác phẩm mà tôi tạo ra.

D: (Tôi cảm thấy rất thương người đàn ông này.) Bạn làm việc tốt và tự hào về nó. Bạn bán chúng và mọi người mua chúng, và điều đó cho thấy chúng có giá trị.

Tôi thư giãn và cảm thấy một sự yên tĩnh bao trùm khắp căn phòng. Tôi biết mọi thứ sẽ ổn thôi. Người bạn Nhật Bản của tôi cuối cùng đã tìm thấy sự bình yên mà linh hồn tái sinh của anh ấy đã khao khát. Anh đã hoàn thành sứ mệnh mà anh đã bắt đầu khi những kí ức ẩn hiện trong tâm trí Katie. Cuối cùng anh ta đã được minh oan. Cái chết của ông không phải là vô ích.

D: Gia đình ở đâu?

K: (Cô ấy mỉm cười.) Các con trai của tôi đang ở ngoài đồng và vợ tôi đang ở trong nhà làm việc. Và tôi đang làm việc trên của tôi. . . công việc.

D: Và đó là một ngày hạnh phúc, phải không? Một kỷ niệm vui.

K: Vâng, tôi rất hài lòng. Biết rằng chính tay mình đã tạo ra thứ mỹ miều thật mãn nguyện.

Tôi lại có thể thấy cậu bé Nogorigatu bí mật tạo ra những con vật nhỏ yêu quý của mình để bất chấp cha mình.

D: Bạn cũng thích làm những con số nhỏ, phải không?

K: (Cô ấy cười) Vâng.

D: Những con vật nhỏ. Ah, đó là một điều rất tốt nên làm vì bạn có niềm tự hào về điều đó. Và đây là một ngày hạnh phúc. Lưu giữ những kỷ niệm vui. Đừng nán lại những khoảng thời gian tồi tệ. Nhớ về những tháng ngày hạnh phúc; bạn không đồng ý sao?

K: Đúng vậy, chúng là thứ làm cho ký ức chín muồi, khi bạn có thể nhìn lại chúng và mỉm cười.

D: Vâng, hãy nghĩ về thời điểm tốt và thời điểm xấu sẽ tự chăm sóc bản thân. Nghe có vẻ giống như điều gì đó bạn sẽ nói, phải không

Trái tim tôi đã rời xa anh ấy. Tôi đã cảm nhận được nỗi đau của anh ấy và nỗi buồn của anh ấy và dường như chỉ có công bằng khi tôi có thể đưa anh ấy tròn đầy đến cùng một nơi mà tôi đã tìm thấy anh ấy, làm việc trên chậu của anh ấy. Vì vậy, tôi có thể để lại cho anh ấy ký ức về khoảng thời gian hạnh phúc hơn trước khi thế giới đảo điên. Tôi biết mình sẽ không bao giờ nghỉ ngơi cho đến khi

câu chuyện của anh ấy được đưa ra giấy và kể cho cả thế giới biết. Tôi đã thực hiện lời hứa thầm lặng của mình với anh ấy.

Sau đó, tôi đã nghĩ ra nhiều câu hỏi hơn về vụ đánh bom mà tôi muốn được trả lời. Nhưng tôi cũng đã giữ lời hứa với Katie. Tôi đã nói rằng chúng tôi sẽ khám phá nó một lần duy nhất. Chúng tôi đã không bao giờ trở lại nó. Chúa ơi! Một lần là đủ! Trong những buổi học sau đó, tôi biết được rằng cô ấy đã vào nơi an nghỉ tinh thần ở bên kia một thời gian sau cái chết đau thương ở Hiroshima. Đây là một nơi đặc biệt được dành cho những cái chết như thế này. Cô cảm thấy mình đã thoát khỏi rất nhiều nghiệp chướng bởi cái chết kéo dài mà cô đã trải qua. Sau đó, cô tham dự trường học trên bình diện linh hồn, nơi các bậc thầy và giáo viên đã giúp đánh giá cuộc sống đó. Đó là nơi cô ấy đã ở khi cô ấy được gọi cho nhiệm vụ này và trao đổi linh hồn với thực thể trước đó đã chiếm giữ cơ thể của Katie. (Những trạng thái hiện hữu này được khám phá thêm trong cuốn sách của tôi, Cuộc trò chuyện với Thần linh.)

Khi tôi gặp Katie vào tuần sau khi trải qua cái chết của Nogorigatu, cô ấy nói rằng cô ấy cảm thấy rất tuyệt vời. Một trọng lượng lớn đã được nâng lên khỏi cô ấy. Cô biết rõ ràng rằng ký ức đó sẽ không bao giờ làm phiền cô nữa. Cô ấy quá ngây ngất; chúng tôi biết rằng tất cả những gì chúng tôi đã cùng nhau trải qua để có được câu chuyện là xứng đáng. Cô ấy bắt đầu thay đổi sau trải nghiệm này. Khi chúng tôi tiếp tục làm việc cùng nhau, cô ấy bắt đầu trưởng thành nhanh chóng.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 14: Nghiên Cứu

CUỐI CÙNG CÁC PHẦN CỦA TÔI ĐÃ KẾT THÚC và tôi đã hoàn thành câu hỏi của mình về cuộc đời của người đàn ông Nhật Bản. Tôi chưa bao giờ nghe câu chuyện về chiến tranh được trình bày theo quan điểm này ... nhưng nó có đúng

không? Đó là một cách nhìn hoàn toàn mới. Mọi người có thực sự gặp khó khăn trong việc tìm kiếm thức ăn không? Họ có thực sự bị áp bức bởi chính những người lính của họ không? Đàn ông có bị bắt đi lính và phụ nữ bị bắt vào làm việc trong nhà máy không? Bây giờ đã đến lúc tôi bắt đầu nghiên cứu để xác minh hoặc bác bỏ các sự kiện khi Katie trình bày chúng trong trạng thái xuất thần sâu sắc. Đây là phần mà tôi luôn thích, vì tôi vô cùng thích nghiên cứu sách và dành hàng giờ tìm kiếm trong thư viện để tìm kiếm một chút thông tin khó nắm bắt đó.

Khi tôi bắt đầu làm việc với Katie, tôi không biết nhiều về sự kiện lịch sử này mặc dù tôi còn sống vào thời điểm nó xảy ra. Người bình thường trong những ngày đó chỉ biết câu chuyện như đài và báo chí đưa ra. Chỉ những người có đủ quan tâm sâu sắc mới tìm kiếm và tìm thấy thông tin đầy đủ hơn. Vụ ném bom xuống Hiroshima không làm chúng tôi cảm động, ngoại trừ việc tuyên bố kết thúc chiến tranh.

Rất vui mừng và hạnh phúc khi quân Nhật đầu hàng. Không ai có thể nghĩ rằng sự đau khổ của người khác đã mang lại cho lễ kỷ niệm này. Rất nhiều người của chúng tôi đã chết, chúng tôi coi đây là sự kết thúc của một cơn ác mộng và nước Mỹ mong chờ sự trở lại bình thường. Chúng tôi biết về vụ đánh bom, nhưng nó không có mối liên hệ cá nhân nào hơn những bộ phim chiến tranh mà chúng tôi đã từng bị bắn phá trong thời chiến đó. Chỉ sau đó, sự kiện này mới bắt đầu được đưa tin trở lại khi chủ đề về phóng xạ được hiểu và các tác động chết người của nó đã được nghiên cứu. Sau đó, nó đã được dán nhãn một vết đen trong lịch sử của chúng tôi. Mọi người tự hỏi làm thế nào chúng ta, một quốc gia nhân đạo như vậy, lại có thể làm được điều khủng khiếp này. Cuộc tranh cãi do sự kiện này gây ra đã vang dội suốt thời gian kể từ ngày đó năm 1945.

Những điều này không trở thành cá nhân đối với tôi cho đến khi tôi tận mắt trải nghiệm nó với Nogorigatu. Vì vậy, khi tôi bắt đầu nghiên cứu, tôi chỉ biết những sự kiện cơ bản và những thông tin ít ỏi nhất. Tôi nghĩ sẽ là một vấn đề đơn giản để điều tra bởi vì nó là một sự kiện lịch sử gần đây. Tất cả những gì tôi phải làm

là tìm các tài khoản về cuộc chiến và vụ đánh bom và xem câu chuyện của Nogorigatu có khớp với những gì người khác đã báo cáo hay không.

Thay vào đó, tôi thấy rằng có rất ít nghiên cứu từng được Nhật Bản hoặc Hoa Kỳ thực hiện về trải nghiệm của người dân vào ngày quả bom được thả xuống hoặc hậu quả mà họ phải gánh chịu. Đã có rất nhiều bài viết về ý nghĩa đạo đức trong hành động của chúng ta – về việc chế tạo và thử nghiệm bom cũng như những ưu và nhược điểm giữa chính phủ của chúng ta và các nhà khoa học trong thời gian trước khi xảy ra vụ đánh bom. Cũng có nhiều điều về chuyến bay của “Enola Gay”, chiếc B-29 đã thả bom, và Chỉ huy Tibbetts, phi công của chiếc máy bay. Nhưng rất ít quý giá đã được viết về con người và những gì họ đã trải qua, trừ khi nó được thực hiện từ quan điểm lâm sàng và sách giáo khoa với tất cả cảm xúc được loại bỏ.

Có những cuốn sách, Hiroshima của John Hersey và Hiroshima Diary của M. Hachiya, dựa trên kinh nghiệm cá nhân. Những cuốn sách này đã trở thành kinh điển và là nguồn sách cho bất kỳ ai nghiên cứu về chủ đề phức tạp này. Nhiều dự án nghiên cứu đã được bắt đầu ngay sau chiến tranh, nhưng đã bị bỏ dở khi mức độ kinh hoàng của sự kiện bắt đầu hé lộ.

Rốt cuộc, các nhà nghiên cứu đều là con người. Cuốn sách Death in Life của Robert J. Lifton rất độc đáo vì đây là lần đầu tiên một bác sĩ tâm thần nghiên cứu những tác động của cảm xúc đối với những người sống sót và nó được viết 20 năm sau sự kiện này. Ông nhận thấy người dân ngại nói chuyện với người Mỹ vì họ sợ chúng tôi sử dụng bất kỳ thông tin nào để chế tạo vũ khí lớn hơn và tốt hơn.

Tác giả của cuốn sách này báo cáo rằng anh ta có thể hiểu được sự miễn cưỡng của các điều tra viên khác trong việc hoàn thành dự án của họ vì cuối cùng anh ta đã phải đóng kín bản thân cảm xúc khỏi những câu chuyện kinh dị mà anh ta đã nghe. Đó là cách duy nhất anh ta có thể giữ khách quan và thu thập thông tin. Đây là vấn đề tương tự mà tôi đã gặp phải; bạn phải tránh bị cuốn vào và tham gia vào câu chuyện. Điều này có thể được so sánh với các sự kiện gây xúc

động không kém khác trong chiến tranh, chẳng hạn như Holocaust của người Do Thái. Đây là những thứ nổi dậy và đẩy lùi tâm hồn con người. Đã có một chiến dịch trong những năm gần đây để phủ nhận rằng Holocaust đã từng xảy ra. Điều tương tự đã xảy ra, ở một mức độ nhỏ hơn, với bom nguyên tử. Họ không thể phủ nhận rằng nó đã xảy ra, vì vậy nó được phát xuống và giấu đi. Có thể con người không thích nghĩ rằng họ thực sự có khả năng gây ra những nỗi kinh hoàng và vô nhân đạo sâu sắc như vậy đối với đồng loại của mình.

Nghiên cứu của tôi cho thấy độ chính xác đáng kinh ngạc, vì tài khoản của Katie đã chứng minh chính xác từng điểm một. Tôi vẫn còn rung mình khi bắt gặp một thông tin (dù nhỏ đến mức nào) xác minh điều gì đó từ hồi quy thời miên. Câu chuyện bắt đầu nổi lên. Hoàng đế không muốn chiến tranh, chính chế độ quân sự của đất nước đã gây ra điều này. Tôi thấy ông ấy giống như Nữ hoàng Anh, một tên bù nhìn đơn thuần, trong khi chính phủ thực sự được cai trị bởi Nội các hoặc Chế độ ăn uống. Như Nogorigatu đã nói, đó là một vị tướng đưa ra quyết định đói khát quyền lực. Một khi chiến tranh bắt đầu, Nhật Bản đã trở thành một quốc gia cuồng tín về chiến thắng. Ngay cả khi người dân Nhật Bản bắt đầu gặp khó khăn, quân đội vẫn không nhượng bộ. Các nhà lãnh đạo đã cố gắng thuyết phục người dân rằng, nếu họ chịu đựng ở đó, mọi thứ sẽ ổn thỏa.

Các cuộc phong tỏa, đánh bom và gián đoạn các tuyến đường cung cấp và thương mại đã ảnh hưởng đến đất nước. Vào cuối chiến tranh, ngay cả sinh viên trong các trường học và cao đẳng cũng bị đưa vào lao động cưỡng bức để giúp đỡ cho nỗ lực chiến tranh. Đặc biệt, sự cần thiết phải có thêm máy bay là mục tiêu của chính phủ. Họ đã bị đánh bại vì thiếu sự che chở. Các tàu tiếp tế không thể đến các căn cứ trên đảo nếu không có máy bay để bảo vệ. Do đó, người dân đã bị thúc đẩy để chế tạo thêm máy bay và súng ống, vật tư chiến tranh mà quên đi việc sản xuất lương thực và quần áo. Chính phủ tin rằng chỉ cần họ sản xuất được nhiều máy bay hơn thì họ sẽ chiến thắng trong cuộc chiến. Nhưng sau đó sự gián đoạn của các tuyến đường tiếp tế và việc chúng ta ném bom các đường tàu đã tạo ra nhiều vấn đề hơn. Nguyên liệu thô không thể được đưa đến các nhà máy.

Thực tế là có rất nhiều nhà máy ở Hiroshima – đây là một lý do chính để coi nó như một mục tiêu ném bom. Các nhà máy này đã làm việc chăm chỉ, cố gắng cung cấp vật tư và trang thiết bị cho Quân đội để bảo vệ quê hương của họ trong trường hợp bị tấn công. Người bình thường không biết về nguồn cung cấp nguyên liệu thô đang cạn kiệt cho đến những ngày cuối cùng đó. Thành phố đã từng là một điểm xuất phát chính của quân đội và là một cảng vận chuyển chính. Giờ đây, những binh lính duy nhất ở Hiroshima là để bảo vệ thành phố và bến cảng sầm uất một thời đã chết vì máy bay Mỹ đã thả quá nhiều thủy lôi xuống vùng biển ngoài khơi.

Có một hệ thống kiểm duyệt nghiêm ngặt trong thời chiến đã giữ hầu hết các tin tức về chiến tranh từ người dân. Cũng đúng là những ngày cuối cùng trước khi quả bom được thả xuống, đã có tình trạng thiếu lương thực và khẩu phần ăn giảm dần ở Hiroshima. Thị trường chợ đen rất sôi động trong khoảng thời gian này. Họ cắt xén để đối phó với việc trao đổi các mặt hàng để lấy thực phẩm và nhu yếu phẩm cần thiết. “Những thứ” quan trọng hơn (như Nogorigatu đã nói) và thương mại mở là cách duy nhất để thu được bất cứ thứ gì khác ngoài những thứ cần thiết cơ bản. Tiền được tích trữ để sau này lấy lại giá trị. Lúa gạo là cây trồng lớn nhất của Nhật Bản, nhưng nó trở nên đắt đỏ đến mức một số nông dân trồng trọt không đủ tiền để ăn. Như chúng ta đã thấy từ câu chuyện của mình, nhiều nông dân đã không được phép trồng nó do quản lý yếu kém. Nhật Bản đang nhập khẩu thêm nguồn cung cấp lương thực từ Thái Lan và Đông Dương thuộc Pháp bị chiếm đóng và những tuyến đường tiếp tế này đã bị cắt đứt bởi cuộc phong tỏa của Hải quân Hoa Kỳ trong những tháng đó năm 1945. Thực tế là tình hình lương thực thắt chặt trong thành phố và số lượng các nhà bán lẻ thực phẩm đã giảm đi đáng kể. Trích dẫn từ No High Ground, của F. Knebel và C.W. Bailey II:

“Người dân bình thường có thể chỉ biết rằng khẩu phần cơm của họ ít hơn hoặc cửa hàng tạp hóa ở góc phố đã ngừng kinh doanh vì nó có ít hoặc không có gì để bán. Nhưng nội các Nhật Bản biết nhiều hơn thế. Một nghiên cứu chính thức vào tháng 6 đã dự đoán rằng các yêu cầu tối thiểu gạo để hỗ trợ người dân chỉ dựa trên sự tự cung tự cấp sẽ vượt quá nguồn cung cấp tới 14 triệu tấn vào

năm 1945. Nó nói thêm rằng những dấu hiệu chết đói đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện ở những vùng cô lập hơn của Nhật Bản. "

Trang trại của Nogorigatu có thể nằm trong một khu vực như vậy. Khi người Mỹ tiến vào Nhật Bản với tư cách là lực lượng chiếm đóng, họ nhận thấy người dân gần như giảm hẳn chế độ ăn kiêng. Có vẻ như bức tranh đen mà Nogorigatu đã vẽ về điều kiện của đất nước anh là sự thật; anh ấy đã không phóng đại. Đất nước đã thực sự tan rã trong nội bộ, đói khát và bị thúc đẩy bởi những hy vọng chiến thắng hảo huyền.

Vì không có gì giống như quả bom nguyên tử từng xảy ra trong lịch sử loài người, nên không có gì có thể chuẩn bị cho người dân Hiroshima cho những gì sắp xảy ra. Họ tự nhiên mong đợi một cuộc ném bom thông thường vì nó đang diễn ra trên khắp đất nước của họ. Nogorigatu cho biết họ đã quan sát các máy bay ném bom đi qua và tự hỏi, không phải "nếu", mà là "khi nào."

Các nhà chức trách quân sự cũng lo lắng và lo sợ cuộc tấn công có thể xảy ra bất cứ lúc nào, đã ra lệnh phá hủy các ngôi nhà để tạo ra các ổ lửa và các làn đường cứu hỏa khắp thành phố. Quân đội ra lệnh cho những người được biên chế thành các tiểu đoàn lao động để làm công việc này. Phụ nữ và trẻ em lớn hơn được phân công theo nhóm lớn để phá nhà. Họ được lệnh phá hủy gần 70.000 ngôi nhà với hy vọng cứu thành phố trong trường hợp các vụ đánh bom cháy nổ tương tự như những vụ đã xảy ra trên khắp Nhật Bản. Tất cả các nữ sinh có thân hình đẹp ở các trường trung học được lệnh tham gia nhóm lao động "tình nguyện" này và các nam sinh bị bắt đi lao động trong các nhà máy của thành phố. Nhiều người sống trong ký túc xá tại các nhà máy và các lớp học được tổ chức hàng ngày trước khi sinh viên đi làm. Đây là những ví dụ về những người bị cưỡng bức lao động, như Nogorigatu đã mô tả. Không có gì quá xa vời khi tin rằng con dâu của ông cũng bị bắt làm việc trong nhà máy trái với ý muốn của họ. Đây dường như là mô hình hiện có.

Do việc phá hủy các ngôi nhà để tạo ra các đám cháy và các làn đường cháy, hơn 90.000 người đã được lệnh phải rời đi trong 5 cuộc sơ tán hàng loạt. Nhưng

từ câu chuyện của chúng tôi, chúng tôi có thể thấy điều này đã hoạt động theo cả hai cách; những người khác có thể đã đến thành phố để tìm thức ăn và làm việc. Các nhà chức trách trở nên lo ngại về dòng người di tản trái phép và vào giữa mùa hè, những người lính đã kiểm soát các con đường xuất cảnh chính và quay trở lại những người rời đi không được chính quyền chấp thuận. Điều này sẽ giải thích tại sao Nogorigatu không còn có thể đi qua lại trang trại của mình vào khoảng thời gian đó. Ông cũng nói về việc mọi người bị chặn lại trên đường và bị thẩm vấn. Anh ấy nói rằng đã có rất nhiều căng thẳng và nghi ngờ vào khoảng thời gian đó.

Các nhà chức trách biết rằng chắc chắn sẽ đến lượt Hiroshima và họ muốn chuẩn bị sẵn sàng. Tất nhiên, họ không có cách nào để biết rằng không có sự chuẩn bị nào khả thi cho những gì sắp xảy ra. Trong khi hầu hết các khu vực đô thị khác ở Nhật Bản đều bị thiêu rụi bởi bom lửa do máy bay B-29 ném xuống, thì Hiroshima lại được cứu thoát một cách kỳ lạ. Chỉ có 12 tên lửa của đối phương trong 3 năm rưỡi chiến tranh. Hai quả bom nhỏ đã được thả xuống bởi một chuyến bay của Lực lượng đột kích Hải quân Hoa Kỳ vào tháng 3 năm 1945 và sáu tuần sau, một chiếc B-29 duy nhất, không thể tiếp cận mục tiêu chính của nó, đã thả mười quả bom xuống một khu vực xa xôi. Trong những vụ việc này, khoảng một chục người đã thiệt mạng.

Đáng kinh ngạc là những sự thật này giống hệt với những gì Nogorigatu đã nói khi tôi thẩm vấn anh ta vào tháng Bảy năm 1945. Anh ta nói, "Họ đã có các vụ đánh bom xung quanh thành phố. Hai trong số các nhà máy bên ngoài đã bị đánh. Không thiệt hại nghiêm trọng, một số người chết." Vì vậy, máy bay địch bay trên không cả đêm lẫn ngày, liên tục báo động không kích, nhưng chúng vẫn tiếp tục bay đi nơi khác. Hiroshima dường như đã bị lãng quên. Khi người dân dần nhận ra rằng thành phố của họ là một trong số ít các thành phố lớn còn sót lại ở Nhật Bản chưa bị đánh bom nặng nề, nhiều tin đồn kỳ lạ và thường hài hước đã được lan truyền để cố gắng giải thích tại sao thành phố này lại bị bỏ rơi.

Nhiều người trong số này thật xa vời nhưng chúng chỉ để minh họa mức độ lo lắng của những người đang bối rối để được giải thích. Nhiều người cố gắng phớt lờ nó và tiếp tục về cuộc sống của họ, nhưng những người khác biết có điều gì đó không ổn và họ cảm thấy cảm giác sắp diệt vong trong khi tự hỏi người Mỹ đang lên kế hoạch gì cho họ. Nhiều người biết rằng tình hình không tự nhiên và họ nói đùa rằng có thể Hiroshima không có trên bản đồ của Mỹ. Trích từ Death in Life:

“Nhiều người đã sử dụng từ ‘bukimi’ trong tiếng Nhật, có nghĩa là kỳ lạ, ghê rợn hoặc kỳ lạ, để mô tả sự kết hợp khó chịu của Hiroshima giữa vận may liên tục và kỳ vọng về thảm họa. Mọi người nhớ đã nói với nhau, ” Sẽ là ngày mai hay ngày kia? ”

Đây là bầu không khí mà Nogorigatu đã mô tả. Một trích dẫn khác từ No High Ground:

“Có những người ở Hiroshima, tự mô tả mình là ‘trí thức’, họ lo sợ, khi họ thức trắng đêm nghe tiếng máy bay trên không, rằng quân Yankees đang cứu họ vì một số phận đặc biệt đáng sợ.”

Họ không thể ngờ vào thời điểm đó lý do rừng rợn đằng sau vận may của họ. Các sĩ quan tình báo Mỹ đồng ý rằng để tạo dấu ấn tối đa đối với chính phủ Nhật Bản, quả bom nguyên tử nên phát nổ trên một thành phố tương đối hoang sơ. Không có nhiều trái để chọn từ kể từ vụ đánh bom thông thường của chúng tôi đã giảm hàng trăm dặm vuông của đô thị Nhật Bản để đồng đồ nát. Hiroshima là một trong những địa điểm được chọn và được lệnh bỏ qua các cuộc ném bom thông thường để chuẩn bị cho vụ thử nghiệm bom A.

Cho đến nay thành phố vẫn còn hoang sơ và các cảnh báo về cuộc không kích đã trở nên thường xuyên đến mức người dân bị ru ngủ trong một cảm giác an toàn sai lầm. Họ không còn chạy trốn đến nơi trú ẩn an toàn của cuộc không kích mỗi khi báo động vang lên. Đây là một trường hợp “sói khóc quá thường xuyên.” Đúng như Nogorigatu nói, mọi người đã quá quen với việc họ có thể cập

bến bằng những chiếc máy bay đi qua cùng một thời điểm vào mỗi buổi sáng. Đây thực sự là những chiếc máy bay thời tiết đi trước máy bay ném bom. Công việc của họ là phát thanh các điều kiện thời tiết và hướng máy bay ném bom tới các mục tiêu tốt nhất. Và Hiroshima đã không có tên trong danh sách cho đến ngày định mệnh đó.

Tôi cũng phát hiện ra rằng mặc dù các tờ rơi được thả xuống Nhật Bản cảnh báo người dân về các cuộc ném bom thông thường, Hiroshima không được cảnh báo về vụ ném bom nguyên tử sắp xảy ra dưới bất kỳ hình thức nào. Đó là bí mật được giữ kín nhất của cuộc chiến. Đã có hai cảnh báo vào sáng sớm ngày 6 tháng 8 năm 1945, khiến cư dân phải chạy đến và rời khỏi nơi trú ẩn. Có gì ngạc nhiên khi đa số bỏ qua các báo động và cố gắng tiếp tục cuộc sống hàng ngày của họ không?

Sau khi thức dậy hai lần trong đêm với hai lần báo thức khác, hầu hết mọi người đều ít chú ý đến cảnh báo vào khoảng 7:00 sáng. Đó là một chiếc B-29 bay rất cao. Đó dường như là loại máy bay mà họ đã quá quen với việc bay qua vào thời điểm đó buổi sáng. Nó băng qua thành phố hai lần rồi bay ra biển và âm thanh rõ ràng vào khoảng 7 giờ 30 phút. Họ không thể biết rằng chiếc máy bay này là "Straight Flush", máy bay thời tiết có trước "Enola Gay", máy bay ném bom đã thả quả bom nguyên tử đầu tiên trên thế giới. Một vấn đề được ghi nhận là không có cảnh báo nào được phát ra khi máy bay của Tibbets bay qua thành phố ngay sau đó vào khoảng 8 giờ sáng. Tất cả rõ ràng đã được phát ra chỉ nửa giờ trước đó, do đó thành phố đang trải qua một buổi sáng sớm "giờ cao điểm" với phần lớn người dân bên ngoài khi quả bom được thả xuống.

Quả bom phát nổ hoàn toàn vào mục tiêu với sức công phá tương đương 20.000 tấn thuốc nổ TNT, với nhiệt độ tại tâm quả cầu lửa là 1.000.000 ° F., 1800 feet trên không trung gần trung tâm của một thành phố bằng phẳng được xây dựng chủ yếu bằng gỗ. Nó như thể một mảnh của mặt trời đã vươn ra với sức nóng đáng kinh ngạc của nó và chạm vào Trái đất.

Trong cuốn sách No High Ground, tác giả đã đưa ra một hình ảnh minh họa rất hay về thành phố Hiroshima. Đó là một thành phố của nhiều sông và cầu (như Nogorigatu đã mô tả chính xác) và thành phố này nằm trên những mảnh đất giữa những cây cầu này. Tác giả đã so sánh nó với việc duỗi năm ngón tay trái của bạn – đây là cách thành phố được đặt ra – với những ngón tay tượng trưng cho thành phố và những khoảng trống tượng trưng cho những con sông đổ ra biển. Nơi mà chiếc nhẫn cưới thường được đeo trên tay sẽ đại diện cho nơi đặt tâm bom hoặc tâm điểm.

Kẻ trung tâm (đôi khi được gọi là kẻ đạo đức giả) có thể được xác định bởi kiểu phá hủy. Các cột đá khổng lồ bên cạnh lối vào của Bệnh viện phẫu thuật Shima đã bị lực của vụ nổ đâm thẳng xuống đất và do đó vị trí này sau đó được tuyên bố là ở trung tâm. Nếu người tập trung ở hai bên của tòa nhà này, các cột sẽ bị đổ, không bị đổ thẳng xuống.

Chuỗi sự kiện được mô tả bởi những người sống sót ở xa hơn trung tâm là: Một tia sáng chói mắt và đồng thời là cảm giác nóng như thiêu như đốt. Sau đó vài giây, một tiếng “bùm” rất lớn, và một luồng không khí dữ dội kéo theo những tiếng động vỡ tan. Sau đó, họ nhìn thấy một khối mây khổng lồ lan rộng và bay nhanh lên bầu trời. Ở đó, nó treo ngang và có hình dạng của một cây nấm quái dị với phần dưới là thân của nó, hay như một người mô tả về nó, “đuôi của một cơn lốc xoáy”.

Những người sống sót sau đó đã nghĩ ra một biệt danh cho quả bom và sự kiện này: “pikadon.” Điều này có nghĩa là “bùng nổ chớp nhoáng” và là định nghĩa của họ về những gì đã xảy ra, tùy theo vị trí của mọi người khi vụ nổ xảy ra. Một số ở gần trung tâm chỉ nhớ được ánh sáng lóe lên, hoặc “pika” Những người ở xa hơn nhìn thấy ánh sáng lóe lên và cũng nghe thấy tiếng nổ lớn hoặc “don”. Vì vậy, tùy theo vị trí của họ khi quả bom rơi, họ nói về “pika” hoặc “pikadon.”

Tất cả điều này phù hợp với mô tả của Nogorigatu về chuỗi sự kiện với độ chính xác đáng kể. Ông ở trong chợ khi bom rơi, nơi chứa đựng nhiều kỷ niệm vui buồn đối với ông. Thói quen, sự quen thuộc và có lẽ cả một niềm khao khát với

lối sống cũ của anh có lẽ đã kéo anh đến đó. Vì cả hai đều nhìn thấy ánh đèn flash và nghe thấy tiếng nổ, điều này xác minh rằng anh ta đang ở cách vụ nổ một khoảng cách. Ông cho biết khu chợ nằm ở rìa phía nam của thành phố, nơi một trong những đường cao tốc đi vào. Maps hiển thị này đã được một vài dặm từ epicenter. Tác động của quả bom này khiến người ta kinh ngạc đến mức khó hiểu và gần như không thể hiểu được. Đầu tiên là cái nóng đã biến khu vực trung tâm của thành phố thành một cái lò khổng lồ.

Nó chỉ kéo dài trong tích tắc nhưng dữ dội đến mức làm tan chảy kim loại, đá và mái ngói. Theo đúng nghĩa đen, nó thiêu rụi hoàn toàn mọi con người ở gần tâm địa đến nỗi không còn gì sót lại ngoại trừ bóng của họ bị thiêu rụi vĩnh viễn trên mặt đường nhựa hoặc tường đá. Đây là một phương pháp khác để xác định vị trí của tâm điểm, bằng cách đo độ nghiêng của những bóng này. Đáng lẽ ra, con số này sẽ ở mức 0 nhưng ngoài thời điểm đó, nhiều trường hợp tử vong đã xảy ra do bỏng nặng. Bare da đã bị đốt cháy lên đến 2 1/2 dặm.

Các mẫu quần áo của mọi người đã bị nhiệt đốt cháy và ăn mòn vào da của họ. Những con bắt ngoài trời bị bỏng nặng vì chúng không có gì để chắn tia. Đây sẽ là những gì đã xảy ra với Nogorigatu. Người bạn Nhật của chúng tôi nói rằng anh ấy đang ở bên ngoài, không hào nhoáng, trong thương trường rộng mở. Theo vết thương mà anh ta nhận được và thực tế là anh ta không chết ngay lập tức, điều này sẽ hoàn toàn chính xác với khoảng cách của anh ta với trung tâm. Nhiều người khác không tiếp xúc trực tiếp và dường như không bị thương gì, sau đó đã chết vì căn bệnh phóng xạ phá hủy bạch cầu của họ.

Ngay sau khi sức nóng bùng lên, vụ nổ này quét ra bên ngoài quả cầu lửa với sức gió 500 dặm / giờ. Lượng lực này là không thể hiểu được đối với tâm trí con người chúng ta. Nó có thể được so sánh với khoảng năm lần sức tàn phá của một cơn bão bình thường. Có diện tích hoàn tất, tổng hủy diệt trong khoảng hai dặm theo mọi hướng. Hầu như tất cả các tòa nhà đã bị phá hủy trong bán kính ba dặm về mọi hướng hoặc gần như toàn bộ giới hạn của thành phố. Hàng ngàn người thiệt mạng ngay lập tức do các mảnh vỡ bay và các tòa nhà sụp đổ. Những người ở xa trung tâm được trú ẩn trong các tòa nhà bê tông cốt thép

được bảo vệ nhiều nhất. Những thứ duy nhất còn sót lại là một vài tòa nhà văn phòng được xây dựng đặc biệt để chống lại động đất, nhưng mái của chúng đã bị đổ và nội thất bên trong bị phá hủy. Những thứ khác không có bất kỳ lực cản nào, chẳng hạn như cầu, cột điện, v.v. vẫn đứng nguyên. Vụ nổ nhanh chóng cuốn theo sức nóng mà đối với nhiều người, họ dường như xích lại gần nhau.

Các đám cháy bắt đầu ngay lập tức ở hàng ngàn nơi cùng một lúc, do đó, các vụ cháy mà thành phố đã chuẩn bị là vô ích. Giữa các vụ nổ và đám cháy mỗi tòa nhà đơn lẻ trong một diện tích gần năm dặm vuông xung quanh điểm zero đã bị phá hủy. Chỉ còn lại bộ xương của những tòa nhà bằng bê tông và thép chắc chắn. Sau đó là cơn mưa đen kỳ lạ, một hiện tượng đáng sợ do hơi ẩm trong quả cầu lửa bốc hơi và ngưng tụ trong đám mây phun ra từ nó. Nó không giúp dập tắt đám cháy mà chỉ khiến người dân thêm hoang mang và sợ hãi. Tiếp theo, một đám mây đen khổng lồ phủ xuống thành phố, che khuất mặt trời và biến ngày thành đêm.

Cùng với lý do tâm lý có thể khiến Nogorigatu không thể nhìn thấy, bóng tối đột ngột không giải thích được này có thể làm tăng thêm sự nhầm lẫn, và cùng với các yếu tố khác, khiến anh ta bị mù tạm thời. Sau cơn mưa, một cơn gió – “gió lửa” lớn – thổi ngược về phía trung tâm của thảm họa, gia tăng sức mạnh khi không khí ở Hiroshima ngày càng nóng hơn vì những đám cháy lớn. Gió đủ mạnh để làm bật gốc những cây lớn. Đây là cơn gió mà Nogorigatu nói đến hay là cơn gió đầu tiên sau vụ nổ? Chúng tôi không biết có bao nhiêu thời gian đã trôi qua trong tài khoản của anh ấy về sự kiện này. Trích dẫn từ Hiroshima và Nagasaki được Barton J. Bernstein xem xét lại:

“Theo một nghiên cứu của Anh, những người chứng kiến đã đồng ý rằng họ nhìn thấy một tia sáng trắng chói lòa trên bầu trời, cảm thấy luồng không khí ào ạt và nghe thấy một tiếng động ầm ầm, sau đó là âm thanh đổ nát và các tòa nhà đổ xuống. Tất cả đều nói về khu định cư. bóng tối khi họ thấy mình bị bao phủ bởi một đám mây bụi vũ trụ. Đàn ông, phụ nữ và trẻ em bị xé xác thành từng mảnh, mùi thịt cháy và ký ức về những tiếng kêu đau đớn còn vương vấn. Những người khác chết vì phóng xạ, một số nhanh chóng, một số từ từ. Hầu hết

các công nhân công nghiệp đã báo cáo để làm việc, nhưng nhiều công nhân đang trên đường đi và gần như tất cả trẻ em đang đi học và một số nhân viên công nghiệp đang làm việc ngoài trời. ” (Chữ nghiêng của tôi.)

Những người sống sót đã mô tả sự sốc của họ khi nhìn về phía trung tâm thành phố sau khi khói và bụi tan và phát hiện nó đã hoàn toàn biến mất, bị xóa sổ trong chốc lát. Ngay cả những nhà quan sát sau đó bay qua khu vực cũng nhận xét về sự tàn phá hoàn toàn kỳ lạ này, không giống bất cứ điều gì họ từng thấy trước đây trong các vụ ném bom thời chiến. Trích lời một người sống sót:

“Tôi thấy rằng Hiroshima đã biến mất. .. Tôi đã bị sốc trước cảnh tượng này ... Tôi cảm thấy thế nào khi đó và vẫn còn cảm thấy bây giờ tôi không thể giải thích bằng lời. Nhìn thấy không có gì còn lại của Hiroshima, tôi không thể thể hiện những gì tôi cảm thấy ... Tôi có thể nhìn thấy một vài tòa nhà đứng, nhưng Hiroshima không tồn tại – đó chủ yếu là những gì tôi thấy – Hiroshima chỉ không tồn tại. ”

Một trích dẫn từ Nhật ký Hiroshima của Tiến sĩ Hachiya.

“Đối với nhiều mẫu Anh, thành phố giống như một sa mạc ngoại trừ những đồng gạch và mái ngói rải rác. Tôi phải sửa lại nghĩa của từ hủy diệt hoặc chọn một số từ khác để mô tả những gì tôi thấy. Tàn phá có thể là một từ hay hơn, nhưng thực sự, tôi không biết từ nào hoặc từ nào để mô tả khung cảnh. ”

Chủ đề chính được những người sống sót lặp lại là cảm giác hoang mang, bất lực và bị bỏ rơi. Nogorigatu cảm thấy tất cả những cảm xúc này. Một người đàn ông được Lifton phỏng vấn nói: “Cảm giác của tôi là tất cả mọi người đều đã chết. Toàn bộ thành phố đã bị phá hủy. Tôi nghĩ đây là sự kết thúc của Hiroshima ... của Nhật Bản ... của loài người.” Cảm giác là cả thế giới đang chết dần chết mòn, hoàn toàn chìm trong cái chết. Những câu nói này nghe rất giống những câu nói của người bạn Nhật Bản của chúng tôi. Cảm xúc và quan sát của anh ấy đồng ý một cách đáng kinh ngạc với các sự kiện. Tôi không thể không kết luận Katie đã thực sự đến đó với tư cách là một người tham gia để báo cáo

chi tiết đáng kinh ngạc như vậy. Đây là những chi tiết mà tôi tin rằng một số ít người đã biết. Chỉ những người quan tâm mới có thể bắt gặp họ, chắc chắn không phải là một cô gái trẻ được học hành bài bản. Đối với cô, ngay cả khi nghĩ về nó cũng thật kinh hoàng, vì vậy rất không nghi ngờ rằng cô đã thực hiện bất kỳ nghiên cứu độc lập nào. Điều này chắc chắn sẽ được nêu ra như một khả năng, nhưng đó là khả năng tôi sẽ không chấp nhận vì sau này tôi đã đưa cô ấy đi qua 26 kiếp nạn và tôi đã tìm thấy khả năng đáng kinh ngạc này lặp đi lặp lại nhiều lần. Lúc đó, cô quan tâm nhiều hơn đến việc tìm ra nguyên nhân của những ký ức và nỗi sợ hãi không tự chủ của mình.

Tôi biết cô ấy không có thời gian cũng như không có khuynh hướng sử dụng loại nghiên cứu khó khăn mà tôi phải làm khi điều tra loại hiện tượng này. Số lượng người chết, ngay lập tức và trong một khoảng thời gian, có thể sẽ không bao giờ được biết đến và thậm chí ngày nay vẫn còn bị tranh cãi. Người Mỹ luôn nói rằng có khoảng 70.000 người thiệt mạng nhưng người Nhật không đồng ý. Họ cho rằng người Mỹ luôn cố tình giữ các số liệu thấp hơn so với thực tế. Các tuyên bố của Nhật Bản rằng thành phố bị tắc nghẽn nhiều hơn chúng ta nhận ra và rằng 60 phần trăm dân số là trong vòng 1,2 dặm của epicenter. Dân số có thể còn lớn hơn khi bạn nghĩ đến hoàn cảnh của Nogorigatu nhân lên gấp nhiều lần, những người đến thành phố để thoát khỏi nạn đói và áp bức ở các vùng nông thôn. Hiroshima ước tính các con số gần 200.000 hoặc khoảng 50% dân số ban ngày của thành phố (cũng là một con số còn tranh chấp, dao động từ 227.000 đến hơn 400.000) thiệt mạng do bom. Những người này sẽ bao gồm những người đến từ các khu vực xa xôi để làm việc, những người thường không sống trong giới hạn thành phố. Nhiều nguồn tin Nhật Bản khác cho rằng nó đã bị giết khoảng 100.000 người.

Người ta nói rằng sự tàn phá đã lan rộng đến nỗi toàn bộ Hiroshima ngay lập tức bị ảnh hưởng. Có rất nhiều yếu tố được xem xét đến mức đồng ý rằng không ai có thể biết được số liệu thực sự và cuộc tranh cãi vẫn tiếp tục cho đến ngày nay. Các chuyên gia của chúng tôi đã dự đoán tỷ lệ thương vong thấp hơn vì họ nghĩ rằng người dân sẽ sử dụng các hầm trú ẩn của cuộc không kích. Ngoài ra, các nhà khoa học cũng không ngờ bức xạ có thể chạm tới mặt đất với

liều lượng chết người như vậy. Sức sát thương của quả bom lớn hơn nhiều người có thể tưởng tượng. Nogorigatu cho biết mọi người đang đi lang thang với cánh tay của họ được đưa ra.

Họ không biết họ sẽ đi đâu; họ chỉ muốn thoát ra khỏi sự kinh hoàng. Điều này đã đúng. Sau vụ nổ, hàng ngàn người chỉ đơn giản là chạy trốn một cách mù quáng và không có bất kỳ mục tiêu nào ngoại trừ việc ra khỏi thành phố. Nhiều người đã bị đẩy khỏi cây cầu bởi lòng bỏ chạy của nhân loại và chết đuối trên sông. Thực tế này đã được quan sát bởi nhiều người đến thành phố để xem điều gì đã xảy ra. Họ nói về những dòng người lang thang từ thành phố.

Họ bị bỏng nặng đến nỗi da của họ bị đen lại. Họ được cho là giống người da đen hơn là người Nhật. Họ bước đi với cánh tay bị bỏng nặng của mình cong về phía trước, chìa ra để không chạm vào cơ thể của họ. Tóc của họ đã bị cháy hoàn toàn. Tùy thuộc vào mức độ nghiêm trọng của vết bỏng, nhiều người hoàn toàn không có lớp da bên ngoài, thậm chí da mặt còn bong ra như một chiếc mặt nạ. Trên những người khác, da tay, mặt và cơ thể của họ bị xẹp xuống thành từng dải và mảnh. Đây là những gì Nogorigatu nói về tình trạng của chính mình, bàn tay của anh ấy đen và anh ấy cảm thấy mình không có da trên mặt. Mọi người phù hợp với mô tả này ở khắp mọi nơi và nhiều người trong số họ đã chết dọc đường.

Nhiều quan sát khác từ những người sống sót ám chỉ rằng những nạn nhân này không còn xuất hiện con người nữa. Nhiều người, nhiều người khác đi bộ rất chậm cố gắng ra khỏi thành phố. Họ được miêu tả là “những bóng ma biết đi” và “những chiếc ô tô tự động bước đi trong cõi mơ”, họ hoàn toàn bị sốc và mất liên kết với thực tế. Người ta nói rằng sẽ không thể tin được rằng những người bị bỏng nặng đến mức thậm chí còn phải di chuyển chứ đừng nói đến việc đi bộ. Có lẽ cú sốc quá lớn đã khiến mọi thứ xảy ra không thể xảy ra trong điều kiện bình thường.

Vì hầu hết các bệnh viện hiện có, các bác sĩ và nhân viên y tế đã bị phá hủy trong vụ nổ nên rất khó tìm được nơi để đưa những người bị thương. Một số

bệnh viện tạm bợ mọc lên trong lớp vỏ của các tòa nhà bị thiêu rụi, như trong Nhật ký Hiroshima. Những ngôi nhà khác được bố trí trong các tòa nhà cách xa vụ nổ nhưng ít nhiều vẫn còn nguyên vẹn. Nguồn cung cấp y tế hầu như không có và một số ít bác sĩ và y tá sống sót đã thực hiện những điều kỳ diệu trong sự chăm sóc hạn chế mà họ có thể dành cho. Chỉ có 28 bác sĩ còn sống và có thể làm việc tại thành phố rộng lớn này, nơi một nửa số người bị thương vong. Những người bệnh và sắp chết chen chúc trong mọi không gian có sẵn, nhưng không thể được chăm sóc thích hợp vì thiếu vật tư, phương tiện huấn luyện và vệ sinh. Trước đây chưa từng có điều gì như thế này xảy ra trong lịch sử nhân loại và các bác sĩ không biết họ đang chiến đấu với điều gì. Tất cả những gì họ có thể làm là cố gắng làm cho bệnh nhân thoải mái và điều trị các triệu chứng của họ – một tình huống bất khả thi do quá đông đúc và điều kiện vệ sinh tồi tệ. Nhật ký Hiroshima kể rất ấn tượng về tình huống này. Các nhân viên y tế cũng bối rối và sợ hãi như các nạn nhân.

Không biết điều gì đã thực sự giết chết Nogorigatu. Tôi ngạc nhiên là anh ta chưa chết ngay lập tức. Có thể có một số yếu tố liên quan. Vết bỏng sâu ban đầu chắc chắn rất phức tạp bởi một triệu chứng kỳ lạ xuất hiện sau đó ở các bệnh viện tạm: sự phá hủy các tế bào bạch cầu trong cơ thể do tác động của bức xạ. Điều này khiến các nạn nhân bị xuất huyết từ nhiều bộ phận khác nhau trên cơ thể. Ngoài ra còn có nhiều triệu chứng do "bệnh phóng xạ" gây ra: nôn mửa, tiêu chảy và sốt. Nhiều nạn nhân đã sống sót trong một thời gian để chịu đựng những biến chứng đau đớn khác nhau và cuối cùng đã chết.

Tôi ước gì mình có thể hỏi Nogorigatu nhiều câu hỏi hơn nữa sau khi đã lấy lại bình tĩnh. Nhưng tôi phải tôn trọng lời hứa của mình với Katie rằng chúng tôi sẽ không quay lại cảnh đó nữa. Tôi đặc biệt tự hỏi điều gì đã xảy ra với các thi thể. Sau đó, tôi phát hiện ra rằng các thi thể được hỏa táng thành những đồng lớn. Người Nhật thường hỏa táng người chết của họ, nhưng điều này được thực hiện vì một lý do khác: để kiểm soát sự lây lan của dịch bệnh.

Vì không có thời gian cho các nghi lễ tôn giáo, người Nhật thường cho rằng hình thức vứt bỏ này vô cùng thiếu tôn trọng người chết và đi ngược lại hoàn toàn

với niềm tin tôn giáo của họ. Nhưng họ nhận ra rằng không có giải pháp nào khác. Tuy nhiên, họ đã trở nên miễn cưỡng, quen với mùi hôi thối của những xác người bốc cháy chẳng bao lâu sau đó treo lơ lửng trên thành phố bị phá hủy. Việc chăm sóc người bệnh và sự sống còn của người sống trở nên quan trọng hơn nhiều so với việc chôn cất người chết một cách tôn kính. Đối với những người sống sót, nó đã trở thành một cơn ác mộng sống mà từ đó nhiều người chưa bao giờ tỉnh giấc, vì ảnh hưởng của bức xạ vẫn còn được nhìn thấy ngày nay, được truyền qua gen cho các thế hệ sau.

MỘT LINH HỒN NHỚ VỀ HIROSHIMA – Chương 15: Phần Cuối (Kết thúc)

ĐÃ NGAY LÚC NÀO QUA THỜI GIAN để trải nghiệm lịch sử như nó đã được hình thành. Tôi đã nhìn thấy, qua con mắt của một nhân chứng, một sự kiện kinh khủng nhất trong thời gian gần đây của chúng ta. Katie có thực sự ở đó không? Cô ấy có thực sự sống cuộc sống của một người đàn ông Nhật Bản mà cô ấy đã mô tả chi tiết đến kinh ngạc như vậy không? Nó dường như là như vậy, khi bạn nhớ lại chấn thương mà cô ấy cảm thấy như ký ức ban đầu được kích hoạt và thể hiện trên bề mặt, và sự nhẹ nhõm và hạnh phúc tốt độ khi nó kết thúc. Những ký ức này có thể đến từ đâu nữa? Chắc chắn không phải từ tâm trí tỉnh táo của cô ấy và chắc chắn không phải từ tôi.

Nếu một cô gái trẻ hiện đại định tưởng tượng và phát minh ra tiền kiếp, sẽ hợp lý khi cho rằng cô ấy sẽ chọn một cái về sự lãng mạn và phấn khích, chứ không phải cái về sự kinh dị tuyệt đối như vậy. Những người không tin vào luân hồi sẽ có cách giải thích khác cho hiện tượng kỳ lạ này. Nhưng nó thực sự quan trọng? Điều quan trọng là nó đã giúp Katie; cô ấy đã phát triển nhiều từ kinh nghiệm. Điều quan trọng là cuối cùng chúng ta cũng có thể nhìn cuộc chiến từ một quan điểm khác.

Tất nhiên, đây là quan điểm của một cá nhân sống tại thời điểm đó. Những người khác có thể có ý kiến khác. Tôi còn sống trong cuộc chiến đó và khi còn nhỏ, khi lớn lên, tôi biết những hồi ức của mình khác với người lớn hoặc người đã chiến đấu trong chiến tranh. Điều này có làm cho nó ít đúng hơn không? Tất cả chúng ta đều nhìn thấy mọi thứ từ bên trong thực tế của chính mình. Tuyên truyền của chúng tôi vào thời điểm đó đã thuyết phục chúng tôi rằng người Nhật là những con quái vật khủng khiếp không có linh hồn. Họ là kẻ thù và, vào thời điểm đó, chúng tôi đã bị điều kiện hóa đến mức chúng tôi thậm chí sẽ không nghĩ rằng những người thường ngày ở đất nước đó có thể khác với chúng tôi: bối rối và sợ hãi. Chúng tôi nghĩ rằng họ là quái vật và họ nghĩ rằng chúng tôi là quái vật. Nhưng trên thực tế, không ai là quái vật và tất cả mọi người đều như vậy.

Nogorigatu mang đến cho chúng ta một câu chuyện thăm thía về sự bất lực của những người dân Nhật Bản trung bình bị mắc kẹt trong hoàn cảnh chiến tranh mà họ không muốn hoặc không hiểu. Giống như mọi người ở khắp mọi nơi, họ chỉ muốn cuộc sống của họ tiếp tục như họ đã có trong quá khứ. Các thành phần quân sự của chính phủ là những người muốn có quyền lực và ảnh hưởng trên thế giới. Câu chuyện này chỉ ra một thực tế rất thực tế là các chính phủ, chứ không phải người dân, gây ra chiến tranh. Những người vô tội là những người đau khổ nhất, mất nhà cửa và gia đình trong cơn điên loạn đang thịnh hành. Họ thường là con tốt của những kẻ quyền lực, nhưng nếu để cho từng cá nhân, sẽ không có cuộc chiến nào xảy ra. Từ câu chuyện này, tôi tin rằng đây là cảm xúc của một người bình thường ở bất cứ đâu trên thế giới.

Vẫn có những người nói rằng kể từ khi Nhật Bản bắt đầu chiến tranh, thông qua việc ném bom Trân Châu Cảng, họ xứng đáng với bất cứ điều gì đã xảy ra với họ. Nhưng "họ" là ai? Thông qua sự thoái lui này, "họ" bị tước bỏ lớp áo tàng hình của họ. "Họ" trở thành những con người, những con người. "Họ" là Nogorigatu, vợ của ông, các con trai của ông và cháu của họ. Ở đây nói lên sự bất công của chiến tranh kể từ khi thời gian bắt đầu.

Tôi đã suy nghĩ rất lâu về việc viết cuốn sách này. Nếu có vài người khác muốn điều tra quả bom, tôi có thực sự muốn mở “hộp giun” đó không? Có phải tôi thực sự muốn cầm một chiếc gương và bắt người khác phải nhìn lại mình thật lâu không? Có lẽ sẽ tốt hơn nếu “để cho người khổng lồ ngủ say.” Nhưng có lẽ đây là lý do đằng sau câu chuyện này để mở ra điều đó có thể, thông qua cách tiếp cận bất thường này, và đặt nó trước ngưỡng cửa của chúng ta-để nhìn vào bên trong và đảm bảo rằng nó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Không nghi ngờ gì nữa, cuộc tranh cãi sẽ tiếp tục kéo dài trong lịch sử về việc liệu chúng ta có làm đúng hay không, liệu chúng ta có xem xét tất cả các yếu tố hay không. Toàn bộ vấn đề là rất phức tạp. Sau năm năm chiến đấu trên khắp thế giới, chúng tôi muốn chiến tranh kết thúc và những người đàn ông của chúng tôi trở về nhà để cố gắng tìm lại cuộc sống bị tàn phá bởi chiến tranh của họ.

Chúng tôi không thể thông cảm cho đối phương. Kẻ thù phải được xác định rõ ràng để mọi người gây chiến và giết lẫn nhau. Chiến tranh không thể tồn tại theo bất kỳ cách nào khác. Họ phải là những nhân vật phản diện vô danh hoặc những con quái vật nhấn tâm. Nếu bạn biết người đàn ông như một con người, bạn không thể chống lại anh ta. Nogorigatu đã đưa điều này rất tốt vào câu chuyện của mình. Tôi không biết khi nào tôi bắt đầu khám phá ra một câu chuyện thậm chí còn mạnh mẽ hơn có liên quan trực tiếp đến cuộc đời của Nogorigatu. Nếu tôi không bắt đầu nghiên cứu vụ ném bom xuống Hiroshima để xác minh sự thoái trào của Katie, tôi đã không khám phá ra câu chuyện sâu sắc hơn. Có lẽ không phải lúc nào cũng là một ý kiến hay nếu du hành ngược dòng thời gian và nhìn thấy sự thật về lịch sử, bởi vì khi đó chúng ta có thể phải đối mặt với thực tế khắc nghiệt về những gì đã thực sự xảy ra, và nó không phải lúc nào cũng là điều dễ dàng nhất để nhìn ra. Tôi biết tôi không thể ngồi phán xét vì tôi chỉ là “người ghi chép”, “nhà nghiên cứu”, và tôi cảm thấy có nghĩa vụ đạo đức phải dập tắt những gì tôi đã khám phá ra. Hãy để người khác phân loại lý do và mục đích.

Thông tin có sẵn cho bất kỳ ai quan tâm đến việc nghiên cứu. Nó không bị ẩn. Có thể những người khác đã cố gắng kể câu chuyện có thật, nhưng chúng ta đã quá bận tâm đến việc lắng nghe. Tôi biết nó không bao giờ có ý nghĩa đối với tôi

cho đến khi Katie hồi tưởng lại nó một cách sống động qua ký ức của Nogorigatu.

Sự không phổ biến của cuộc chiến với người dân Nhật Bản được thể hiện rõ khi Nogorigatu nói về việc binh lính đóng quân khắp vùng nông thôn để giữ chân những người “bất đồng chính kiến”. Chính phủ chắc hẳn đã rất lo sợ rằng một cuộc cách mạng hoặc nội chiến sẽ được tạo ra bởi tình trạng bất ổn và bất hạnh của người dân của họ. Nếu bất cứ ai nói ra, họ đã bị giết. Đây là cách dễ nhất để ngăn chặn cuộc nổi loạn trước khi nó bắt đầu. Ngoài ra, người dân chết đói và tiền mất giá trị. Các tờ báo đã đưa tin rằng Nhật Bản đã chuẩn bị chiến đấu đến người đàn ông cuối cùng để bảo vệ Thiên hoàng và quê hương của mình. Tôi không tin điều này. Mọi người đã quá quan tâm đến việc sống sót. Họ có thể đã chiến đấu để bảo vệ gia đình của mình, nhưng tôi nghĩ kết quả là sự nhầm lẫn hàng loạt sẽ xảy ra.

Nogorigatu cho biết anh coi kẻ thù thực sự là chính phủ và binh lính; họ là những người đã gây ra cho anh ta đau buồn như vậy. Điều này đưa chúng ta đến câu hỏi, “Chúng ta có thực sự cần thả bom A không?” Tôi tin rằng, từ những gì tôi học được với sự hồi quy này, rằng bom nguyên tử là không cần thiết. Nhật Bản đã suy sụp trong nội bộ và không thể cầm cự lâu hơn nữa. Nhưng một số người đã nói, “Làm thế nào chính phủ của chúng tôi có thể biết về các điều kiện hiện có ở Nhật Bản?” Chúng ta có gián điệp trong nước báo cáo lại cho Washington không? Trước khi tôi bắt đầu nghiên cứu của mình, tôi không biết, nhưng để cho chính phủ của chúng tôi có được lợi ích của sự nghi ngờ, tôi thích nghĩ rằng có thể họ không biết điều gì đang thực sự xảy ra.

Những gì tôi tìm thấy trong nghiên cứu của mình để lại cho tôi một hương vị rất đắng. Chúng tôi đã biết về các điều kiện ở Nhật Bản – rằng cô ấy đã quỳ gối. Chúng tôi biết Nhật Bản đã cố gắng đầu hàng vào mùa hè năm 1945. Nhưng vì nhiều lý do chính trị đa dạng và phức tạp, chúng tôi quyết định sử dụng bom. Đây vẫn là đất nước vĩ đại nhất trên thế giới, nhưng chúng ta chỉ giỏi như những

nhà lãnh đạo của chúng ta. Họ chỉ là con người, và là con người, có khả năng mắc lỗi. Năm 1939, Tổng thống Roosevelt được các nhà khoa học đã trốn khỏi châu Âu tiếp cận. Họ nói với ông rằng họ sợ Đức có thể đang phát triển vũ khí nguyên tử. Trước thời điểm này, Hải quân đã thử nghiệm phần nào với nguyên tử, nhưng vào năm 1939, Tổng thống yêu cầu các nhà khoa học bắt đầu nghiên cứu.

Vào thời điểm đó, chúng tôi được cho là một đất nước hòa bình đang cố gắng giữ cô lập khỏi những đám mây chiến tranh đang gia tăng ở châu Âu. Vào tháng 10 năm 1941, Tổng thống quyết định tán thành một dự án nghiên cứu “toàn lực” nhằm điều tra các khả năng của năng lượng nguyên tử cho các mục đích quân sự. Loại vũ khí được phát minh chủ yếu nhằm mục đích sử dụng để chống lại Đức. Dự án được bắt đầu trong bí mật sâu sắc nhất và có lẽ là bí mật được giữ kín tốt nhất trong thời đại của chúng ta. Chỉ một số ít đàn ông ở Hoa Kỳ từng biết chuyện gì đang xảy ra. Số tiền tài trợ cho nghiên cứu đến từ các quỹ ẩn đặc biệt để ngay cả Quốc hội cũng không thêm đếm xỉa đến những gì đang được phát triển. Roosevelt thường xuyên liên lạc với các nhà khoa học trong suốt dự án và theo dõi công việc của họ trong suốt sáu năm. Trước khi nó được phát triển, quả bom này đã trị giá 2 tỷ đô la đáng kinh ngạc, một số tiền khổng lồ trước thời kỳ lạm phát của chúng ta.

Roosevelt chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng Liên Xô và cuối năm 1942 tin rằng quả bom có thể đóng một vai trò quan trọng trong việc đối phó với họ – vừa là vũ khí quân sự trong chiến tranh vừa là vũ khí ngoại giao trong hòa bình. Vì lý do này, ông đã không nói với Liên Xô bất cứ điều gì về nghiên cứu, mặc dù Churchill của Anh biết. Tuy nhiên, Roosevelt không muốn sống để xem kết quả cuối cùng của thí nghiệm mà ông đã bắt đầu. Ông qua đời vì xuất huyết não vào tháng 4 năm 1945, và Phó Tổng thống Harry S Truman trở thành Tổng thống. Một giờ sau khi tuyên thệ nhậm chức, lần đầu tiên Truman được thông báo về trách nhiệm tuyệt vời thuộc về mình. Không biết anh ấy cảm thấy thế nào, vừa mới trở thành Tổng thống trong hoàn cảnh không thuận lợi rồi lại đột ngột bị đẩy vào vị trí như vậy. Anh biết mình được thừa hưởng trách nhiệm kết thúc chiến tranh, nhưng trước đó Truman không hề nghiên cứu về nguyên tử.

Roosevelt đã có vài năm để đi đến quyết định và hoạch định chiến lược của mình về quả bom. Anh ta có trách nhiệm khủng khiếp khi đưa ra những quyết định nghiêm trọng trong thời chiến mà không có tấm gương lịch sử hay kinh nghiệm quá khứ để hướng dẫn anh ta. Có thể những vấn đề này đã đẩy nhanh cái chết của anh ta. Truman đã để lại tất cả mọi thứ trong lòng và chỉ có vài tháng để hiểu những tác động khủng khiếp của quyết định sắp xảy ra của mình. Anh ấy sẽ phải chỉ dựa vào lời khuyên của người khác. Khi nói đến nó, Tổng thống có ít tự do nhất so với bất kỳ công dân Mỹ nào. Ý kiến của anh ấy bị chi phối bởi lời khuyên của nhiều người khác. Nhưng trong phán quyết cuối cùng, một mình Tổng thống phải có lời sau cùng. Truman luôn nói, "The buck dừng lại ở đây."

Anh ấy đã quyết định đúng? Liệu có ai trong chúng ta đã hành động khác đi nếu chúng ta đột ngột bị đẩy vào một vị trí không thể vượt qua được như vậy không? Mỗi quan tâm chính không phải là Đức hay Nhật Bản. Truman được cho biết rằng việc chúng tôi sở hữu và trình diễn quả bom sẽ giúp Liên Xô dễ quản lý hơn trong tương lai.

Sau khi Truman được thông báo tóm tắt về vấn đề nguyên tử, Bộ trưởng Chiến tranh Henry Stimson thúc giục ông chỉ định một ủy ban để cố vấn cho ông. Đã có nhiều cuộc thảo luận về việc Mỹ sử dụng vũ khí cách mạng sẽ xuất hiện như thế nào đối với các thế hệ tương lai. Cũng có cuộc thảo luận về việc liệu có thể tránh được việc sử dụng bom hay không. Một số nhà khoa học hy vọng nghiên cứu sẽ không có kết quả. Nhưng Roosevelt đã khởi động dự án và Truman không bao giờ đặt câu hỏi về việc anh ta phải tiếp tục di sản. Anh ta chấp nhận những gì các cố vấn của Roosevelt nói với anh ta. Tất cả các kế hoạch đang được thực hiện và tất cả các chi tiết đã được thực hiện. Tất cả những gì Truman phải làm là thực hiện chúng. Chẳng lẽ, sau bao nhiêu năm bí mật thí nghiệm, chính phủ không muốn nhìn thấy công trình của họ đi xuống cống mà không có kết quả cuối cùng thử nghiệm? Khi quả bom gần hoàn thành, cuộc chiến ở châu Âu đang dừng lại, cuối cùng kết thúc với Ngày VE (Chiến thắng ở châu Âu) vào ngày 8 tháng 5 năm 1945. Thời gian không còn nhiều. Chỉ còn một nơi để thử thí nghiệm tốn kém, nhưng họ phải nhanh chóng đi trước khi chiến tranh ở Nhật

Bản cũng có thể kết thúc. Họ sẽ lấy đâu ra cơ hội để chứng minh quả bom một khi chiến tranh kết thúc? Có thể không bao giờ có cơ hội vàng như vậy nữa. Quả bom có phải là thử nghiệm cuối cùng của một thí nghiệm khoa học với người Nhật được sử dụng làm chuột lang không may? Có phải Truman sợ hãi trước mối đe dọa ngày càng lớn từ người Nga đến mức muốn cho họ thấy vũ khí lợi hại mà chúng ta có để khuất phục họ?

Vì lý do nhân đạo, các nhà khoa học trong ủy ban đề xuất khả năng trình diễn quả bom trước các nhà quan sát nước ngoài. Liệu một cuộc biểu dương sức mạnh của quả bom như vậy có thuyết phục được người Nhật đầu hàng? Một gợi ý khác là cảnh báo người Nhật về tiềm năng đáng kinh ngạc của vũ khí mới và sau đó chỉ thả nó xuống nếu họ không đầu hàng trong một số ngày nhất định. Cảnh báo và lời mời xem một cuộc biểu tình có đủ không? Thế giới không có gì để so sánh với điều này; họ chắc chắn sẽ nghĩ rằng đó chỉ là tuyên truyền và phớt lờ nó. Nếu điều này xảy ra, chúng tôi sẽ mất giá trị sốc của quả bom. Không biết về việc nghiên cứu nguyên tử đang được tiến hành, các cố vấn quân sự tiếp tục phát triển các kế hoạch tầm xa để chấm dứt chiến tranh với Nhật Bản.

Bây giờ chiến tranh đã kết thúc ở châu Âu, họ có thể chuyển toàn bộ sự chú ý sang cuộc chiến ở Thái Bình Dương. Họ hình thành Dự án OLYMPIC, cuộc tấn công trên bộ đầu tiên vào lục địa Nhật Bản. Kế hoạch của họ bao gồm việc sử dụng 42 tàu sân bay, 24 thiết giáp hạm, 212 khu trục hạm và 183 khu trục hạm hộ tống. Sáu sư đoàn bộ binh sẽ lên bờ vào D-Day, với ba sư đoàn nữa vào ngày hôm sau. Bốn sư đoàn nữa sẽ được dự bị. Tổng cộng, ba phần tư triệu nam giới sẽ tham gia. Mười hai tàu bệnh viện sẽ ở ngoài khơi và có thể sơ tán 30.000 người bị thương đến các bệnh viện đang chờ ở Philippines, Marianas và Okinawa, nơi có 54.000 giường bệnh đã sẵn sàng. Rõ ràng là họ đã mong đợi gặp phải sự phản đối lớn. Phải có một LST (xe tăng đổ bộ) chất đầy máu ở mỗi đầu bãi biển. Người ta cho rằng người Nhật có lẽ đã cố định các vị trí pháo binh hạng nặng để che chắn tất cả các bãi đáp được đề xuất và đã đặt các bãi mìn. Chúng tôi dự kiến sẽ gặp gỡ các phương tiện phòng thủ và chiến thuật thuộc loại đã gặp ở Okinawa, nơi nhiều sinh mạng người Mỹ đã thiệt mạng.

Chiến lược quân sự đầu tiên là tăng cường ném bom trên không vào Nhật Bản. Thứ hai, nếu Nhật Bản không đầu hàng vào tháng 11 năm 1945, họ sẽ bắt đầu OLYMPIC ở cực nam của Nhật Bản. Điều này được tiếp nối vào mùa xuân năm 1946 bằng cuộc đổ bộ xuống đồng bằng Tokyo. Đây là những kế hoạch mà Truman dự định sử dụng nếu bom chữ A không được phát triển trước thời điểm đó, hoặc nếu có sự cố xảy ra với cuộc thử nghiệm.

Vào tháng 3 năm 1945, Nhật Bản bắt đầu phải hứng chịu những đợt bắn phá hàng loạt vào dân thường, điều đã trở nên phổ biến ở châu Âu trong Thế chiến thứ hai. Vào ngày 9 tháng 3, 2.000 tấn bom cháy được thả xuống Tokyo từ những chiếc máy bay bay ở độ cao 5.000 feet, khiến thành phố bốc cháy. Vào ngày đó, 78.000 người Nhật đã bị giết. Với việc ném bom vào các thành phố được coi là chiến tranh thông thường, một số nhà lãnh đạo quân sự khó có thể tin rằng một loại vũ khí hủy diệt mới sẽ phi đạo đức hơn TNT và bom lửa. Họ coi Nhật Bản như một quốc gia đã bị tàn phá và bị bao vây. Các công việc chuẩn bị cho OLYMPIC đang được tiến hành và thời gian không còn nhiều cho những người ở Washington, những người muốn thấy hòa bình mà không có sự xâm lược của Nhật Bản.

Truman muốn chắc chắn rằng không có giải pháp thay thế nào trước khi đặt hàng OLYMPIC. Ông không muốn ra lệnh cho một cuộc xâm lược có thể dẫn đến thương vong hàng trăm nghìn người Mỹ nếu có bất kỳ lối thoát nào khác. Bộ trưởng Chiến tranh Stimson, sau khi thảo luận với các chuyên gia khác, đã báo cáo rằng Nhật Bản có thể đầu hàng mà không bị xâm lược, nhờ vào các cuộc bắn phá trên không và trên biển cũng như sự phong tỏa của hải quân đang được tiến hành. Anh ta nghĩ rằng những thứ này có thể được tăng cường và anh ta biết chúng ta có một vũ khí bí mật mới trong túi của mình và sẽ sớm sẵn sàng. Stimson sợ rằng, nếu chúng tôi đổ bộ vào Nhật Bản, sẽ có tổn thất lớn về nhân mạng vì Nhật Bản đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu đến người cuối cùng. Tổng thống tự hỏi liệu quả bom có cơ hội kết thúc chiến tranh nhanh chóng, ngăn chặn thiệt hại thêm về nhân mạng của người Mỹ hay không.

Mặc dù công chúng không biết điều đó, nhưng có rất nhiều ưu và khuyết điểm về việc sử dụng bom trong thời kỳ này. Hap Arnold, người đứng đầu Lực lượng Không quân Lục quân, tin rằng chúng ta đã chiến thắng bằng các cuộc tập kích ném bom thông thường vào Nhật Bản. Các cố vấn của ông tin rằng vụ đánh bom, cùng với việc phong tỏa, đã khiến đế chế sụp đổ. Nhật Bản thiếu khí đốt và dầu mỏ và hầu hết các nhà máy của cô đã bị phá hủy. Arnold không tin rằng cuộc xâm lược OLYMPIC là cần thiết. Ông cũng không tin rằng vụ nổ của quả bom là cần thiết để giành chiến thắng trong cuộc chiến.

Vào ngày 12 tháng 7, một cuộc thăm dò ý kiến của 150 nhà khoa học đã được thực hiện tại Phòng thí nghiệm Met Chicago về cách sử dụng quả bom. Đa số được bầu để tổ chức một cuộc biểu tình quân sự ở một vùng xa xôi của Nhật Bản với cơ hội đầu hàng trước khi sử dụng đầy đủ vũ khí. Nhiều người khác muốn một cuộc biểu tình ở một khu vực biệt lập, New Mexico hoặc một hòn đảo không có người ở, với sự hiện diện của đại diện Nhật Bản. Tuy nhiên, các cuộc thảo luận và bảo lưu khoa học này có rất ít tác động đến cấp chính sách cao nhất. Không có lựa chọn thay thế nào trong số này có vẻ thực tế và khả thi, vì vậy báo cáo cuối cùng của ủy ban cố vấn đề xuất rằng quả bom được thả xuống Nhật Bản càng sớm càng tốt, mà không có cảnh báo cụ thể. Truman đã đi cùng với điều này. Người ta nói rằng ông ta không muốn đưa ra lời cảnh báo nào vì người Nhật không cho chúng tôi lời cảnh báo nào, và đây là sự trả thù của ông ta cho vụ tấn công lén lút tại Trân Châu Cảng, cũng như kỷ luật đối với những tù nhân chiến tranh của chúng ta. Ủy ban đề xuất một mục tiêu bao gồm một cơ sở quân sự và các ngôi nhà và tòa nhà xung quanh để cho thấy thiệt hại vụ nổ tối đa.

Họ hoàn toàn nhận ra rằng nhiều dân thường sẽ bị giết và Truman nói rằng ông đã đạt được kết luận tương tự, nhưng quyết định tiếp tục, với điều kiện là quân Nhật không đầu hàng và vụ thử bom đầu tiên ở New Mexico đã thành công. Tiếp theo, các sĩ quan tình báo bắt đầu công việc trên các biểu đồ mục tiêu. Sự lựa chọn đã bị hạn chế. Tất cả đều đồng ý rằng, để tạo ra dấu ấn tối đa, quả bom nguyên tử nên phát nổ trên một thành phố tương đối hoang sơ. Các vụ đánh bom bằng B-29 đã giảm hàng trăm dặm vuông của đô thị Nhật Bản để đồng đồ

nát. Đã có rất nhiều thiệt hại; người ta e rằng bom chữ A sẽ không có một nền tảng công bằng để thể hiện sức mạnh của nó.

Điều này được coi là cấp thiết để thuyết phục chính phủ Nhật Bản về mức độ nghiêm trọng của tình hình. Điều quan trọng nữa là tạo ấn tượng về sức mạnh quân sự của chúng tôi đối với Nga. Hiroshima là một trong số ít thành phố hoang sơ còn sót lại, vì vậy đây là một lựa chọn hợp lý. Đây cũng được cho là thành phố lớn duy nhất ở Nhật Bản không có trại tù binh. Tất cả các thành phố khác trong danh sách đều có thiệt hại liên tục, ngoại trừ Kokura, nơi có tới bốn trại tù binh. Kyoto đã bị loại khỏi danh sách sau nhiều lần thúc giục vì có nhiều đền thờ tôn giáo. Khi danh sách được phê duyệt, các mục tiêu có thể được lệnh bỏ qua các cuộc không kích ném bom thông thường để chuẩn bị cho cuộc thử nghiệm. Trong khoảng thời gian này, các tờ rơi đã được tung ra khắp Nhật Bản, liệt kê nhiều thành phố của Nhật Bản sẽ bị ném bom. Sau đây là nội dung của những tờ rơi này:

“Người Nhật chú ý: Hãy đọc kỹ điều này, vì nó có thể cứu mạng bạn hoặc tính mạng của người thân hoặc bạn bè.” Trong vài ngày tới, các cơ sở quân sự ở bốn thành phố trở lên có tên ở mặt trái sẽ bị người Mỹ phá hủy. bom. Các thành phố này có các cơ sở quân sự và xưởng hoặc nhà máy sản xuất hàng hóa quân sự. “Chúng tôi quyết tâm tiêu diệt tất cả các công cụ của bè lũ quân sự mà chúng đang sử dụng để kéo dài cuộc chiến vô bổ này. Nhưng tiếc là bom không có mắt. Vì vậy, theo chính sách nhân đạo nổi tiếng của Mỹ, Không quân Mỹ, không mong muốn làm bị thương những người vô tội, bây giờ đưa ra lời cảnh báo bạn sơ tán khỏi các thành phố được đặt tên và cứu lấy mạng sống của bạn. “Mỹ không chiến đấu với người dân Nhật Bản mà đang chiến đấu với bè lũ quân sự đã nô dịch người dân Nhật Bản. Nền hòa bình mà Mỹ mang lại sẽ giải phóng người dân khỏi sự áp bức của bè lũ quân phiệt và đồng nghĩa với sự xuất hiện của một Nhật Bản mới và tốt đẹp hơn. “Bạn có thể khôi phục hòa bình bằng cách yêu cầu những nhà lãnh đạo mới và giỏi, những người sẽ kết thúc chiến tranh.” Chúng tôi không thể hứa rằng chỉ có những thành phố này nằm trong số những người bị tấn công, nhưng sẽ có ít nhất bốn người bị tấn công, vì vậy hãy chú ý đến cảnh báo này và sơ tán những thành phố này ngay lập tức. ”

Hiroshima không phải là một trong những thành phố được đề cập trong tờ rơi. Đây là một động thái chưa từng có từ phía chúng tôi. Đó là điều chưa từng có nước nào làm được trong thời chiến. Động thái này đã bị chỉ trích bởi một số nhà lãnh đạo quân sự, những người cho rằng nó sẽ khiến máy bay của chúng ta “ngồi một chỗ”.

Nhưng thay vào đó, khi những chiếc B-29 ném bom Tokyo và các thành phố lớn khác bằng bom cháy, họ không hề gặp phải sự phản đối nào. Không có máy bay nào được đưa lên cao và có rất ít hỏa lực phòng không. Nogorigatu đã nói rằng đây gần như là một trò chơi, như thể các xạ thủ phòng không thậm chí không cố gắng bắn trúng máy bay, chỉ bắn một vài phát rồi bỏ cuộc. Ngay cả khi kẻ thù nghĩ rằng ban đầu các tờ rơi là tuyên truyền, khi các vụ đánh bom trở thành hiện thực, bạn sẽ nghĩ rằng họ sẽ thực hiện các cảnh báo một cách nghiêm túc. Chúng tôi đã đốt cháy và phá hủy toàn bộ thành phố mà không có sự phản đối nào. Nó thật kỳ lạ, nhưng tôi tin rằng nó cho thấy một đất nước đang tàn lụi và đang chết dần chết mòn trên đôi chân cuối cùng của nó. Bây giờ chúng tôi biết rằng đã có một sự thiếu hụt rất lớn đạn dược trong nước. Từ Không có Cao độ

“Nhật Bản, vô cùng thiếu nguồn cung cấp cho chiến tranh, không lãng phí nhiên liệu hoặc đạn dược cho các máy bay quan sát bay cao.”

Quyết định thả truyền đơn được thực hiện vì lý do nhân đạo, nhưng họ không hề đề cập đến bom nguyên tử hay bất kỳ loại vũ khí đặc biệt nào. Mặc dù chúng tôi đã thả hàng trăm nghìn tờ rơi này và khuyên mọi người nên chạy trốn khỏi những thành phố này, nhưng có vẻ như những tờ rơi này không đến được với rất nhiều người. Lifton nói trong cuốn sách của mình, *Death in Life*, rằng anh ấy chỉ nói chuyện với một người trong các cuộc phỏng vấn của mình, người nhớ đã nhìn thấy một người. Khi còn nhỏ, anh đã nhặt một chiếc và đưa cho cha mẹ mình, nhưng họ bác bỏ đó chỉ là lời tuyên truyền. Câu hỏi về tờ rơi này làm phiền tôi. Tôi đã nghe người ta nói rằng chúng tôi đã thả truyền đơn xuống Hiroshima trước khi quả bom được thả xuống. Từ các tài khoản báo chí, tôi thấy điều này đã không xảy ra. Chúng tôi đã bị chỉ trích vì chúng tôi không thực hiện

cùng mỗi quan tâm nhân đạo đối với Hiroshima như chúng tôi đã làm đối với các thành phố khác mà chúng tôi đã ném bom.

Trong tuần trước trước vụ ném bom hạt nhân, các phi đội B-29 đang thực hiện các cuộc tấn công hàng ngày vào đất liền Nhật Bản, thả hàng nghìn quả bom và biến các thành phố thành đồng đổ nát. Tôi thực sự tin rằng, nếu những chiếc B-29 tiếp tục các cuộc tấn công hàng ngày vào các thành phố, chiến tranh sẽ kết thúc rất nhanh chóng. Bất kỳ quốc gia nào có thể cầm cự được bao lâu dưới áp lực như vậy? Sự tắc nghẽn của hải quân đã cắt đứt các tuyến đường tiếp tế và chúng tôi biết từ câu chuyện của mình rằng thực phẩm đã khan hiếm. Nội các Nhật Bản biết rằng các lực lượng vũ trang đã thiếu nhiên liệu một cách tuyệt vọng trong gần một năm.

Từ Không có Cao độ:

“Ngay từ mùa thu năm 1944, Hải quân (Nhật Bản) đã bị chèn ép đến mức một số tàu chiến bị mất trong các trận chiến trên biển Philippines có thể đã không thể trở về cảng quê hương của mình ngay cả khi chúng thoát khỏi bom và ngư lôi của Mỹ. ”

Quân đội Nhật Bản đang chế tạo vỏ bằng kim loại thay thế màu xám xỉn; không có đồng nào nữa. Đất nước đã sử dụng tất cả các nguồn tài nguyên kim loại của mình và đang cung cấp cho những người lính những viên đạn làm từ tre và trang bị cho họ giáo tre để chống lại cuộc xâm lược dự kiến. Khi những người lính nghỉ phép về thăm gia đình, họ được yêu cầu phải chạy xung quanh và mang theo bất kỳ kim loại nào có sẵn về họ để nấu chảy cho đạn. Những ngọn giáo tre cũng là vũ khí chính của “Quân đoàn Chiến đấu Tình nguyện Quốc gia”, một loại lính canh nhà cuối cùng mà mọi nam giới Nhật Bản sẽ sớm được huy động. Tôi tự hỏi liệu đây có phải là “tình nguyện viên” hơn việc bắt buộc đàn ông, phụ nữ làm việc trong các nhà máy, hoặc trẻ em học đường giúp phá nhà để tránh lửa?

Mọi chân của bờ biển đều được chuẩn bị để phòng thủ, nhưng trong hầu hết các trường hợp, điều này chỉ có nghĩa là hàng rào thép gai vì có ít xi măng để củng cố. Giao tranh sẽ được thực hiện từ các hang động trên đồi vì họ biết rằng họ không thể bảo vệ các bãi biển. Hải quân cuối cùng đã áp dụng chiến thuật kamikaze của không quân như một nỗ lực cuối cùng. Vào tháng 7, 700 chiếc tàu nhỏ, chất đầy chất nổ và chỉ dành cho các chuyến đi một chiều, đã được chuẩn bị để sử dụng chống lại các hạm đội xâm lược của Hoa Kỳ. Ngay cả tuyên truyền cũng phản ánh sự vô vọng của tình hình, nói với người dân sẵn sàng “chết trong danh dự.” Nhận thức là một điều tuyệt vời. Từ thời điểm này trong lịch sử, chúng ta có thể tiếp cận cả hai mặt của câu chuyện.

Nghiên cứu của tôi tiết lộ một sự thật đáng lo ngại khác. Ngay từ tháng 7 năm 1945, Nhật Bản đã cố gắng tìm cách đầu hàng. Nó không được nhất trí – vẫn còn một số cố thủ trong số các nhà lãnh đạo quân sự trung thành – nhưng những người hàng đầu Nhật Bản đang cố gắng kết thúc chiến tranh trước khi đất nước của họ bị tàn phá hoàn toàn. Allen W. Dulles, người giám sát các hoạt động của OSS tại nước Đức bị chinh phục, đã được tiếp cận thông qua một trung gian với đề xuất đầu hàng của Nhật Bản. Đồng thời, Nhật Bản cũng đang cố gắng để các quan chức Nga làm trung gian cho họ. Người Nga không nóng lòng hợp tác và không chuyển các thông điệp đi cùng. Bây giờ người ta biết rằng Nga đang ngồi trên hàng rào, không muốn dẫn thân theo cách nào đó. Một tác giả nói rằng họ đang trì hoãn việc tham gia vào cuộc chiến ở Thái Bình Dương cho đến khi chúng tôi hoàn thành tất cả “công việc bẩn thỉu”. Họ đang chờ xem họ có thể nhận được những chiến lợi phẩm tốt nhất trong chiến tranh ở đâu. Nga chính thức tuyên chiến với Nhật một ngày sau khi quả bom chữ A được thả xuống, vì vậy những lời buộc tội này có lẽ là đúng.

Chính Nhật hoàng là người đã thúc đẩy người Nga đóng vai trò trung gian đầu hàng. Ông mong muốn người dân của mình giảm bớt đau khổ và muốn chiến tranh kết thúc càng nhanh càng tốt. Anh ta chưa bao giờ ủng hộ chiến tranh. Nó đã được lệnh của các phần tử quân sự trong chính phủ của ông ta. Trong tháng 7 năm 1945, ông đã cử một đặc phái viên đến Moscow để yêu cầu sự giúp đỡ của họ, thậm chí đề nghị họ nhượng bộ tài sản nếu họ can thiệp. Người Nga từ

chối gặp phái viên và bỏ đi đến Hội nghị Potsdam. Người Nhật không biết rằng Nga không quan tâm đến việc giúp đỡ một kẻ thua cuộc. Từ Quả bom Nguyên tử và Kết thúc Thế chiến II của Herbert Feis:

“Sự phụ thuộc của họ vào thiện chí của Liên Xô cho đến cuối cùng là một trong những nguyên nhân chính dẫn đến thảm kịch cuối cùng của Nhật Bản.”

Điều kiện chính của các điều khoản đầu hàng của Nhật Bản là họ được phép giữ Thiên hoàng làm người đứng đầu chính phủ của họ. Điều này rất quan trọng đối với họ. Họ coi anh ta là một vị thần cũng như một nhà lãnh đạo. Nhật Bản khẳng định họ không thể đồng ý đầu hàng vô điều kiện trừ khi có một nhượng bộ quan trọng này. Nếu không có điều này, họ không còn cách nào khác ngoài việc chiến đấu đến người đàn ông cuối cùng trong một nỗ lực hết mình. Mọi người có thể hiểu rằng chúng tôi có lẽ không biết gì về việc những người cảm thấy buồn xuôi này được gửi đi và do đó chúng tôi không có lỗi. Nhưng sự thật là chúng tôi đã biết. Chúng tôi đã phá mã tiếng Nhật từ rất lâu trước đó và đang chặn và theo dõi những tin nhắn này. Chính phủ của chúng tôi hoàn toàn biết rằng người Nhật đang cố gắng đầu hàng và chúng tôi biết câu hỏi của Nhật hoàng là mục quan trọng nhất. Những sự thật này thậm chí còn được đề cập đến trên tờ New York Times vào tháng 7 năm 1945. Nhiều nhà lãnh đạo Mỹ ủng hộ việc để Hoàng đế tiếp tục làm lãnh đạo đất nước. Theo cách này, họ nghĩ rằng các đội quân phân tán sẽ đầu hàng nếu được yêu cầu và quá trình chuyển đổi đất nước sang trạng thái hòa bình sẽ dễ dàng hơn. Một nhà chức trách cho rằng chính phủ Nhật Bản có thể đang tìm kiếm lý do nào đó để đầu hàng. Ông đề nghị có các đại diện gặp nhau ở đâu đó trên bờ biển Trung Quốc và thảo luận về những điều này.

Vào ngày 16 tháng 7, quả bom plutonium đầu tiên đã được thử nghiệm gần Alamogordo, New Mexico. Nó cực kỳ thành công, thậm chí làm bốc hơi tòa tháp cao hàng trăm foot nơi quả bom nằm trên đó. Nhưng người ta khẳng định rằng bài kiểm tra cuối cùng sẽ phải là một “bài kiểm tra chiến đấu”. Ảnh hưởng của việc phát nổ một quả bom đối với một thành phố đông dân cư và bức xạ mà nó sẽ giải phóng vẫn chưa được biết đến, chủ đề của lý thuyết và suy đoán. Đã

từng có thời gian trong quá trình thử nghiệm, các nhà khoa học lo sợ rằng một quả bom nguyên tử phát nổ có thể đốt cháy nitơ trong không khí và hydro trong đại dương và tiêu thụ trái đất. Nỗi sợ hãi của họ một phần đã được xoa dịu bởi nhiều tính toán hơn, nhưng điều này cho thấy sự không chắc chắn về khả năng thực hiện của quả bom. Không ai trên mặt đất này thực sự biết. Không ai có cách nào để biết rằng một căn bệnh mới – bệnh phóng xạ – cũng sẽ sinh ra, mà tổng ảnh hưởng của chúng sẽ không được biết đến trong nhiều thế hệ.

Khi Tướng Dwight D. Eisenhower cuối cùng được cho biết về quả bom, ông nói rằng ông hy vọng nó sẽ không phải được sử dụng vì ông ghét chứng kiến Hoa Kỳ là nước đầu tiên sử dụng một loại vũ khí có khả năng chết chóc và hủy diệt đáng kinh ngạc như vậy. Vào thời điểm này, sáu nhà lãnh đạo chiến tranh của Hoa Kỳ đã bày tỏ sự dè dặt về việc sử dụng quả bom. Họ đã bị ghi đè bởi một số điểm của các cố vấn có ảnh hưởng của Nhà Trắng, cộng với ủy ban của Truman và nhiều nhà khoa học hàng đầu. Nagasaki đã được thêm vào danh sách, mặc dù nó được cho là không phải là mục tiêu lý tưởng. Nó nằm trên địa hình đồi núi không thích hợp để thể hiện đầy đủ sức mạnh của quả bom và đã bị tấn công bằng bom thông thường.

Các bức ảnh cho thấy một trại tù binh của quân Đồng minh nằm cách trung tâm Nagasaki một dặm về phía bắc. Bộ Chiến tranh cho biết sẽ không có gì khác biệt vì trên thực tế, có những trại tù ở mọi thành phố lớn của Nhật Bản. Đánh bom trực quan sẽ rất quan trọng để chọn mục tiêu cụ thể trong các thành phố trong danh sách.

Vào ngày 26 tháng 7, một tối hậu thư khác được gửi tới Nhật Bản yêu cầu cô đầu hàng vô điều kiện nếu không sẽ phải đối mặt với “sự hủy diệt nhanh chóng và hoàn toàn”. Không đề cập đến bom nguyên tử. Bộ trưởng Chiến tranh Stimson kêu gọi rằng một tuyên bố được đưa vào tối hậu thư cho người Nhật rằng nơi nào không có nguy hiểm đối với Hoàng đế của họ và họ có thể tiếp tục hình thức chính phủ này nếu người dân muốn. Anh ấy đã lái quá mức và phần này đã bị bỏ qua khỏi tin nhắn. Tại sao? Yêu cầu này cuối cùng đã được cho phép vào cuối chiến tranh. Phản ứng ở Nhật là ngay lập tức, họ không thể chấp

nhận tối hậu thư vì nó không đề cập đến tình trạng tương lai của Nhật hoàng. Thật kỳ lạ khi những chi tiết nhỏ thường viết nên kết quả của lịch sử. Đây là cơ hội cuối cùng của Nhật Bản. Truman sẽ không nói gì nữa cho đến khi quả bom rơi.

Trong Hội nghị Potsdam, Stalin đã nói với Truman về các đề xuất hòa giải của Nhật Bản, nhưng ông cho rằng các điều khoản đầu hàng của họ là "quá mơ hồ." Vì những gì Stalin đã nói, và vì cho rằng người Nhật đã bác bỏ hoàn toàn tối hậu thư, Truman quyết định tiếp tục kế hoạch sử dụng bom chữ A. Những hiểu lầm đơn giản của tất cả các bên đã kết hợp với nhau để giáng đòn chí mạng vào Nhật Bản. Chiếc "Enola Gay", chiếc B-29 được chọn để thả quả bom nguyên tử đầu tiên trên thế giới, đang ở trên đảo Tinian và các kế hoạch đang được tiến hành cho cuộc tấn công. Sẽ có bảy máy bay tham gia. Ba người sẽ rời đi trước và bay qua ba thành phố trong danh sách và báo cáo tình hình thời tiết.

Bởi vì quả bom phải được thả xuống bằng mắt thường, điều quan trọng là phải có thời tiết rõ ràng. Hai chiếc B-29 nữa sẽ hộ tống "Enola Gay" của Chỉ huy Tibbets tới mục tiêu. Một chiếc trong số này sẽ mang theo các nhà khoa học với các dụng cụ để đo vụ nổ và chiếc còn lại sẽ mang theo máy ảnh. Một chiếc máy bay thứ bảy sẽ bay đến Iwo Jima, chưa đầy nửa chặng đường, và chờ chuyển quả bom trong trường hợp máy bay của Tibbets gặp trục trặc về động cơ.

Mục tiêu ngắm bắn ở Hiroshima gần sở chỉ huy Quân đoàn số 2 Nhật Bản, nhưng bán kính sát thương dự kiến sẽ bao gồm gần như toàn bộ thành phố, hãy cứu lấy khu vực bến tàu. Điều này sẽ loại bỏ nhiều nhà máy của thành phố nằm trong khu vực đó. Vụ nổ sẽ xảy ra trên không, cách mặt đất 1.850 feet. Các nhà khoa học tin rằng điều này sẽ làm giảm độ phóng xạ đến mức tối thiểu, nhưng họ không chắc chắn, vì vậy họ ra lệnh không cho máy bay thân thiện nào ở trong bán kính 50 dặm. Các cố vấn quân sự của Tổng thống Truman nói với ông rằng quả bom chỉ có thể giết chết 20.000 người, giả sử rằng các hầm trú ẩn không kích đang được sử dụng. Họ không có cách nào để biết rằng mọi người không sử dụng nơi trú ẩn vì chúng tôi đã kêu "sói" quá thường xuyên. Họ cũng

không có cách nào để biết trước rằng sẽ không có báo động vang lên vào sáng hôm đó và đại đa số mọi người sẽ bật. các đường phố.

Lúc 7:09 sáng, máy bay thời tiết "Straight Flush", bay qua vùng ngoại ô của Hiroshima cùng lúc với các máy bay thời tiết khác đang bay qua các thành phố mục tiêu khác. Máy bay rẽ hoàn toàn và quay trở lại thành phố từ hướng ngược lại và ra khơi lúc 7:25 sáng. Cảnh báo không kích duy nhất vang lên là khi chiếc máy bay này bay qua thành phố. Trích dẫn từ Không Cao trệt: "Không phải là một máy bay chiến đấu single tiếng Nhật đã tăng lên để thách thức nó và vài vụ nổ pháo phòng không đã thở hỗn hển không trúng hai dặm bên dưới máy bay."

Đây là những gì Nogorigatu nói về khả năng phòng thủ của thành phố. Tất cả các thành phố trong danh sách đều có điều kiện thời tiết tốt, nhưng Tibbets quyết định đến Hiroshima. Dù sao nó cũng là lựa chọn đầu tiên vì nó là mục tiêu hoang sơ nhất trong ba mục tiêu. Vào thời điểm quyết định được đưa ra, "Enola Gay" đã ở trên đại lục Nhật Bản. Không ai biết cho đến thời điểm đó thành phố nào sẽ được chọn cho vinh dự đáng ngờ này. Không có thời gian cho bất kỳ hình thức cảnh báo nào. "Enola Gay" cũng không gặp phải sự phản đối hay phản đối nào khi nó bay qua thành phố. Vào lúc 8:15 sáng, quả bom được thả và các máy bay phải quay vòng chặt chẽ và nhanh chóng thoát ra ngoài. Các máy bay khác thả các gói chứa dụng cụ và máy ảnh xuống bằng dù.

Các hiệu ứng hình ảnh về sức sát thương của quả bom sau đó được báo cáo là lớn hơn bất kỳ thử nghiệm nào có thể dự đoán được. Một số yếu tố tình cờ kết hợp lại tạo ra sự tàn phá thậm chí còn nhiều hơn dự kiến. Đầu tiên là thời điểm xảy ra vụ nổ. Trên khắp thành phố Hiroshima, hàng nghìn bếp than dùng làm bếp trong hầu hết các hộ gia đình vẫn còn đầy than nóng sau khi nấu bữa sáng. Làn sóng nổ lớn kéo theo vụ nổ đã hất tung những chiếc bếp này và tạo thêm ngọn lửa lớn lan rộng ra ngoài khu vực nổ ban đầu, phá hủy những ngôi nhà bằng gỗ và giấy.

Thứ hai, âm thanh rõ ràng đã vang lên sau khi "Straight Flush" hướng ra biển, và mọi người đang trên đường đi làm. Không có cảnh báo mới nào được phát ra

khi “Enola Gay” bay tới cùng với hàng hóa chết người của cô. Có một thực tế là trước đó các đội hình máy bay nhỏ đã bay qua nhiều lần không thả bom nên người dân không khỏi lo lắng. Đây là một số yếu tố mà các nhà khoa học tin rằng đã thêm vào số lượng thương vong. Ngoài ra, bức xạ mà các nhà khoa học cho rằng sẽ không thể chạm tới mặt đất với liều lượng chết người như vậy, đã làm cho quả bom gây chết người một cách bất ngờ.

Khi các nhà lãnh đạo của Nhật Bản biết được điều gì đã xảy ra, họ tin rằng việc sở hữu bom nguyên tử của Mỹ có nghĩa là chiến tranh đã kết thúc. Điều này sẽ cho họ một lý do chính đáng để kết thúc chiến tranh mà không bị “mất mặt”. Họ sẽ không phải đổ lỗi cho quân đội, nhà sản xuất hay bất kỳ ai khác. . . chỉ là bom nguyên tử. Đó là một cách tuyệt vời để thoát khỏi mớ hỗn độn mà họ đã tạo ra. Quân đội không dễ bị thuyết phục như vậy; họ đã phát nó xuống trong các bản tin tức. Họ muốn chắc chắn rằng đó là một quả bom nguyên tử chứ không chỉ là một quả bom thông thường khổng lồ. Họ thẳng thừng từ chối xem xét đầu hàng cho đến khi họ tiến hành một cuộc điều tra ở Hiroshima. Họ yêu cầu rằng sự thật được giữ kín khỏi người dân càng lâu càng tốt. Người Nhật nói rằng họ phải chiến đấu vì Hoàng đế của họ. Nhưng người dân Hiroshima, nếu họ có thể vượt qua nỗi đau vào ngày thứ hai của thời đại nguyên tử, họ quan tâm đến việc tìm kiếm những người thân yêu của họ hơn là chiến đấu vì Hoàng đế của họ. Khi những người quan sát đầu tiên đến hiện trường, họ đã rất kinh hoàng và nói rằng đây là sự hủy diệt chưa từng thấy trong chiến tranh. Cuối cùng bị thuyết phục, họ trở nên tuyệt vọng muốn đầu hàng, và các kế hoạch nhanh chóng được chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng đã quá muộn, vì hồi chuông báo tử đã vang lên cho Nagasaki. Truman hứa sẽ tiêu diệt phần lớn Nhật Bản nếu các nhà lãnh đạo của bà không đầu hàng.

Ông nói rằng họ có thể “mong đợi một trận mưa đổ nát từ trên không, một trận mưa như thế chưa từng thấy trên trái đất này.” Chỉ ba ngày sau vụ ném bom xuống Hiroshima, quả bom đã được thả xuống Nagasaki, khiến 40.000 người thiệt mạng và 60.000 người bị thương. Nó cũng phá hủy một trại tù binh, giết chết ít nhất 16 tù nhân. Nhưng kỳ lạ, nếu pháo thủ đã sai lầm về ba dặm về phía nam, ông đã có thể phá hủy một trại tù binh lớn chứa hơn 1400 tù nhân

đồng minh rằng tình báo quân sự thậm chí còn không biết tồn tại. Một quả bom khác đã được lên kế hoạch cho Tokyo.

Trích dẫn từ Hiroshima và Nagasaki được Barton J. Bernstein xem xét lại:

“Truman đã viết ngay sau Nagasaki: Không ai lo lắng về việc sử dụng bom nguyên tử hơn tôi, nhưng tôi đã rất lo lắng về cuộc tấn công phi chính đáng của quân Nhật vào Trân Châu Cảng và vụ sát hại các tù nhân chiến tranh của chúng tôi. Ngôn ngữ duy nhất mà họ có vẻ hiểu nôm na là thứ mà chúng tôi đã sử dụng để bắn phá chúng. Khi bạn phải đối đầu với một con quái vật, bạn phải coi nó như một con quái thú. Điều đó thật đáng tiếc nhưng tuy nhiên vẫn là sự thật.”

Một câu hỏi khiến người Mỹ lo ngại sau này không phải là Hiroshima mà là Nagasaki. Một số người thừa nhận sự biện minh của quân đội cho vụ tấn công nguyên tử đầu tiên, tự hỏi có lý do gì để lặp lại cuộc tàn sát ba ngày sau đó, khi các nhà lãnh đạo Nhật Bản đã đầu hàng và đang điên cuồng cố gắng thu xếp phương tiện để thực hiện điều đó. Câu trả lời không rõ ràng hơn bây giờ so với lúc đó. Lúc đó chỉ có hai quả bom nguyên tử sẵn sàng và mệnh lệnh ban đầu của những người trên đảo Tinian là tiếp tục sử dụng bom cho đến khi Nhật Bản đầu hàng. Không ai thay đổi các đơn đặt hàng này. Các cấp trên ở Washington cho biết họ không biết điều gì đang thực sự diễn ra ở Nhật Bản. Ngay cả sau khi Nhật Bản đề nghị đầu hàng vào ngày 10 tháng 8, Không quân vẫn tiếp tục ném bom thông thường. Truman đã khôi phục các cuộc tấn công sau khi tạm dừng một thời gian ngắn để đe dọa người Nhật và để chứng minh cho các nước khác (đặc biệt là Nga) và công chúng Mỹ về sức mạnh của Không quân Mỹ. Vào ngày 14 tháng 8, trong một nỗ lực nhằm kích thích hóa sức mạnh của mình, chúng tôi đã tung hơn 1000 máy bay ném bom. Ngày nay chúng ta biết rằng chiến tranh đã thực sự kết thúc và Nhật Bản đã bị đánh bại và cố gắng đầu hàng.

Trong No High Ground, nhiều người liên quan đến vụ ném bom ở Hiroshima sau đó đã được hỏi họ cảm thấy thế nào về điều đó. Một người đàn ông nói, “Có gì khác nhau, một quả bom hay hàng nghìn quả?” Một người khác nói, “Tôi rất tức

giận khi biết rằng người Nhật đã cố gắng đầu hàng, nhưng chúng tôi sợ vô nghĩa về việc đầu hàng vô điều kiện. Vì Nhật Bản đã bị đánh bại, nên việc làm bốc hơi 140.000 người không cần thiết là một thảm họa của Mỹ.” Một người đàn ông có liên quan nghĩ rằng tốt hơn là thả một quả bom lên đỉnh núi Fujiyama và làm nổ tung phần đỉnh của nó. Đây sẽ là một sự thể hiện sức mạnh mạnh mẽ. Một người khác nói rằng nếu người Nhật có bom chữ A thì họ cũng sẽ làm điều tương tự với chúng tôi.

Tôi biết chúng tôi cần phải kết thúc chiến tranh trước khi có thêm bất kỳ người nào của chúng tôi bị giết. Đó là sự thật, đã có nhiều tàn bạo trong chiến tranh. Đó là một cuộc chiến khủng khiếp và tàn khốc và cần phải kết thúc để chúng ta có thể tiếp tục công việc mưu sinh. Nhưng chúng ta có cần phải làm theo cách đó không? Có phải sự trả thù đã trở nên ngọt ngào hơn khi lấy đi rất nhiều sinh mạng vô tội? Người ta đã nói rằng chiến tranh là địa ngục, và tôi tin rằng chiến tranh đã biến chúng ta thành những con quái vật. Tôi nghĩ nó tóm gọn lại những gì Nogorigatu đã nói, “Chính phủ gây ra chiến tranh chứ không phải người dân.” Đúng vậy, nếu điều đó phụ thuộc vào người dân của một quốc gia, thì không có cuộc chiến nào là cần thiết. Chúng chỉ đơn thuần bị cuốn lên và cuốn theo. Người bạn Nhật Bản của chúng ta cũng từng nói: “Không ai thắng! Không ai thắng bao giờ!”

Vào ngày 2 tháng 2 năm 1958, Cựu tổng thống Truman đang được phỏng vấn bởi Edward R. Murrow trên truyền hình. Sau đây là một đoạn trong chương trình phát sóng đó đã được tái hiện trên New York Times và được trích dẫn trong Cái chết trong cuộc đời của Robert J. Lifton:

“‘Bất cứ hồi tiếc?’ Ông Murrow hỏi. ” “Không phải là nhỏ nhất không phải là nhỏ nhất trên thế giới”, ông Truman trả lời. Ông tuyên bố rằng giải pháp thay thế sẽ là một cuộc xâm lược trong đó thương vong có thể lên đến nửa triệu người. ‘Và khi chúng tôi có vũ khí mới mạnh mẽ này, tôi không còn e ngại gì khi sử dụng nó vì vũ khí chiến tranh là vũ khí hủy diệt. Đó là lý do mà không ai trong chúng ta muốn chiến tranh và tất cả chúng ta đều chống lại chiến tranh. Nhưng khi bạn có vũ khí chiến thắng trong cuộc chiến, bạn sẽ thật ngu ngốc nếu không

sử dụng nó. ‘ Ông bày tỏ hy vọng rằng ‘vũ khí hydro mới và khủng khiếp’ sẽ không bao giờ được sử dụng. “Tuy nhiên, nếu thế giới trở nên hỗn loạn,” ông tiếp tục, “nó sẽ được sử dụng. Bạn có thể chắc chắn về việc đó.””

Trích từ Bom nguyên tử và sự kết thúc của Chiến tranh thế giới thứ hai:

“Mười lăm năm sau, Tướng Hap Arnold đưa tuyên bố này vào báo cáo của ông với Bộ trưởng Chiến tranh: ‘Ngay cả trước khi các cuộc không kích bằng bom nguyên tử xóa sổ các trung tâm lớn của nhân loại, Lực lượng Không quân 20 đã phá hủy các thành phố của Nhật Bản với cái giá phải trả cho Nhật Chi phí gấp 50 lần đối với chúng ta. Việc ném bom nguyên tử thậm chí còn tiết kiệm hơn. Việc phá hủy quá rẻ, quá dễ dàng. Không nỗ lực cho hợp tác quốc tế sẽ là quá lớn nếu đảm bảo ngăn chặn được sự hủy diệt này.’

Tôi nghĩ câu nói này từ No High Ground đã tóm gọn cảm xúc của tôi một cách hoàn hảo. Tuyên úy William B. Downey đóng quân trên đảo Tinian khi chiếc “Enola Gay” cất cánh và sau đó ông nói:

“Số lượng giết người không phải là vấn đề. Cái sai là giết người, cho dù bằng bom lửa từ hàng trăm máy bay, bằng một quả bom nguyên tử hay bằng một viên đạn súng trường. Chiến tranh chính là cái ác mà con người phải chinh phục.”

Tôi bắt đầu với một thí nghiệm thú vị trong thôi miên hồi quy luân hồi và thay vào đó, tôi thấy một tuyên bố phản chiến mạnh mẽ được đưa ra từ bên ngoài năm mờ. Đây có phải là mục đích của ký ức được đánh thức trong Katie, để câu nói này có thể được đưa ra thế giới? Tôi đã học được nhiều điều từ việc hồi tưởng lại sự đau khổ của Nogorigatu. Liệu thế giới của chúng ta có học được gì từ nó không? Chúng ta nói gì với người chết? Chúng ta nói gì với những người đã chết và những người có thể chết trong tương lai, nếu thế giới tiếp tục đi trên con đường này?

Cho dù ai đó đang ngồi ở phía nào của hàng rào hạt nhân, tôi hy vọng câu chuyện của tôi ít nhất đã mở ra một phần nào đó những khả năng khủng khiếp của một cuộc chiến tranh hạt nhân – một cuộc chiến chỉ làm tổn thương những người vô tội. Có thể trong tài khoản hồi quy này có một bài học cho nhân loại. Nếu vậy thì tất cả những người này đã không chết một cách vô ích. Tôi rất vui vì một trong số họ đã chọn tái sinh trong một cơ thể mà tôi sẽ tiếp xúc và anh ta đã chọn ám ảnh chúng tôi cho đến khi câu chuyện cuối cùng được đưa lên giấy. Tôi đến để biết anh ấy và yêu anh ấy. Cầu mong anh ấy bây giờ được yên nghỉ và có thể Katie tiếp tục cuộc sống của cô ấy cuối cùng thoát khỏi gánh nặng khủng khiếp này. Nó sẽ không bao giờ làm phiền cô ấy nữa, cô ấy đã chuyển nó cho chúng ta!

Chúng ta sẽ làm gì với nó?